

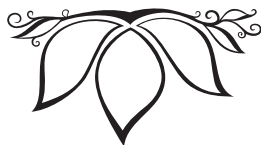

O. G. TORSUNOV

TRYS MATERIALAUS PASAULIO ENERGIJOS

APIE LAIMĘ BEI PAŽINIMĄ

Kaunas
2009

Labai nuoširdžiai dėkoju Sauliui JUCIUI, finansiškai remiančiam šį projektą, Eglei JUCIENEI, kuri, nepaisant mano begalinių priekabių, nuolankiai parengė knygelių apipavidalinimą, Stanislovui, Dariui ir Algiui, organizavusiems spausdinimą, bei visiems kitiems, vienai ar kitaip prisidedantiems prie mano leidybinės veiklos.

Vertėjas

Skaitytojams, norintiems plačiau susipažinti su knygelės tema, siūlome kreiptis šiuo adresu:

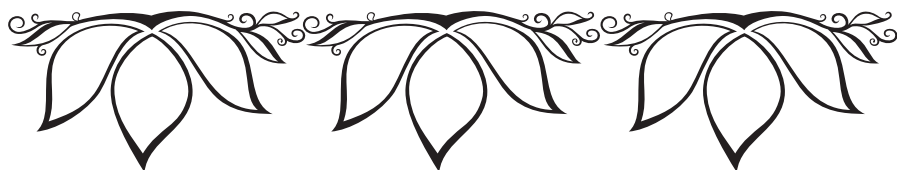
Kaunas
Panerių 187
LT-48437

Tel: 8-653-35315

EL.paštas: info.kaunas@veducentras.lt

Kauno Vėdų kultūros centro svetainė: www.veducentras.lt

(C) 2000-2004, doktor O.G.Torsunov,
www.torsunov.ru

TRYS MATERIALAUS PASAULIO ENERGIJOS

ĮŽANGA

Kas kaltas?

Dažnai dėl savo problemų mes kaltiname ką tik nori, bet tik ne save. Žmonės nuo neatmenamų laikų įsitikinę, kad dėl visų mūsų nelaimių kalti aplinkiniai. Dar visai neseniai mes neturėjome supratimo, kad gyvenime yra ir tokie dalykai, kaip nužiūrėjimas, kerai, prakeikimai ir panašios grožybės.

Ne tik dabar, bet ir senovėje žmonės ieškojo savo nelaimių kaltininkų, nes jautė, kad visuose įvykiuose yra kažkokie dėsningumai. Juk neatsitiktinai mus, atrodo, nei iš šio, nei iš to užklumpa įvairios bėdos. Ir visada atrodo, kad dėl to kaltas kažkas kitas, bet tik ne pats nelaimėlis.

Studijuodamas senovinius Vedų šventraščius, aš radau išsamius paaiškinimus šia tema. Vedos nurodo, kad dėl mus persekiojančių nelaimių kalti tik mes patys.

Mes priversti paklusti karmos dėsniiui, kuris už mūsų nuodėmingus praėjusius poelgius ir siunčia mums visus vargus. Kartais nelaimės seka viena po kitos, kartais ateina po vieną. Ir atrodo, kad už viso to slypi kažkokia pikta lemianti, nuo mūsų nepriklausanti priežastis.

Bet Vedos atkakliai tvirtina: kalti mes patys. Kaip tai galų gale suprasti: žmogus yra auka ir tuo pat metu kaltininkas? Atsakymas labai paprastas: jo

nelaimės yra jo praeities darbelių rezultatas. Kokios galios, atsiliepdamos į mūsų nuodėmes, verčia mus kentėti?

Vedos atsako, kad visatoje yra galingos energijos, kurios vadinamos materialios gamtos *gunomis*. Štai jos ir atseikėja mums kančias tiksliai pagal mūsų karma. Jos įtakoja visus mūsų gyvenimo aspektus sutinkamai su mūsų likimu ir nesuteikia galimybės greitai pakeisti nepalankias gyvenimo sąlygas.

Materialios gamtos *gunos* – tai ne kokia nors vietinė valdžiukė, jos kontroliuoja visą pasaulį ir pačios paklusta tik amžinajam laikui. Niekas nevyksta be jų poveikio, ir todėl visatoje tokia nepriekaištinga tvarka ir harmonija. Tai reiškia, kad viskas subalansuota – ir laimė, ir kančios. Kokia šių *gunų* rolė?

Norint, kad tortas būtų skanus, reikia, kad visi jo komponentai būtų reikiamai paskirstyti. Norint, kad visata normaliai funkcionuotų, joje irgi reikia viską teisingai paskirstyti. Štai tuo ir užsiima *gunos*.

Skaniausias bus tortas, kurio komponentus apjungia vieninga skonio gama. Pavyzdžiui, vanilinas ir cukrus priklauso tai pačiai skonio gamai, o datulės su medumi – jau kitai. Todėl cukrinio torto skonį pagerins vanilinas, o medaus torto – datulės. Taip ir *gunos*, įtakodamos visatos procesus, sukuria harmoningas gyvenimo sąlygas.

Kiekvienai gyvybės formai *gunos* sukuria specifines gyvenimo sąlygas. Zuikiai gimsta ten, kur auga kopūstai, o lapės ten, kur veisiasi zuikiai. Mums atrodo, kad visa, kas reikalinga palaikyti gyvybei, būtent maistas, oras, vanduo, šviesa, atsiranda savaime. Todėl, neturėdami supratimo apie aukštesnių jėgų diktuojamus dėsnius, dažnai neteisingai naudojames mums duotais resursais ir užtat paskui kenčiame.

Gunos – galinga ir neįveikiama jėga, persmelkianti visą materialią kūriniją. Dažnai žmonės, stengdamiesi pakeisti savo gyvenimą, bejėgiškai blaškosi, kaip žuvis, ištrauktos ant kranto. Apimti iliuzijos, jie beviltiškai stengiasi pasipriešinti *gunoms* ir nepripažįsta visatos dėsnių, reguliuojančių šias gamtos galias.

Nepakeitus savo įvaizdžio apie laimę, neįmanoma įveikti negatyvią *gunų* įtaką. Tačiau, pasikeitus mūsų pasaulėžiūrai, mes savaime užsiimame dorybinga veikla ir automatiškai patenkame į pozityvią *gunų* poveikio sferą, išvengdami negatyvios. Pasikeičia mus įtakojančių jėgų vektorius, ir tai iš mūsų nereikalauja jokių pastangų, išskyrus vieną: reikia pakeisti savąjį laimės supratimą. Atsižvelgiant į šio klausimo aktualumą, visa knyga bus pašvęsta vienintelei temai: kaip išeiti iš užburto likimo rato, kuriame mes sukames, kaip išvengti negatyvios *gunų* įtakos, trukdančios mums progresuoti.

Ir vis dėlto, matyt, kažkas kaltas

Nieko baisaus, jeigu jums ir dabar atrodo, kad dėl jūsų vargų kažkas kaltas. Tai normali galvosena. Jau vien tik pagalvoti, kad dėl visko kalta mūsų pačių veikla, yra sunku, o dar sunkiau tuo patikėti. Galima aiškinti šimtus kartų, ir vis tiek mums akivaizdu, kad kaltininkai – tai žmona, kaimynai, bendradarbiai ir visi kiti. Būtent aš esu išimtis iš bendros taisyklės – “juk tai jis blogai elgiasi su manimi, argi aš kaltas dėl to?”

Pasirodo, *gunos*, sutinkamai su mūsų netikusia karma, įtakoja ne tik mus supančią aplinką, taip formuodamos mums įvairius sunkumus. Jos taip pat įtakoja ir mūsų protą, dar labiau sustiprindamos jame esantį negatyvų požiūrį į gyvenimą, kurį, net ir labai norint, jau sunku atmesti. Būtent toks požiūris, visokeriopai palaikomas *gunų*, mus ir smaugia.

Žinoma, galima galvoti, kad ir pats *gunų* egzistavimo faktas yra laužtas iš piršto. Iš principo bet kuri mintis gali būti klaidinga. Kaip tai patikrinti – teisingos mūsų mintys ar ne? Vienintelis būdas – pasitelkti į pagalbą autoritetinę ir absoliučiai patikimą žinojimą. Šia tema buvo parašyta nemažai knygų, bet kaip suprasti, kur mus nuves jose pateiktos žinios?

Geriausias būdas – palyginti gautą informaciją su amžių išbandytomis tiesomis, kuriomis vadovavosi senovės išminčiai. Geriausiu žinių autentiškumo įrodymu yra faktas, kad jos davė tobulą gyvenimą milijonams žmonių. Tačiau kas yra tobulybė? Tikrasis žinojimas duoda labai praktišką atsakymą į šį klausimą: tobulybė – tai laimė savo aukščiausiame lygyje. Bet koku žinojimu apsiginkluoti, kuris iš jų tikriausias? Šiuo atveju patikimiausias arbitras ir autentiškumo garantas yra laikas. Visa, kas netikra, laikui bėgant užsimiršta, o tai, kas pasiekė mus iš tūkstantmečių glūdumos, verta paties didžiausio dėmesio. Vadovaudamasis šiuo principu, aš apsistoju prie vedinės išminties, kuri atlaikė visus laiko išbandymus ir milijonams žmonių leido patirti aukščiausią laimę. Šiuolaikiniai mokslininkai mano, kad Vedos – vienas iš pačių seniausių mokymų, gyvuojantis mažiausiai penkis tūkstančius metų. Jos apėmia pačias įvairiausias mokslo sritis. Mokymą apie materialios gamtos *gunas* galima laikyti visos vedinės filosofijos pamatu. Tai nėra nei hipotezė, nei mano ar kažkieno kito išmąstymas. Blaiviai mąstantis žmogus negali atmesti šio senovinio mokymo apie *gunų* poveikį mūsų sąmonei, bet ir sutikti su juo ne taip paprasta. Todėl pirmiausia reikia jį atidžiai išstudijuoti ir patikrinti praktikoje.

Kam to reikia – lai viskas pasilieka kaip buvę

Ar mokslas apie *gunas* gali pakeisti mūsų gyvenimą? Ir kokia prasmė jį keisti, jeigu bet kokie bandymai iššaukia labai nesmagius išgyvenimus? “Kam kapstyti po praeitį ir kurti naujas problemas? Jų ir taip perdaug! Jei-gu yra likimas, tai juk nieko ir nepakeisi, kam bereikalingai stengtis”. Labai populiarus mąstymas, ar ne? Atrodo, užtenka plaukti pasroviui ir jokių būdu nieko nekeisti. O jeigu dar ir jautiesi pakankamai laimingas, tai kam tas mokslas apie kažkokią naują laimę?

Vedos sako, kad sutinkamai su karmos dėsniais mūsų taip vadinama laimė gali dingti bet kuriuo metu. O kai pasidarys visai blogai, tai, neturint reikiamo žinojimo, mes tiesiog nesusigaudysime, kodėl taip atsitiko ir ką reikia daryti. Todėl protingi žmonės stengiasi ieškoti reikiamų žinių ir visai nemano, kad veltui gaišta laiką.

Vadinasi, Vedos vis dėlto rekomenduoja nebijoti permainų? Bet kartais dėl jų sugriūna šeimos, žmonės meta darbus ar pasidaro fanatikais. Tačiau Vedos sako, kad permainingos atneš mums laimę tik tada, kai teisingai bus pasirinkta jų kryptis. O kur garantija, kad ji bus pasirinkta teisingai?

Tvirtas įsitikinimas dalyko praktiškumu ir patikimumu atsiranda tik po jo kruopštaus tyrinėjimo. Pirmiausia reikia sužinoti, ką apie tai kalba autoritetingi šaltiniai, o po to patikrinti, kaip tai atrodo praktikoje. Tik nereikia permainų skubinti. *Gunos* pačios viską daro ir sukuria sąlygas, būtinas pokyčiams. Nereikia ardyti šeimos, nors joje viskas blogai, ir nereikia nutraukti santykių su draugais, nors jie ir negerai su jumis pasielgė. Tereikia gyventi, vadovaujantis vedine išmintimi, ir tada galima išvengti bet kokios rizikos paklysti savo likimo vingiuose. Kaip kapitonas, gerai pažįstantis farvaterį, patikimai veda laivą pavojingiausiomis vietomis, taip ir žmogus, pasitelkęs autoritetinę žinojimą, vedliu gauna patį likimą, kuris saugiai išves jį į tikrąjį kelią.

Bet vis tik man prieštarauja: ”Tam tikra rizika vis dėlto yra”. Na, taip, netgi gatve eiti nelabai saugu, o jau lėktuvu skristi – tuo labiau. Normalus žmogus, suprantantis, kad reikia laikytis saugumo technikos reikalavimų, nebijos atsitiktinai iškristi iš lėktuvo.

Gyvenimas – neblogas dalykas, bet kur ta laimė?

Aš įsitikinęs, kad šis klausimas kamuoja visus be išimties. Vedos sako, kad netgi žmogus, kuris visiškai patenkintas savo likimu, nesąmoningai nori būti dar laimingesnis. Taip jau mes surėdyti, kad jeigu mūsų laimės pojūtis

nustoja didėjęs, mes pajuntam nepasitenkinimą. Bet kas gi ta laimė? Kiekvienas turi savąjį laimės supratimą. Jeigu šis supratimas neteisingas, tai po daugelio pastangų žmogus gauna iškrypusią laimę. Argi tokia mūsų gyvenimo prasmė? Todėl sutikite, kad kelias į laimę turėtų prasidėti nuo detalaus išsiaiškinimo, kas yra toji laimė.

Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad atsakymas aiškus. Laimė – tai turtai, sveikata, gera žmona, geri vaikai ir gera uošvė, gerai apmokamas darbas, jausmų butas, nuostabi mašina, sėkmė, šlovė ir visokeriopa pagarba. Vedos sako, kad visi šie dalykai yra materialios ir laikinos laimės atributai. Ieškodami tokios laimės, žmonės dažnai jaučia nepasitenkinimą. Tai susiję su žmogaus prigimtimi, kuri yra ne materialinė, o dvasinė. Vedos sako, kad pasaulyje yra ne tik materialinė laimė, bet ir kardinaliai nuo jos besiskirianti kita – dvasinė laimė.

Dauguma žmonių galvoja, kad yra tik materialinė laimė ir kitokios nebūna. Bet jeigu mes taip gerai suprantame, kas yra laimė, tai kodėl tiek daug žmonių sielos gilumoje jaučiasi nelaimingi? “Tikriausiai, nebūna nuolatinės laimės būklės, ją periodiškai turi pakeisti kančios”, – sako žmonės. Bet Vedos vis tik tvirtina, kad yra niekada nesibaigianti dvasinė laimė. Ir ne tik nesibaigianti – ji turi savybę nuolatos didėti. Daugumai žmonių tai nesuprantama – vis didėjantis laimės jausmas. Bet jį lengvai pajunta tie, kurie atidžiai gilinasi į žinojimą apie laimę ir visa širdimi veržiasi į ją. Kitaip sakant, laimės paslaptis atsiveria tikrai nuoširdiems žmonėms.

Kas gi ta nesuprantama dvasinė laimė ir kaip ją patirti? Vedos rekomenduoja pradžiai nors truputį atsiriboti nuo nesibaigiančių bandymų spręsti savo materialias problemas. O kas jomis užsiims? Dvasinė laimė apsaugo žmogų nuo visų problemų. Manęs kartais klausia, ar aš pats tuo tikiu. Ne tikėjime reikalas – aš paprasčiausiai paėmiau ir viską patikrinau. Pirmiausiai su savimi, o paskui pamačiau, kaip tai veikia ir kitus.

Visi, kurie rimtai gilinasi į Vedų išmintį, susidarė vieningą nuomonę, kad dvasinei laimei svetimi tokie dalykai, kaip nepasitenkinimas ir sunkumai. Ji savaime išsprendžia visas materialias problemas. Dvasinė laimė nepriklauso nuo sveikatos, sėkmės, finansinės padėties ir kitos materialios velniavos. Ji tik nepalaujama didėja, ir žmogus palaipsniui darosi šimtus kartų laimingesnis, negu patirdamas visus, kartu paimtus, šio pasaulio džiaugsmus.

Man sako, kad tuo sunku patikėti. Žinoma, sunku, ir tai priežastis, dėl ko dabar tiek mažai laimingų žmonių. Jeigu jie netiki kokia nors vertybe ir netgi nenori jos patikrinti, savaime aišku, kad jie niekada negalės ja pasinaudoti ir būti laimingais. Tikėjimas atsiranda tik rimtai ir praktiškai gilinantis į senovinę laimės išmintį. Laimė – tai pats vertingiausias dalykas, kurį mes turime.

Todėl šios knygos paskirtis – išaiškinti, kaip būti tikrai laimingais.

Kaip kovoti su visuotiniu blogiu

Negalima paneigti, kad egzistuoja gėris bei prievarta, ir blogio buvimas verčia pasitraukti laimę. Vis dažniau matome, kaip narkotikais nuodijama jaunimo sąmonė, tvirkinamos jaunos mergaitės, vykdomi teroristiniai aktai. Kaip su tuo kovoti?

Vedos rekomenduoja pirmoje eilėje perprasti, kodėl likimas taip dosniai atsekėja mums įvairias negandas. Pasirodo, jis baudžia žmogų už jo praeities nuodėmes. Kaip nuo to apsiginti? Vedų išvada paprasta – likimo spyrių ir antausių galima išvengti, tik apsivalius nuo nuodėmių. Vedos rekomenduoja ir patį lengviausią būdą, kaip tai padaryti – reikia užsiimti dvasine praktika. Tas, kuris sąmoningai siekia aukščiausios laimės, būtinai ją patirs ir kartu išvengs kančių. Paradoksas – jeigu viskas taip paprasta, tai kodėl žmonės kaip kentėjo, taip ir tebenėčia, ir vargiai ateityje kas nors pasikeis? Aš irgi taip galvojau, kol pats praktiškai nepatikrinau Vedų išminties.

Tapti laimingu – paprastas reikalas, jeigu žmogus suvokė, kaip reikia teisingai gyventi. Bet pats pažinimo procesas toli gražu nėra toks paprastas. Vedose sakoma, kad yra palyginti lengvi metodai, kaip išvengti kančių, bet juos pažinti nelengva, nes jie susiję ne su materialia, o daugumai nesuprantama ir paslaptina dvasine praktika. Todėl tai yra vienintelė kliūtis – patikėti, kad dvasinė praktika tikrai egzistuoja.

Kas nors paprieštaraus – na, kokios gi čia paslaptys mūsų laikais? O kodėl ne? Tikra paslaptis privalo turėti stiprią apsaugą. Tik tada ji gali išlaikyti savo slaptumą netgi mūsų laikais, kai viešpatauja tikras informacijos kultas. Nuostabiausia, kad dvasinės laimės paslapties apsauga slypi mumyse pačiuose.

Kai tik išgirstame, kad dvasinės žinios gali greitai išspręsti bet kokią problemą, ši apsauga tuoj pat suveikia, ir mes galvojame: “Kvailytės! Nieko nenoriu apie tai girdėti”. Taip mes pasiduodame negatyviam nežinomybės suvokimui. Ir jeigu pas tave, skaitytojau, suveikė ši apsauga nuo tikėjimo į dvasinę laimę, vadinasi, metodika, kaip tapti laimingu, dar kurį laiką tau bus nereikalinga.

Kas taps nugalėtoju ir bus laimingas

Jeigu dvasinė laimė egzistuoja, vadinasi, kažkas turi žinoti, kaip ją pa-

siekti. Tai reiškia, kad kažkas tikrai ją pasiekė. Bet kurgi tie žmonės ir kaip juos pažinti? Daug žmonių stengiasi atrodyti laimingi, tai tapo netgi madinga, bet pažinus juos iš arčiau, tampa aišku, kad jiems toli iki laimės, o dalis jų ir visiškai nelaimingi.

Vedos teigia, kad tikrai laimingam žmogui būdingas vidinis pasitenkinimas. Jis nesiekia visiems demonstruoti savo laimės, jį nelabai jaudina šio pasaulio džiaugsmas bei nelaimės. Laimingas žmogus jau turi viską, todėl jam nėra jokio reikalo visiems skelbti, kaip jam gerai, ir kad už minimalią kainą jis gali ir kitus padaryti laimingais. O tokių besireklamuojančių „geradėjų“ dabar atsirado nemažai. Jie be paliovos išradinėja vis naujus metodus, kaip tapti laimingais per trumpą laiką. Žinoma, jie tai daro dėl pinigų ir norėdami iškilti dėka tų žmonių, kurie atsilies į jų viliones. Bet jeigu jie tikrai gali ką nors padaryti laimingu, kodėl gi ne?

Vedos sako, kad laimės nenusipirksi ir neparduosi. Laimingas bus tik tai tas, kurio santykiai su žmonėmis bus absoliučiai nesavanaudiški. Vartotojiška sąmonė ir savanaudiški paskatai neskatina nei harmonijos, nei nuoširdžios pagarbos ir tvirtos meilės žmonių tarpusavio santykiuose. O be meilės ir pagarbos netgi pasaulietiškas etiketas yra tik elementari veidmainystė arba, vaizdžiai kalbant, popieriukas nuo saldainio.

Į tai paprastai argumentuojama: “Tegu pinigai, prestižas, geras darbas – tik popieriukas, bet jis pakankamai malonaus skonio ir mus patenkina”. Propaguojant panašią mąstyseną, žmonės nepailsdami vaikosi visų tų dalykų, kurie, deja, tesuteikia labai paviršutinišką laimę. Gavę saldainio popierėlį, jie aplaižo jį, numeta ir siekia kito. O žmogus, kuris suvalgo patį saldainį ir vidujai yra tikrai laimingas, niekada to nedemonstruoja. Tai kaip vis dėlto jį atpažinti?

Vedos sako, kad vidinę laimę nurodo stiprus tikėjimas į Dievą, sudvasintas mąstymas, natūraliai švytinčios akys, džiaugsmingas balsas, laiminga šypsena. Toks žmogus taip pat dalinasi savo laime, bet daro tai be jokio išskaičiavimo. Kai jis elgiasi nesavanaudiškai, tarnauja Dievui ir žmonėms, laimė atsiranda iš pačių jo sielos gelmių. Bet argi tai įmanoma – semtis laimės pačiam savyje? Įmanoma. Kiekvienas žmogus gali pastebėti, kad užsiimant dorybinga veikla, laimės pojūtis visada ateina kažkur iš vidaus. Be to, visi žmonės, kuriems jis pasitarnauja, pradeda nuoširdžiai rūpintis, kad jis būtų laimingas.

Bet jeigu toks žmogus dalinasi savo laime, tai turėtų reikšti, kad jos pas jį lieka vis mažiau, ar ne? Vis dėlto ne, atvirkščiai, žmogus darosi dar laimingesnis, nes dvasinė laimė ir skaičiuojama pagal dvasinę aritmetiką,

kur vienas minus vienas lygu dviem. Kuo daugiau atiduodi nesavanaudiškos dvasinės laimės, tuo daugiau jos gauni. Mūsų kasdienybėje, kai žmogus dalinasi materialia laime (tuo saldainio popierėliu), jam pačiam jos lieka vis mažiau. Duodami pinigus, mes jų netenkame, o dovanodami šypseną, tegu ir nepažįstamam žmogui, mes visada susilaukiame atsakomosios šypsenos.

Neturėdami supratimo apie dvasinę aritmetiką ir skatinami materialios sėkmės iliuzijos, žmonės visai mėgina atimti vieni iš kitų laimę. Kol jie taip gainiojasi, mes, mieli skaitytojai, išvyniokime savo saldainiukus, išmeskime popierėlius ir pradėkime mokytis, kaip pajusti jų viduje slypėjusį nektarą.

Kaip įsisavinti šioje knygoje pateiktą medžiagą

Informacija apie materialios gamtos *gunas* yra gyvybiškai svarbi ir gali rasti platų pritaikymą praktikoje, nežiūrint į tai, kad ji ir toliau išliks sunkiai suprantama. Visas pasakojimas – tiek iš praktinės, tiek iš teorinės pusės – suksis apie vieną ir tą pačią temą – teisingą laimės sąvokos išsiaiškinimą.

Kaip jau kalbėjom, gilesnis bet kurio klausimo suvokimas atsiranda tada, kai gautas žinias bandome pritaikyti praktikoje. Yra daugybė įvairiausių praktikų. Sakykim, sportavimas ar paprasčiausia mankšta – tai praktika, skirta vystyti fizinės kūno galias; mokymasis groti koku nors muzikos instrumentu – juslinė praktika; žaidimas šachmatais – proto lavinimo praktika. Visa tai kūnui, juslėms ir protui suteikia praktinių įgūdžių, bet, deja, laimingesni mes nepasidarom. Vedos teigia, kad tik intelekto lavinimo praktika gali suteikti mums tikrą laimę. Taigi reikia mokytis gyventi vadovaujantis intelektu, bet toks atvejis mums yra sunkiai suvokiamas. Tačiau žmonėms, nuoširdžiai norintiems ugdyti intelektą, tai nėra kliūtis. Mes pripratome mokytis iš savo ir kitų klaidų. Mes lavinam savo intelektą, naudodamiesi gyvenimišku patyrimu. Bet Vedos sako, kad mokytis iš klaidų nėra pats geriausias intelekto ugdymo variantas, nes yra nemaža galimybė galutinai susipainioti gyvenimiškose peripetijose. Mes juk žinome, kad likimas mus gali taip prispausti, jog gyvenimas tampa tiesiog nepakenčiamas.

Vedos žmonijai siūlo pažinti intelekto veikimo mechanizmą, būtent kaip jis išminties dėka apsivalo, kaip jį užteršia kvailumas, ir kaip jo veiklos dėka keičiasi visas mūsų gyvenimas. Norint visa tai suprasti, reikia išpildyti tik vieną sąlygą – išsiugdyti nuoširdų norą būti laimingu. Bet tam trukdo mūsų užsispyrimas, pasipūtimas ir nenoras keisti savo gyvenimą. O nuoširdus noras šluoja visas kliūtis ir verčia žmogų gilintis į tai, į ką jis anksčiau nekreipė jokio dėmesio. Taip nuoširdumas mus išveda iš nevykusio likimo labirinto,

nurodydamas išėjimą, nepastebimą skeptiškai nusiteikusiam protui.

Skaitydami šią knygą, jūs susidursite su dviem rimtomis kliūtimis, kurios tačiau bus kaip jūsų nuoširdumo indikatorius:

– Jūs aptiksite, kad, atrodo, seniai suprantami dalykai Vedose aiškinami visiškai kitaip, ir toks novatoriškumas gali jus kuriam laikui atitolinti nuo tolesnio skaitymo.

– Jūs pamatysite, kad visa knyga pašvęsta vienai vienintelei temai – kaip tapti išmintingu ir laimingu. Todėl pradžioje gali pasirodyti, kad ją skaityti ir gromuliuoti seniai žinomus dalykus – tuščias laiko gaišinimas.

Nuoširdus žmogus, įveikęs šias dvi kliūtis, pamatys, kad:

– nestandartinį dalykų aiškinimą pripažinus bent jau kaip hipotezę ir nežiūrint į tai, kad jums atrodo seniai visa tai žinoma, labai greitai atsiranda žymiai gilesnis mums žinomų dalykų supratimas.

– kartodamas jau nuo seniau žinomus dalykus, žmogus palaipsniui pradeda naudotis įsisavintu ir praktikoje patikrintu žinojimu.

Visas vedinės išminties įsisavinimo procesas remiasi daugkartine skirtingų vieno ir to paties klausimo aspektų analize. Tai daroma tik vienu tikslu – perkelti nagrinėjamas žinias iš paviršutiniško proto į intelekto gelmes.

Papildomi reikalavimai gilesniam žinių įsisavinimui

Nuosekliai gilinantis į knygoje nagrinėjamą temą ir stengiantis įveikti sustabarėjusį mąstymą bei atmesti išankstinį priešišumą, mūsų intelektas sutvirtės. Bet vis tik jo lavinimui, tam, kad jis galėtų realiai keisti mūsų gyvenimą, reikalingos dar dvi sąlygos:

1. Dėti visas įmanomas pastangas tam, kad pajustumėt nepakartojamą vedinėje išmintyje slypinčią dvasinės laimės skonį, nes tik jis gali atkreipti intelekto dėmesį. Tada atsiranda didelis entuziazmas, skatinantis žmogų patikrinti praktikoje tai, ką jis sužinojo. Po praktinio žinių įsisavinimo intelektas taip sutvirtėja, kad jau gali iš pagrindų keisti mūsų gyvenimą. Jeigu jūs tikrai pajutote dvasinį skonį, jūsų širdyje nedelsiant atsiras stiprus noras užsiimti dvasine praktika. Taigi didžiulis entuziazmas yra kaip ir kriterijus, parodantis mūsų nuoširdų potraukį pažinimo procesui. Neverta nusiminti, jeigu tokio skonio dar neįjaučiate – vadinasi, jums viskas dar prieš akis.

2. Antra sąlyga – tvirtas noras eiti tiesos keliu, nè per žingsnį iš jo neišklystant. Tiesa – tai žinojimas apie aukščiausią laimę. Žmogus, nuoširdžiai norintis vadovautis tiesa ir vienąkart pajutęs laimę, stengsis rasti laiko dvasinei praktikai savo dienotvarkėje, atidedamas į šalį antraeilius reikalus. O tas,

kuris dar neišsiugdė stipraus noro būti tikrai laimingu, noro patikrinti žinias praktikoje, visada teisinsis dideliu užimtumu ir laiko trūkumu.

Girdžiu atsakymą, kad laisvo laiko iš tikrųjų nėra. Na, gerai, o kam gi mes pirmiausia skiriam laiką? Savaiame aišku, tam, kas mums atrodo svarbiau. Vadinasi, kai jūs vedinių žinių studijas imsit laikyti svarbiomis ir tiesiog gyvybiškai būtinomis, tada ir laiko joms atsiras, o jūs turėsite realią galimybę tapti laimingu.

Visi kiti skeptiškai nusiteikę žmonės tikrai neras laiko patikrinti praktikoje gautas žinias, todėl supras jas tik teoriškai, ir nebus jokios garantijos, kad jie kada nors sučiulps dvasinės laimės saldainiuką.

PIRMOJI PAŽINTIS SU GUNOMIS

Kur mes galime patekti

Vedose pasakyta, kad mūsų visata turi kiaušinio formą, ir apatinė jo dalis užpildyta skysta substancija. Viršutinėje visatos dalyje (nuo vidurio iki viršaus) išsidėsčiusios keturiolika planetinių sistemų. Iš šalies žiūrint, atrodytų, lyg nuo vandens paviršiaus iki pat kiaušinio viršaus driektųsi didžiulis augalas. Visai kaip pasakoje, ar ne? Tačiau, susipažinę su Vedų turiniu, suprasi-me, kad tai tikrų tikriausia tikrovė.

Kiekviena planetinė sistema turi disko formą. Kitaip sakant, tai, ką šiuo-laikiniai mokslininkai vadina galaktikomis, Vedose įvardinama kaip plane-tinės sistemos. Visos keturiolika sistemų išsidėsčiusios viena virš kitos kaip keturiolika diskų. Mūsų matomas Paukščių Takas greičiausiai yra kaimyninė sistema. Mes esame septintame lygyje, tai yra, vidury šių diskų. Virš mūsų išsidėsčiusios aukštutinės planetinės sistemos, o po mumis – žemutinės. Kur viršus, kur apačia – atsirenkam pagal Poliarinę žvaigždę, kuri yra virš mūsų. Vedose smulkiai aprašyta kiekviena planetinė sistema ir visa mūsų galaktika.

Skaitytojas: Visa tai labai įdomu, bet andai jūs žadėjote papasakoti apie tai, kaip mūsų norus tapti laimingais pildo tam tikros materialios gamtos jėgos keistu pavadinimu “*gunos*”. Kam gaišti laiką su visatos sandara? Kaip planetų išsidėstymas gali būti susijęs su *gunomis*?

Autorius: Mūsų norus būti laimingais pasaulio dėsniai vykdo pagal pa-prastą principą. Pasirodo, kiekviena gyva būtybė su tam tikra savo norų gama gimsta būtent toje planetoje, kur tie norai gali būti išpildyti. Kiekviena visa-tos planeta turi tam tikrą, tik jai būdingą *gunų* derinuką. Norėdami kažkokios konkrečios laimės, mes neišvengiamai patenkam į vienų ar kitų *gunų* įtaką ir tada gimstame planetoje, kuri labiausiai tinka mūsų troškimų įgyvendinimui. Taip materialios gamtos *gunos* pildo visų gyvų būtybių norus.

Skaitytojas: O kur geriau gimti – žemutinėse ar aukštutinėse planetose?

Autorius: Aukštutinių planetų gyventojai gyvena milijonus kartų ilgiau ir patiria milijonus kartų daugiau laimės negu mes.

Skaitytojas: Na, tada aš jau dabar noriu ten gimti. Jeigu tokios galingos jėgos prižiūri, kad išsipildytų mano norai, tai po šių žodžių aš turėčiau tuoj pat numirti ir atgimti kokioje nors aukštutinėje planetoje. Bet kažkodėl niekas nesidaro...

Autorius: Kodėl jums atrodo, kad niekas nepasikeitė? Atvirkščiai, vis-kas vyksta taip, kaip priklauso. Jūsų noras jau užfiksuotas ir nuo šiol turės

įtaką jūsų likimui.

Skaitytojas: Suprantu. Norite pasakyti, kad aš jau numiriau, bet dar neatskreipiau į tai dėmesio.

Autorius: Aš noriu pasakyti, kad tuoj pat numirti jums neleidžia begalinė daugybė ankstesnių norų, kurie dar turės išsipildyti, nes ir jie yra *gunų* priežiūroje – taip pat, kaip ir dabartinis, tik ką išsakytas noras.

Skaitytojas: Aš taip ir maniau, kad jūs mane vėl kaip nors apgausite. Bet tos *gunos* tikriausiai prižiūri ne tik mano buvusius ir esamus norus.

Autorius: Jos taip pat prižiūri, kad išsipildytų visų gyvų būtybių, su kuriomis jūs kada nors kontaktavote, norai.

Skaitytojas: Kažkoks neaiškus atsakymas...

Autorius: Kas gi čia nesuprantamo? Aš juk sakiau, kad *gunos* išpildo absoliučiai visų gyvų būtybių visus norus. Kai jūs atliekate kokį nors veiksmą, jis būtinai turi kažkokį poveikį aplinkai. Kitaip sakant, kiekvieną jūsų poelgį įvertina aukščiausios visatos jėgos. Tas įvertinimas įtakos ne tik jus, bet ir aplinkinius žmones, kurie, būdami vienaip ar kitaip susiję su jumis, po kiekvieno jūsų poelgio jau elgsis truputį kitaip, nei prieš jį.

Jeigu mūsų poelgis ką nors iškaudins, mes už tai turėsime patirti lygiai tokį pat pergyvenimą. O atlikę dorybingą veiksmą, būsim apdovanoti laime. Kiekvienas žmogus atsako už savo poelgius. Taigi *gunos* globoja ne tik mudu, bet visas gyvas būtybes, be to, joms absoliučiai visi lygūs. Kartais mes elgiamės visai gerai, kartais – nelabai. Todėl kartais mus apnyksta bėdos, o kartais nusišypso laimė. Būtent todėl *gunos* užfiksuoja kiekvieną mūsų poelgį.

Skaitytojas: Aišku. Vadinasi, geriausia sėdėti ir nieko neveikti, tada būsim tikri, kad niekam nieko blogo nepadarysim. Tada mes nieko neįtakosim ir *gunos* įvertins tik mūsų norus. Štai kur laimės esmė.

Autorius: Jeigu imsite dykinėti, jūsų šeima išmirs iš bado, ir už tai susilauksite deramo atpildo. Neveiklumu problemų neišspręsit. Sakiau jums, kad ši tema labai sudėtinga, reikės įsisavinti daug žinių. Nėra taip paprasta, kaip atrodo – pagalvojau, panorėjau ir jau turiu. Iš tikrųjų mūsų sekančio gimimo vieta priklauso ne tik nuo mūsų norų, bet ir nuo mūsų poelgių šiame ir praeituose gyvenimuose.

Skaitytojas: Ar įmanoma kaip nors išsiaiškinti, kokius norus žmogus turėjo praeituose gyvenimuose?

Autorius: Vedose yra detalus šio klausimo išaiškinimas. Priklausomai nuo žmonių elgesio praeituose gyvenimuose, juos galima suskirstyti į tris grupes:

1. Jeigu žmogus turėjo tik dorybingus norus ir dorybingai gyveno, o jo motyvai buvo nesavanaudiški, tai dabar jį labiausiai įtakoja dorybės *guna*. Todėl jis turi gerą charakterį, gražią išvaizdą, puikią sveikatą, palankų likimą, nuoširdų tikėjimą į Dievą, jį supa pagarba ir maloni aplinka. Būtent šie požymiai nurodo kilnius žmogaus norus ir dorybingus darbus praeituose gyvenimuose.

2. Jeigu žmogus elgėsi ir gerai, ir blogai, o jo motyvai visada buvo savanaudiški, tai dabar jį labiausiai valdo aistros *guna*. Būdingi požymiai – impulsyvus bei neramus charakteris, polinkis į ligas, finansinės problemos, konfliktai, emocinis nestabilumas, o jo gyvenimas kupinas kritimų ir pakilimų. Jeigu jis ko nors paprašo pas Dievą, tai tik dėl savęs. Jeigu jis laiko save tikinčiu, tai be paliovos smerkia tuos, kurie Dievą išpažįsta kitokia, jam nepriimtina forma. Tai jis vadina nuoširdaus tikėjimo pasireiškimu. Jeigu jūs sutikote žmogų su tokiais požymiais, tai žinokite, kad praeituose gyvenimuose jis niekam nelinkėjo blogo, bet tarnavo vien tik savo egoistiniams interesams.

3. Jeigu žmogui patiko juodi darbeliai, o jo norai buvo bjaurūs, tai dabar jo kelrodė žvaigždė – neišmanymo *guna*. Tokiam žmogui būdinga atstumianti išvaizda, sunkus charakteris, grubus ir niekinantis elgesys su kitais, didelis finansinis nestabilumas, na, ir žiaurus likimas. Tokie žmonės arba visai netiki į Dievą, arba iššaukiančiai demonstruoja apsimestinį religingumą, bet tik tam, kad teisuolio kauke pridengtų savo negerus darbus. Jeigu sutiksite tokį žmogų, žinokite – praeitame gyvenime jis patirdavo daug džiaugsmo, galėdamas pakenkti kitiems.

Skaitytojas: Bijau, kad tokio atsakymo man nepakanka.

Autorius: Tokiu atveju pastudijuokite lentelę šios knygos pabaigoje. Ten rasite smulkesnį apibūdinimą, kaip *gunos* įtakoja žmones. Žmogaus charakteris, aplinka, šeimyniniai santykiai, mityba, kalba, tiesos supratimas ir netgi išvaizda priklauso nuo to, kokia *guna* labiausiai įtakoja jo sąmonę. Dviem žodžiais viso to nepaaiškinsi, todėl prisieis į viską ir pačiam gilintis.

Skaitytojas: Tai jau ačiū. Bet jūs, kaip visada, išsisukote nuo atsakymo į klausimą, kada gi aš galėsiu atgimti aukštutinėse planetose?

Autorius: Jeigu jūs visą gyvenimą darysite gerus darbus, o jūsų norai bus dorybingi, tai šis klausimas spręsis jūsų mirties metu. Dabartinio ir praeitų gyvenimų dorybingi norai ir poelgiai turi persverti nuodėmingus norus ir poelgius. Tik tada jūs garantuotai pateksite tokion *gunų* įtakon, kurioje vyraus dorybės *guna*, ir ji po grubaus kūno mirties perneš jus subtiliame kūne iš Žemės į vieną iš aukštutinių planetų.

Skaitytojas: Man sunku suprasti, kaip aš subtiliame kūne kažkur skrisiu. Nors šį terminą – “subtilus kūnas” – jūs jau aiškinote pirmoje knygoje, vis tiek aš jį sunkiai suprantu.

Autorius: Subtilus kūnas susideda iš proto, intelekto ir netikro ego. Toks paaiškinimas jums taip pat mažai ką sako, bet pokalbio eigoje jūs lengvai įsivinsite panašius terminus.

Skaitytojas: O į kokią planetą aš galėsiu patekti po grubiojo kūno, kaip jūs teikiatės išsireikšti, mirties?

Autorius: Būtent į tą, kurią užsitarnausite, bet tai atsitiks tik tada, kai pasibaigs dabartinis jūsų gyvenimas.

Skaitytojas: O kas sprendžia, kada man mirti? Irgi mano buvę norai ir poelgiai?

Autorius: Jūs jau truputį primiršote mūsų ne taip seniai vykusį pokalbį apie laiko galybę. Tai laikas, atsižvelgdamas į buvusius norus ir poelgius, vaiko pradėjimo metu apsprendžia jo gyvenimo trukmę, kurią paskui savo jėgomis pakeisti jau neįmanoma.

Skaitytojas: Vadinasi, norėdamas gimti aukštesnėse planetose, aš visą gyvenimą turiu daryti gerus darbus.

Autorius: Ir daryti kuo daugiau, kad jie persvertų visas eibes, kurių jūs pridarėte praeituose gyvenimuose.

Skaitytojas: Jūs skatinate mane dorybingiems žygdarbiams. Iš principo aš nieko prieš, tik pirma reikia visu tuo patikėti. Ar yra kokie nors įrodymai, kad tai teisybė?

Autorius: Viskas, ką aš čia kalbu, paimta iš Vedų, kurios man yra tiesos šaltinis. Tai, kad mūsų gyvenimus įvairiose planetose apsprendžia *gunos*, patvirtina daug pavyzdžių, pateikiamų Vedose. Pavyzdžiui, apie tai kalbama visuotinai pripažintame vediniame traktate *Bhagavadgita*:

Kas miršta dorybėje, tas pasiekia tyras aukštesniausias didžiųjų išminčių planetas (Bg. 14.14).

Kas miršta apimtas aistros gunos, tas gimsta tarp tų, kurie atlieka karminę veiklą, o kas miršta apimtas neišmanymo gunos, tas gimsta gyvūnų karalystėje (Bg. 14.15).

Tie, kuriuos veikia dorybės guna, palaipsniui kyla į aukštesnes planetas. Aistros gunos įtakoje esantieji gyvena žemės planetose, o tie, kuriuos užvaldė atstumianti neišmanymo guna, leidžiasi į pragaro pasaulius (Bg. 14.18).

Todėl arčiau vandenyno, užpildančio pusę visatos, gyvena tie, kurie daugiausia užsiėmė blogais darbais, ir čia jie patiria vien tik kančias. Vidurinėse planetinėse sistemose, kur yra ir mūsų Žemė, gyvena tie, kurie darė tiek ge-

rus, tiek blogus darbus, maždaug vienodu santykiu. Todėl ir laimės, ir kančių čia yra maždaug vienodai. Aukštutinėse planetose gyvena tie, kurie darė daug gerų darbų, ir dabar jie patiria nepaprastai daug laimės. *Bhagavadgytoje* apie tai sakoma:

Dorovingos veiklos pasekmė tyra ir priskiriama dorybės gunai. Tačiau aistros gunos veiklos pasekmė – kančios, o neišmanymo – kvailybė (Bg. 14.16).

Skaitytojas: Vadinasi, būtent *gunos* priverčia mus gimti vienoje iš planetinių sistemų?

Autorius: Taip, bet jos tai daro sutinkamai su mūsų norais ir poelgiais, todėl čia viskas teisinga.

Skaitytojas: O jeigu aš nežinojau, kad elgiuosiu neteisingai, tai ar vis tiek būsiu nubaustas?

Autorius: Žinoma. Bausmės paskirtis – kad mes gyvenime ką nors suprastume ir išmoktume.

Skaitytojas: Aš sutikau kalbėtis su jumis apie laimingo gyvenimo dėsnius, bet kuo daugiau mes kalbame, tuo labiau aš suprantu, kad gyvenimas – tai toli gražu ne žaidimas. Tos *gunos* panašios į kagėbistus: sekami kiekvienas mūsų žingsnis, kiekviena mintis. Sakykim, mes sugalvojome gyventi dorybingai, bet dėl neišmanymo pridarėme daug kvailysčių, ir už tai vietoj laimės mums prisieis atlikti bausmę, trunkančią visą gyvenimą. Nelinksma perspektyva.

Autorius: Jūs teisus, bet *gunos* veikia daug protingiau, negu atrodo iš pirmo žvilgsnio. Jeigu žmogus pasuko dorybės keliu, tai, nepaisant jo netikusių poelgių praeityje, jį vis tiek labiausiai įtakoja dorybės *guna*. Bloga karma nukeliama vėlesniam laikui, o paskui dvasinių žinių pagalba žmogus ją gali sudeginti. Progresuojančių šiame kelyje žmonių ir netgi šventųjų likime taip pat būna rūščių išbandymų. Tačiau dorybės *guna* juos apdovanoja didele laime, todėl likimo išbandymus jie nelaiko kančiomis.

Skaitytojas: Vadinasi, dorybės *guna* savo numylėtiniams gali suteikti laimę kreditan?

Autorius: Kažkas panašaus. Jeigu žmogaus sąmonė nukreipta į dvasinį tobulėjimą, jam gresiančios kančios bus atkeltos vėlesniam laikui, o paskui ir sudegintos tiesos pažinimo ir dorybingos veiklos proceso metu.

Skaitytojas: Ar visada taip būna, ar kažkas gali likti užmirštas?

Autorius: *Bhagavadgyta* sako, kad tie, kurie pasuko dorybės keliu, yra visiškai apdrausti nuo atpildo už praeityje padarytas klaidas.

Aukščiausias Dievo Asmuo tarė: Prithos sūnau, transcendentalistas, at-

liekantis gerus darbus, nepražus nei šiame, nei dvasiniame pasaulyje. Kas kuria gėrį, Mano drauge, to niekada neįveikia blogis (Bg. 6.40).

Skaitytojas: Nejaugi tai sako Pats Dievas?

Autorius: Taip, tai pripažintas vedinis kūrinys, kuris pažodžiui atkuria pokalbį, vykusį tarp Dievui atsidavusio didžiojo karžygio Ardžunos ir Paties Dievo, Šri Krišnos vardu įsikūnijusio Žemėje daugiau kaip prieš penkis tūkstančius metų.

Skaitytojas: O ką, jų pokalbį kas nors nuklausė ar gal net užrašinėjo į diktofoną? Kaip jūs galite tvirtinti, kad jie kalbėjo būtent tokiais žodžiais?

Autorius: Vienas išminčius, Sandžaja, iš savo dvasinio mokytojo Vjasadevos gavo sugebėjimą telepatiniu būdu matyti ir girdėti viską, kas vyko šio pokalbio metu. Todėl jis galėjo stebėti visą pokalbio ir po to vykusio mūšio eigą ir perpasakoti karaliui Dhritaraštrai, kuris mūšyje nedalyvavo. Vjasadeva savo mistinių galių dėka taip pat viską matė ir vėliau užrašė, nes turėjo absoliučią atmintį. Tokiu būdu, informacija apie Ardžunos ir Krišnos pokalbį gauta iš dviejų nepriklausomų šaltinių.

Skaitytojas: Argi įmanoma tiek daug įsiminti, išgirdus tik vieną kartą?

Autorius: Tuo metu, prieš penkis tūkstančius metų, dauguma žmonių turėjo absoliučią atmintį, tuo labiau didis išminčius Vjasadeva, kuris iš atminties užrašė kelias dešimtis vedinių kūrinių.

Skaitytojas: Ar šis Dievo įsikūnijimas kaip nors įrodytas?

Autorius: Jį išpranašavo Vedos, pavyzdžiui, apie tai kalbama *Šrimadbhagavatam* veikale. Be to, yra astrologiniai apskaičiavimai, nurodantys, kad tuo metu atėjo būtent Aukščiausias Viešpats, ir niekas kitas. Taip pat išliko daugybė Jo amžininkų paliudijimų, kuriuose smulkiai apsakomas Jo gyvenimas ir antžmogiški darbai.

Skaitytojas: O dabar daug žmonių įsitikinę, kad Dievas gali įsikūnyti tik vienu pavidalu.

Autorius: Pagal juos išeitų, kad šiuo atžvilgiu mes pranokstame Dievą. Juk mes nuolatos įsikūnijame įvairiausiuose kūnuose. Mes visada, tegu ir nesąmoningai, bet norime apriboti Dievo galimybes, taikydami Jam savo mąstelių. Kai sąmonę įtakoja aistros *guna*, žmogus tiesiog negali suprasti, kad Dievas gali turėti kitokį pavidalą, negu mes Jam priskiriam. Vėliau mes smulkiau aptarsim šitą klausimą.

Skaitytojas: Paskutinė jūsų citata man ne visai suprantama. Pavyzdžiui, ką reiškia pasakymas, kad žmogus, užsiimantis dorybinga veikla, niekada nežus?

Autorius: Tai nereiškia, kad jis niekada nemirs, taps nemirtingu. Vėdi-

niais laikais persikūnijimo faktas daugeliui žmonių buvo akivaizdus, ir jokių iliuzijų apie amžiną gyvenimą tame pačiame kūne jie nepuoselėjo. Sprendžiant iš pokalbio konteksto, greičiausiai čia kalbama apie tai, kad tokiam žmogui suteikiama garantija, jog jam progresuojant pažinimo kelyje, jis nepatirs nuopuolio, arba degradacijos. Net jeigu jis netyčia suklumpa, tai sekančiame gyvenime jam suteikiama galimybė gimti dorybingoje šeimoje, kur bus visos sąlygos tolesniam dvasiniam progresui. Kitas *Bhagavadgytos* tekstas nedviprasmiškai patvirtina šią mintį:

Po daugybės laimingo gyvenimo metų dorovingų gyvų esybių planetoje, nevykėlis jogas gimsta teisuolių arba turtingoje aristokratų šeimoje (Bg. 6.41).

Skaitytojas: Kiek padidėja laimės, jeigu gimstame aukščiau esančioje planetoje?

Autorius: Vedose nurodoma, kad laimės lygis virš mūsų esančioje planetinėje sistemoje šimtą kartų didesnis už mūsų.

Skaitytojas: Vadinas, antroje galaktikoje, esančioje virš mūsų, laimės bus dešimt tūkstančių kartų daugiau, negu Žemėje.

Autorius: Bet ir jos gyventojai dorybingų darbų atliko dešimt tūkstančių kartų daugiau, negu mes. Taigi ir šiuo atveju viskas sutvarkyta labai teisingai. Kiekvienas gyvena ten, kur nusipelnė.

Skaitytojas: Norėčiau nors truputį pagyventi tokioje galaktikoje.

Autorius: Tada dorybingų darbų turite atlikti dešimt tūkstančių kartų daugiau už vidutinį jų vidurkį Žemėje. Bet Vedos sako, kad žmonės, norintys gimti aukštutinėse planetose, nėra labai protingi, nes daug geriau stengtis patekti į dvasinį pasaulį, kur laimės yra milijardus kartų daugiau.

Į dvasinį pasaulį veda pats tiesiausias kelias, o tiems, kurie patenka į aukštutines planetas, prisieis ten išbūti kelias dešimtis ar šimtus tūkstančių metų, ir nežinia, kokie norai pas juos atsiras per tą laiką. Galbūt jiems vėl teks sugrįžti į vidurines Žemės tipo planetas.

Skaitytojas: Argi aukštutinių planetų gyventojų norai gali, taip sakant, degraduoti?

Autorius: Taip, pavyzdžiui, jie gali pasidaryti labai išdidūs ir iššaukiančiai elgtis. Taip jie ilgainiui praranda savo dorybingumą ir, nori nenori, bus priversti gimti vidurinėse ar net žemutinėse planetose.

Skaitytojas: O iš dvasinio pasaulio į materialųjį irgi patenkama?

Autorius: Taip, jeigu užsinorėsite gyventi sau, o ne Dievui. Bet tai labai maža tikimybė. Dvasinio pasaulio gyventojams svetima egoistinė laimės koncepcija, jie laimingi tuo, kad tarnauja Dievui ir kitiems.

Skaitytojas: Tad kaip patekti tiesiai į dvasinį pasaulį?

Autorius: Tam tikslui reikia su meile ir atsidavimu kartoti šventus Dievo vardus, kurie turi dvasinę prigimtį ir gali mummyse išugdyti potraukį dvasinei praktikai. Dvasiniame pasaulyje visiškai nėra potraukio materialiai veiklai. O kartoti šventus vardus nesudėtinga, tik mūsų intelekto yra kliūtis, trukdanti tai daryti.

Skaitytojas: Kokia tai kliūtis?

Autorius: Pavydas Dievui.

Skaitytojas: Kol kas man visa tai sudėtinga, nesuprantama ir nepagrįsta.

Autorius: Ilgainiui, gilindamasis į laimingo gyvenimo dėsnių studijas, jūs viską išsiaiškinsite.

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad dabar man paprasčiausiai trūksta žinių?

Autorius: O ko jūs norite? Net išminčiams, išmanantiems Vedas, išsivadavimas iš materialaus pasaulio pančių ir šventų Dievo vardų galybė yra pats slaptiausias ir sunkiai suvokiamas dalykas. Ką jau kalbėti apie mus, neturinčius supratimo netgi apie sielos egzistenciją.

Skaitytojas: Kas tai – materialaus pasaulio pančiai? Jaučiasi sąsaja su kalėjimu.

Autorius: Kadangi materialiam pasaulyje daug kančių, tai Vedos dažnai jį palygina su kalėjimu toms gyvoms būtybėms, kurios panoro gyventi egoistiškai ir savanoriškai susikaustė šio kvailo noro grandinėmis.

Skaitytojas: Skaudu apie tai klausyti. Norite mane įtikinti, kad gyvename didžiuliam kalėjime?

Autorius: Nepergyvenkite ir nedarykite priešlaikinių išvadų. Vedas suprasti ne taip paprasta, todėl jas reikia kantriai ir atsidėjus studijuoti.

Skaitytojas: Tada pratęsiame pokalbį apie *gunas*.

Autorius: Ir taip, nuo žemutinių planetų kylant į aukštutines, kančių lieka vis mažiau, o laimės lygis didėja. Kaip jau minėjau, norint pasikelti į gretimą sistemą, dorybingų darbų reikia atlikti šimtą kartų daugiau už visus kitus žmones. Todėl savaime aišku, kad aukštutinių planetų gyventojai turi labai gerą charakterį ir yra daug mažiau egoistiški, negu mes. Visas jų gyvenimas pašvęstas tarnauti Dievui ir kitiems.

Skaitytojas: O *gunos* juos įtakoja taip pat, kaip ir mus?

Autorius: Ne visada. Kai kurios dorybingos asmenybės, iš gailėsčio mums ir norėdamos pasidalinti išaukštintu žinojimu, savo noru gimsta žemesnėse planetose, negu užsitarnavo.

Išvada: *neįmanoma pažinti laimingo gyvenimo dėsnių, nežinant, kaip veikia materialios gamtos gunos. Todėl tie, kurie neabejingi savo likimui,*

turi kuo geriau suvokti jų poveikį mūsų gyvenimui.

Gilnantis į gunų veiklą, daugeliui žmonių atsiranda noras pakliūti į aukštutines visatos planetas, bet Vedos tai laiko nelabai protingu sprendimu. Protingas žmogus stengsis patekti tikrai į dvasinį pasaulį. Tam tikslui jis turi įveikti protui nežinomą, bet realiai širdies gilumoje esantį pavydą Viešpačiui, atmesti visus savo egoistinius planus ir pašvęsti gyvenimą Aukščiausio Dievo Asmens tarnystei.

Ką pasėsi, tą ir pjausi

Vidurinėse planetinėse sistemose, kur yra ir mūsų Žemė, gyvos būtybės linkusios gyventi sau ir savo šeimai. Dauguma jų siekdamos gauti daugiau naudos, laikosi tam tikrų kultūringo gyvenimo taisyklių. Žemutinių planetų gyventojai, tenkindami savo egoistinius norus, nesiskaito su jokiais taisyklėmis. Būdami bjauraus charakterio, jie galvoja tikrai apie valgi, seksą, miegą ir savo gerbūvį, nekenčia visų kitų ir todėl patiria labai dideles kančias.

Skaitytojas: Žinau daug žmonių, kurie gyvena čia, bet elgiasi lygiai taip pat.

Autorius: Deja, tai tiesa. Daugelis mus supančių žmonių teikia pirmenybę laimei neišmanymo *gunoje*. Gaila, bet jų dalia – sekančiuose gyvenimuose gimti žemutinėse planetose arba gyvūnų kūnuose.

Skaitytojas: Linksma perspektyva. Sakykim, aš neteisingai įsivaizdavau laimę ir todėl degradavau. Ar ilgai man teks vargti žemutinėse planetose?

Autorius: Vedos sako, kad mūsų buvimo laikas įvairiuose visatos lygiuose yra nevienodas ir yra sąlygojamas daugelio faktorių. Pagrindinai viskas priklauso nuo to, koks pas mus laimės supratimas, kaip mes įsivaizduojam laimę. Žmonės, kurie trokšta aukščiausios, nesavanaudiškos laimės, palaiapsniui, naudodamiesi autentiškų žinių šaltiniais, pradeda suprasti, kaip reikia teisingai gyventi. Stengdamiesi gyventi pagal šventraščių nurodymus, jie apsivalo savo nuodėmes ir sekančiuose gyvenimuose gimsta aukštesniuose visatos lygiuose.

Visi žmonės, priklausomai nuo jų poelgių, gimsta viename ar kitame lygyje, bet ateina laikas, ir kažkokių aplinkybių dėka mes vėl turime keltis kitur.

Skaitytojas: Girdėjau, kad pragare teks gyventi amžinai. O ką apie tai sako Vedos?

Autorius: Kai kas žemutinėse planetose išbus labai ilgai, bet vis tik ne amžinai, nes padaryti be galo daug blogų darbų tiesiog neįmanoma. Kaip jau žinome, šis pasaulis labai teisingai sutvarkytas, todėl kokios nors vienos *gu-*

nos įtaka mūsų sąmonei negali tęstis amžinai. Mažėjant blogai karmai, mūsų gyvenimas irgi darosi geresnis, nors savo dorybingų poelgių vaisiais mes taip pat negalime amžinai naudotis. Tai patvirtina ir Bhagavadgita:

Kartais ima vyrauti dorybės guna, nugalėdama aistros ir neišmanymo gunas, o Bharatos sūnau. Kartais aistros guna nugalė dorybę ir neišmanymą, o kitąsyk neišmanymas nugalė ir dorybę, ir aistrą. Taip vyksta nuolatinė kova dėl pirmenybės (Bg. 14.10).

Skaitytojas: Iš principo viskas atrodo pakankamai logiška. O jeigu noras būti laimingam būtent neišmanymo *gunoje* išliks ir po ilgiausių kentėjimų žemutinėse planetose? Nejaugi nėra kitos išeities iš šios situacijos, nejaugi neįmanoma pakeisti savo norų ir pradėti ieškoti laimės dorybės *gunoje*?

Autorius: Kitos išeities nėra. Žemutinėse planetose teks būti tol, kol neatsiras noras ieškoti dorybingos laimės.

Skaitytojas: Bet juk ne visi gali patys suprasti, ką reikia daryti, norint būti laimingiems. Ne visi gali suprasti, kad tam reikia bent jau panorėti gyventi kitaip.

Autorius: Taip, ne visi. Būtent todėl kiekvienoje visatos planetoje kartas nuo karto įsikūnija Pats Dievas arba Jo artimi palydovai. Jų tikslas – padėti mums išsiaiškinti sudėtingus klausimus, susijusius su gyvenimo tikslu ir laimės ieškojimu. Išeidami jie visada palieka šventraštį, pritaikytą tos epochos žmonėms. Ir jeigu mes turėsime nors nedidelį, bet nuoširdų norą atrasti tiesą, mes niekada, jokiomis aplinkybėmis neliksime visiškai nežinioje. Žemėje visada yra autentiški šventraščiai. Ieškantys būtinai su jais susidurs.

Skaitytojas: Jūs taip laisvai kalbate apie įvairius Dievo įsikūnijimus, lyg būtų tiesioginis šių įvykių liudininkas. Iš kur pas jus šita informacija, ir kas gali garantuoti, kad ji – ne išsigalvojimas?

Autorius: Aš pasikliaunu Vedų autoritetu. Jų autentiškumą patvirtina istoriniai faktai ir autoritetinga daugelio mokslininkų nuomonė. Kas liečia įvairius Dievo įsikūnijimus, tai Vedos pateikia labai detalius ir tikslus jų aprašymus. Pavyzdžiui, *Bhagavadgitoje* Viešpats kalba apie tai, kokiomis aplinkybėmis Jis ateina į šį pasaulį:

Kai tik religija ima kur nors nykti ir išivyrauja bedievybė, Aš nužengiu Pats, o Bharatos aini. Kad išlaisvinčiau doruosius ir sunaikinčiau piktadarius, o taip pat atkurčiau religijos principus, epocha po epochos Aš apsireiškiu Pats (Bg. 4.7,8).

Skaitytojas: Jeigu Dievas taip atvirai kalba Pats apie Save, tai mano abejonės dėl Jo įsikūnijimų dar labiau padidėja.

Autorius: O jeigu jūs pats kuo nuoširdžiausiai pradodate apie save kam

nors pasakoti, tai jūs ir savimi netikite?

Skaitytojas: Apie save aš pasakoju tik artimiausiems žmonėms, o ne visiems iš eilės.

Autorius: Krišna taip pat slaptinčiausią žinojimą apie Save atskleidė savo artimiausiam palydovui Ardžunai, jis nebuvo skirtas tiems, kurie vėliau pavydės šio pokalbio dalyviams.

Skaitytojas: Jūs galvojate, kad aš pavydžiu?

Autorius: O tai kuo daugiau remiasi jūsų abejonės kito nuoširdumu?

Skaitytojas: Man tiesiog sunku patikėti, štai ir viskas.

Autorius: Aš gi jums viską aiškinu nieko neišgalvodamas, o remdamasis Vedomis.

Skaitytojas: O aš ir Vedų autoritetu abejoju.

Autorius: Tada mūsų pokalbis neturi jokios prasmės. Kam svarstyti tai, ką jūs atmetate? Jeigu norite toliau kalbėtis, tai vedinių žinių autentiškumą turite pripažinti bent jau kaip hipotezę.

Skaitytojas: Na, gerai, aš pagalvosiu apie tai. Vadinasi, Vedose pasakyta, kad Dievas į šį pasaulį ateina palyginti dažnai?

Autorius: Taip. Ir visada pasirodo tokiu pavidalu, kokį turi gyvos būtybės, kurioms jis ruošiasi pamokslauti. Viešpats visada ateina su ypatinga misija, kurios esmė – įtvirtinti teisingumo principus ir demaskuoti nuodėmingą gyvenimą. Dažniausiai Jis Pats ateina tik tada, kai be Jo asmeninio įsikišimo jau nieko negalima padaryti. Kitais atvejais Jis pasiunčia kokią nors šventą asmenybę.

Skaitytojas: Nors man ir sunku tikėti į Dievą, bet kai sulygini įvairius šventraščius ir jų istoriją, tai darosi panašu į tiesą. Juk Jėzus Kristus atėjo būtent tuo laiku, kai fariziejai pamynė religinius principus ir nesibjaurėjo melagingai aiškinti šventraščius.

Autorius: Jūs dabar jau pats giniate Dievą.

Skaitytojas: Na, po mūsų pokalbių apie laiką aš pradėjau skaitinėti įvairius šventraščius ir juos lyginti.

Autorius: Ir koks jūsų studijų rezultatas?

Skaitytojas: Visur rašo beveik vieną ir tą patį, tik skirtingomis kalbomis ir kitais žodžiais.

Autorius: Taip ir yra. Dievas nors ir ateina įvairiu laiku bei pasivadinęs vis kitais vardais, bet neša vieną ir tą patį žinojimą – kaip mums tapti laimingais. Todėl neturėtume rūstauti dėl šio pasaulio neteisingumo ir galvoti, kad niekas mums nepadedą. Tuo labiau, kad gyvename taip, kaip patys kažkada norėjome. Mūsų norai yra nepajudinamas įstatymas likimui. Jeigu mes patys

nenorėsime pasikeisti, tai niekas nesikiš į mūsų gyvenimą.

Skaitytojas: Net ir Dievas nenorės mums padėti?

Autorius: Visi šventraščiai kalba apie tai, kad Dievas visada nori mums padėti, bet mums paliekama pasirinkimo laisvė – klausyti Jo ar ne.

Išvada: *norint giliau pažinti laimingo gyvenimo dėsnius, būtina įsisąmoninti, kad dėl mūsų kančių kalti tik mes patys ir niekas daugiau. Mes patys turime sąmoningai nuspręsti keisti savo gyvenimą. Niekas už mus to nepadarys.*

Žmogus, suvokęs šias tiesas, tampa ramus ir pasitikintis, nežiūrint į tai, kad gyvenimas pasikeičia ne iš karto. Tas, kuris suprato, kodėl jam taip sunku nešti savo kryželį ir kodėl jį reikia nešti, tampa psichiškai ramus ir nesujaudinamas. Tokiu būdu, norint tapti laimingu, būtina suprasti, kad šis pasaulis surėdytas labai teisingai, ir būti pasiruošusiam dėti visas pastangas savo laimės vardan.

Keturi evoliucijos keliai - nuo beždžionės iki žmogaus ir atgal

Paprastai žodis evoliucija daugumai žmonių asocijuojasi su rūšių atsiradimo teorija, kurią suformulavo Darvinas. Tačiau apie gyvų būtybių evoliuciją pakankamai išsamiai buvo pasakojama Vedose, ir daug anksčiau, negu atsirado garbusis mokslininkas.

Vedinio evoliucijos apibrėžimo esmė ta, kad gyvai būtybei mirtis kaip tokia neegzistuoja. Mes tik pakeičiame seną ir naudojimui netinkamą kūną į naują. Be to, Vedos teigia, kad evoliucija turi ir atvirkščią eigą, taip vadinamą regresiją. Tai reiškia, kad gyvos būtybės gali ne tik evoliucionuoti, arba progresuoti, bet ir degraduoti į žemesnes gyvybės formas ir ten ieškoti savo laimės.

Dabar mes smulkiau aptarsime vedinę evoliucijos koncepciją.

Skaitytojas: Gerai. Ir kaip ji atrodo?

Autorius: Aš pristatysiu jums truputį supaprastintą evoliucijos krypčių klasifikaciją, gerai atspindinčią Vedų požiūrį šiuo klausimu.

Pirmu iš keturių Vedose aprašomų evoliucijos kelių progresuoja tos sielos, kurios suvokė amžinąją dvasinę gyvų būtybių prigimtį ir tai, kokių būdu ji pasireiškia mūsų gyvenime. Visa savo esybe ir su meile jos tarnauja Dievui ir visoms kitoms gyvoms būtybėms. Tokia absoliučiai dvasine ir be jokio egoizmo veikla jos sudagina savo nuodėmes ir po grubaus kūno mirties patenka į dvasinį pasaulį. Ten jos gyvena dvasiniuose kūnuose, patirdamos žodžiais nenusakomą laimę.

Antruoju evoliucijos keliu eina gyvos būtybės, norinčios atrasti laimę šiame pasaulyje. Kiekvienu savo poelgiu ir netgi mintimis jos stengiasi laikytis visų dorybingo gyvenimo dėsnių. Tokie žmonės visada progresuoja, gyvenimas po gyvenimo kildami į vis aukštesnes planetines sistemas ir gaudami vis labiau protingesnes gyvybės formas. Taip evoliucionuojant, egoistiniai norai sunyksta, bet ne visiškai. Todėl visada išlieka degradacijos tikimybė.

Trečiasis evoliucinio vystymosi kelias skirtas tiems žmonėms, kurie svajoja apie laimę sau ir savo šeimai, ir daugiau ar mažiau stengiasi gyventi taikoje ir santarvėje su aplinkiniais. Tačiau jiems ne visada sekasi įkūnyti gyvenime savo norus, ir to priežastis – egoizmas, vyraujantis tokių žmonių tarpusavio santykiuose. Dėl to jie pasineria į aršią kovą dėl materialių gėrybių. Tokia konkurencija užteršia jų egzistenciją, ir palaipsniui jie nusivilia šiuo pasauliu, tapdami kietaširdžiais. Taip jie pasuka ketvirtuoju evoliucijos keliu. Ir kol jie nenusivils savo puoselėjamomis netikromis vertybėmis, tol jie vėl ir vėl atgims vidurinėse visatos planetose. Reikia pažymėti, kad visą tą laiką jiems paliekamas šansas progresuoti ir savo evoliuciniame vystymesi pakilti viena ar dviem pakopom aukščiau.

Tos gyvos būtybės, kurios nori būti laimingos tik eksploatuodamos kitus, degradoja vis labiau, kol nusirita iki žemutinių planetų, kur jų laukia didelės kančios, arba gimsta gyvūnų kūnuose. Tai ketvirtas evoliucijos kelias – visiška degradacija.

Tokiu būdu, pirmasis evoliucinio vystymosi kelias labai greitai išvaduoja iš materialaus gyvenimo pavojų ir gražina mus į dvasinį pasaulį. Kiti du variantai nesuteikia tokios greitos galimybės. Tačiau gyvos būtybės, progresuojančios antruoju keliu, laikosi dorybingumo principų ir palaipsniui apsivalo. Joms daug paprasčiau, negu likusiems, išsivaduoti iš materialių norų ir suvokti savo dvasinę prigimtį. O žmonės, apimti neišmanymo ir jaučiantys aplinkiniams priešišumą, neišvengiamai degrados tol, kol neatsikratys savo kvailų idėjų.

Skaitytojas: Argi jūs nesutinkate su Darvino teorija, teigiančia, kad visos gyvos būtybės visatoje nepaliaujamai progresuoja iš žemesnių gyvybės formų į aukštesnes?

Autorius: O ar jūs matote šios teorijos įrodymus realybėje? Negi manote, kad visi žmonės nuolatos progresuoja ir sulig kiekviena diena darosi vis geresni?

Skaitytojas: Aš neturiu informacijos apie kiekvieną žmogų, bet sprendžiant pagal tam tikrus bendro pobūdžio rodiklius, matyti, kad progresas vyksta pilnu tempu. Pasižiūrėkite, kaip vystosi mūsų ekonomika ir mokslas!

Jau dabar galima, nekeliant kojos iš namų, pamatyti visą pasaulį ar bendrauti su žmogumi, kur jis begyventų. Argi tai ne progresas?

Autorius: Taip, technikos progresas akivaizdus, bet mes kalbame apie gyvų būtybių vystymąsi, o ne apie vis labiau sudėtingėjančią techniką. O gal jūs galvojate, kad kai dauguma žmonių degraduoja, tai visa žmonija, bendrai paėmus, progresuoja?

Skaitytojas: Žinoma, ne. Galėjot šito ir neklausti.

Autorius: Aš ir taip manau. Tai štai, apie kokį progresą jūs kalbate, jeigu dauguma žmonių praktiškai prarado moralinius principus. Jie ištvirkauja, girtuokliauja, vartoja narkotikus ir visai negalvoja apie tikrąjį žmogaus gyvenimo tikslą.

Skaitytojas: Galvojate, kad anksčiau viso to nebuvo?

Autorius: Anksčiau irgi buvo žmonių, linkusių į degradaciją, bet ji nebuvo tokia pasibaisėtina, kaip dabar. Pasižiūrėkime, kaip buvo prieš dvidešimt metų. Argi tada mes matėme tokį ištvirkimą, tokią narkomaniją, kaip dabar? Argi tada buvo skatinami atsitiktiniai lytiniai santykiai ir homoseksualizmas? Ar tada taip ramiai žiūrėjo į tokį palaidą šeimyninį gyvenimą ir skyrybas? Ar vaikai matė tiek filmų apie prievartą ir amoralumą? Ir patys vaikai – argi jie tokie buvo?

Pažiūrėkite, kaip baisiai degradavo žmonija, nepaisant ryškiai išreikšto techninio ir ekonominio progreso. Ir tai tik per dvidešimt metų! Aš pastebėjau, kad jūs nesiruošiate tuoj pat patikėti mano žodžiais, todėl nekalbėsiu apie tai, kiek degradavo žmonių sąmonė nuo vedinės kultūros laikų, o tai buvo daugiau kaip prieš keturis tūkstančius metų.

Skaitytojas: Visa tai tiesa, bet argi žmonių moralė yra vienintelis progreso kriterijus?

Autorius: O kokie dar gali būti? Vedose pasakyta, kad amoralūs žmonės neišvengiamai degraduoja. Be to, jie praktiškai visada pradeda tokius pat amoralius vaikus, ir labai maža tikimybė, kad jie išaugs normaliais žmonėmis. Jei-gu žmonės palaiptui virsta gyvuliais ir yra visiškai patenkinti tokia situacija, tai apie kokį žmonijos progresą galima kalbėti?

Skaitytojas: Bet vis tik, nežiūrint į nieką, mokslinis-techninis progresas vyksta. Juk neneigsite šio fakto?

Autorius: Tada aš nesuprantu, ką jūs galvojate, kalbėdami apie progresą ir žmonijos evoliuciją. Anot jūsų, žmogaus evoliucijos viršūnė – kai jis vaikšto pusnuogis, elgiasi kaip galvijai ir poruojasi kur tik pakliūna. Tačiau jeigu jo butis užpildyta šiuolaikine technika, tai reikia manyti, kad jis labai sėkmingai progresuoja, ar ne?

Skaitytojas: Panašu, kad jūs perlenkiate. Juk nebūtinai viskas bus taip, kaip jūs čia kalbate.

Autorius: Aš tik pavaizdavau dabartinę situaciją, susiklosčiusią daugelyje taip vadinamų civilizuotų šalių mūsų laisvos meilės epochoje, o apie ateitį aš dar visai nekalbėjau.

Skaitytojas: O tai kaip, jūsų nuomone, vyksta žmogaus evoliucija?

Autorius: Vedos sako, kad ji kitokia, negu įsivaizduoja dabartiniai mokslo korifėjai – ne kolektyvinė, o individuali. Mes galim tai progresuoti, tai degraduoti – priklausomai nuo mūsų poelgių. Po to, palikę dabartinį kūną, gauname naują, kuris labiau atitinka mūsų sąmonės lygį. Tai apsprendžia mūsų norų ir poelgių visuma mirties metu. Naujas kūnas gali būti tobulesnis, o gali būti ir primityvesnis – augalo, gyvūno.

Degradacija ir kančios taip pat yra savotiški evoliucijos etapai, mokinantys mus karčiu patyrimu. Anksčiau ar vėliau toks patyrimas išlenda per gerklę, ir žmogus pagaliau susidomi savęs pažinimu. Bet tai nevyksta kolektyviai, vien tik kovos už būvį dėka, kaip nurodė senolis Darvinas.

Skaitytojas: Kaip Vedos paaiškina tą faktą, kad tiek daug žmonių patenka blogon įtakon ir užsiima įvairiomis kvailystėmis?

Autorius: Daugelis žmonių pastebi, kad kartais mus tiesiog užvaldo kažkokios nelabai protingos mintys. Nesuprasdami, kad tai *gunos* veikia mūsų sąmonę, dauguma žmonių įsivaizduoja, kad juos bando įtakoti tam tikri žmonės, pavyzdžiui, žydai ar masonai, kurie atseit užsibrėžė valdyti visą pasaulį. Iš tikrųjų toks kolektyvinis poveikis žmonių sąmonei vyksta dėl to, kad pasikeičia *gunų* įtaka.

Skaitytojas: O kodėl jos nei iš šio, nei iš to keičia savo įtaką? Mes juk gyvename ne teatre, kur viena scena keičia kitą, o artistai persirenginėja naujais kostiumais.

Autorius: Kaip ten bebūtų, bet taip jau yra, ir pirmiausia visa tai darosi dėl laiko įtakos. Jis keičia *gunų* įtaką ne tik mūsų planetai, bet ir visai visatai. Todėl mums prisieina gyventi įvairiose visatos epochose ir ne visada pačiose geriausiose sąlygose.

Kaip mūsų metuose keturi sezonai keičia vienas kitą, taip ir visatoje yra keturios epochos, apjungtos į vieną ciklą. Įdomu, kad su kiekviena nauja epocha sąlygos progresuoti darosi vis nepalankesnės.

Skaitytojas: Tai bent naujiena! Apie kokį laimingą gyvenimą galima kalbėti, jeigu visatoje – vien tik nesiliaujanti degradacija?

Autorius: Jūs neteisis. Pasibaigus ciklui, įvyksta tam tikri kataklizmai ir po to prasideda sekančios keturios epochos. Ir pačioje pirmoje, kuri vadinama

Aukso amžiumi, visi gyvena taip pat laimingai, kaip ir ankstesniame Aukso amžiuje.

Skaitytojas: Bet kodėl kiekvienoje sekančioje epochoje gyvenimas darosi vis blogesnis, kokią tai turi prasmę?

Autorius: Tai laiko įtaka. Jis nepalaujamai sendina viską, su kuo tik susiduria. Kai senėti daugiau nebeįmanoma, prasideda naujas gyvenimo ciklas. Jūs gi patys matote, kad gyvenime mes ne jaunėjame, o senstame. Bet tai netrukdo mums sekančiame gyvenime, net pakliuvus į degradacijos amžių, gauti geresnį kūną. Apie tai mes jau kalbėjome, kai aptarinėjome laiko galybę.

Skaitytojas: Aš gerai prisimenu tą pokalbį apie laiką ir dienos režimą, bet dabartinėje temoje aš dar ne visai susigaudžiau. Kodėl visatoje yra ši degradacija ir kas trukdo jai progresuoti?

Autorius: Viso to priežastis – mūsų nuodėmingi poelgiai. Kaupdamiesi visatos atmosferoje, jie ir iššaukia degradacijos procesus. Jeigu mes nedarytume nuodėmių, tai greitai mūsų planeta pavirstų rojumi.

Skaitytojas: O aukštutinių planetų gyventojai irgi daro nuodėmes, kaip ir mes?

Autorius: Ne, jie gyvena dorybingai.

Skaitytojas: Tada visata surėdyta labai neteisingai. Kodėl jie, gyvendami aukštutinėse planetose, turi kentėti už mūsų nuodėmes?

Autorius: O jie ir nekenčia. Trijose aukščiausiose planetinėse sistemose nėra degradacijos. Nėra ir kataklizmų, kai pasibaigia keturių epochų ciklas.

Skaitytojas: O kurioje epochoje mes gyvename?

Autorius: Mūsų epocha yra paskutinė ir vadinasi degradacijos amžiumi. Ji truks 432.000 metų ir užsibaigs dideliu kataklizmu, dėl ko labai apsisvalys atmosfera, ir vėl prasidės naujas Aukso amžius, sekančio ciklo pradžia.

Skaitytojas: Vadinasi, mums nėra jokių šansų tapti laimingais.

Autorius: Kadangi kiekvienos gyvos būtybės progresas yra individualus, tai jos gali vystytis savarankiškai, nepaisant visuotinai dominuojančios tendencijos degraduoti.

Skaitytojas: Vadinasi, ir Aukso amžiuje galima degraduoti?

Autorius: Taip, nežiūrint į tai, kad tame amžiuje pačios didžiausios galimybės progresuoti, atsiranda “gudruolių”, kurie ir ten sugeba degraduoti. Todėl evoliucija nėra toks paprastas dalykas, kaip gali atrodyti iš pirmo žvilgsnio.

Skaitytojas: Vadinasi, bendrai paėmus, visi visatos gyventojai nuolatos degraduoja?

Autorius: Ne nuolatos, o periodiškai. Palyginkite su procesais, apimančiais bet kurį objektą materialiam pasaulyje. Visi materialūs objektai sensta, o

paskui pakeičiami naujais, tobulesniais. Taip ir vietoj seno kūno mes gauname naują, kuris labiau tinka mūsų norų įgyvendinimui.

Skaitytojas: Akivaizdu, kad naujas kūnas turi būti geresnis už senąjį, kitaip kam jis reikalingas?

Autorius: Nebūtinai. Mūsų norai ne visada būna pozityvūs, o naują kūną gauname tokį, kad jis geriausiai atitiktų mūsų norus. Jeigu mes visą gyvenimą rūpinsimės tik maistu, seksu, miegu ir patogesnėmis gyvenimo sąlygomis, tuo pačiu teikdami prerogatyvą gyvuliškiems poreikiams, ir visiškai nesidomėsimė žmogaus gyvenimo prasme, tai sekančiame gimime mes vargiai gausime tobulesnį kūną.

Skaitytojas: Vadinas, kai kurie žmonės, prieš pradėdami tobulėti, gali ilgai degraduoti.

Autorius: Daugeliui, iki jie supras tyrumo būtinybę ir jėgą, reikia ne kartą pasimurkdyti purvyne. Kitiems užtenka tik išgirsti aukščiausias tiesas, ir jie pasidaro reikalingas išvadas. Vieni milijonus gyvenimų gali ieškoti laimės ne ten, kur reikia, o kur jie nori, kitiems šiam tikslui užtenka vieno gyvenimo. Todėl gyvų būtybių evoliucija nėra toks elementarus ir paviršutiniškas reikalas, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio. Ji visada vyksta keturiais keliais, apie kuriuos mes jau kalbėjome.

Skaitytojas: Pagal Darvino teoriją žmogus atsirado iš beždžionės. Bet pagal Vedas išeitų, kad kartais būna atvirkščiai – žmogus virsta beždžione.

Autorius: Visiškai teisingai. Priklausomai nuo to, kokiai laimei žmogus teikia pirmenybę, tokiaime kūne jis ir gimsta.

Skaitytojas: Ko gi reikia norėti, kad sekančiame gyvenime gimtum beždžione?

Autorius: Beždžionės kūnas pritaikytas laisvai ir nevaržomai meilei. Todėl tie, kurie šiame gyvenime propaguoja seksualinę revoliuciją ir išpažįsta laisvos meilės principus, sekantį gyvenimą gaus beždžionės kūną ir galės nebaudžiami poruotis ant kiekvieno kampo. Taigi pagalvokite, kokius rezultatus gaus tie, kurie dabar propaguoja laisvą seksą.

Skaitytojas: Jūs tvirtinate, kad jie gims beždžionių kūnuose?

Autorius: Taip teigia Veda. Kiekvienas žmogaus noras formuoja jo būsimą kūną. Jeigu dauguma mirštančio žmogaus norų buvo tinkamesni beždžionei, tai sekančiame gyvenime jis greičiausiai gims beždžione.

Skaitytojas: Kaipgi paskui vėl tapti žmogumi?

Autorius: Reikės susiformuoti potraukį protingai egzistencijai. Tik tada, kai jis nustelbs visus kitus norus, įsijungs progresavimo mechanizmas, ir po kurio laiko gyva būtybė gaus tą retą dovaną – žmogaus kūną.

Skaitytojas: Kaip jūs suprantate potraukį protingai egzistencijai?

Autorius: Tik potraukis savęs pažinimui ir aukščiausiai laimei skiriamas nuo gyvūnų. Žmogaus kūnas neatsitiktinai aprūpintas intelektu, ir mes privalome jį naudoti pagal paskirtį. Mūsų pareiga – gyventi sutinkamai su tais norais, kurie leido mums gimti žmonėmis, tai yra, būti laimingais.

Skaitytojas: Supratau. Bet jūs tikriausiai suprantate, kad savo klausimais aš noriu jus įkvėpti dar kartą paaiškinti, ką Vedos vadina evoliucija.

Autorius: Vadovaujantis elementaria logika, gali pasirodyti, kad visos gyvos būtybės visatoje turi nuolatos progresuoti ir galiausiai pasiekti aukštutines planetas. Tačiau yra kitaip. Sakykim, kažkas pasiekė tam tikrą išsivystymo lygį ir dėl to pateko į vidurines ar net aukštutines planetas. Bet jeigu jis tik pradeda didžiulis savo padėtimi – viskas, nuo to momento jo progresas baigiasi. Dar daugiau, kai kurie iš jų pradeda degraduoti. Jiems atsiveria didelės perspektyvos nusileisti į pačias žemiausias visatos planetas, visai nepaisant jų buvusios išminties ir nuopelnų.

Galimas daiktas, kad tokia asmenybė degraduos ir toliau, kol viename iš gyvenimų pasijus esanti gyvūno kūne. Nuo išdidumo ir kvailumo neapdraustas niekas. Todėl materialiam pasaulyje progresas ir degradacija eina ranka rankon, koja kojon ir dažnai vienas kitą keičia. Taip vyksta dėl egoizmo, būdingo visoms gyvoms būtybėms, gyvenančioms materialiam pasaulyje.

Skaitytojas: Vadinasi, dėl visko kaltas išdidumas?

Autorius: Ne vien tik jis, gali būti ir kitos degradacijos priežastys. Pavyzdžiui, kai kurie degraduoja dėl pernelyg didelio prisirišimo prie materialių poreikių, kiti – dėl tingumo ir inertiškumo.

Perėjimas nuo degradacijos į progresą ir atvirkščiai gali įvykti ir vieno gyvenimo bėgyje. Mes matome, kaip žmonės, kurie stengiasi gyventi dorai ir ieško gyvenimo prasmės, pagaliau aplanko sėkmę, kuri pasireiškia aukšta visuomenine padėtimi, visuotiniu pripažinimu ir pagarba, mokytumu, gera sveikata, turtais ar harmoningais bei dorybingais šeimyniniais santykiais. Visa tai žmogui ateina dėl jo gerų poelgių ir gero būdo.

Tačiau pats tikriausias sėkmės kriterijus – tai supratimas, kad nėra nieko aukščiau už dvasinę laimę. Jeigu žmogus, būdamas žymus ir turtingas, nesupranta, kad svarbiausia gyvenime – savo dvasinės prigimties pažinimas, tai negalima vienareikšmiškai pasakyti, kad jis progresuoja.

Žmonės, kurie stengiasi gyventi dėl visų gerovės ir žino, kaip tai daryti, be abejo, palaipsniui darysis vis laimingesni. Tačiau, užimdami aukštą visuomeninę padėtį, kai kurie iš jų pradeda didžiulis savo pasiekimais, ir būtent tada jų progresas pasibaigia.

Skaitytojas: O aš daugiausia matau kitus pavyzdžius, kai labiausiai sekasi išdidiems ir įžūliems tipams, o sąžiningi, atvirakščiai, patiria didelius vargus. Ką jūs į tai pasakysite?

Autorius: Žinoma, būna ir taip. Bet jūs nežinote viso jų gyvenimo, matote tik nedidelę jo atkarpėlę, todėl darote skubotas išvadas. Sąžiningas žmogus gali kažkiek laiko patirti vargus, kurie jį apvalo, o po to jis natūraliai pradeda jausti vis didėjančią laimę.

Visos malonės, kurias žmogus gauna šiame gyvenime, priklauso nuo to, kaip jis gyveno praeituose gyvenimuose. Tie turtingi žmonės, apie kuriuos jūs kalbėjote, kažkada tikriausiai padarė daug gerų darbų. Vėliau, pradėję didžiūotis savo pasiekimais, jie moraliai degradavo. Mūsų veiklos vaisiai sunoksta ne iš karto, todėl mums atrodo, kad likimas kupinas prieštaringumų.

Kai kurie žmonės tuo pačiu metu turi ir užtarnautus turtus, ir netikusių poelgių sugadintą charakterį. Tai parodo, kaip žmogaus charakteryje persipina praeituose gyvenimuose sukauptas dorybingumas ir visiškas nesupratimas, kaip jį panaudoti. Jeigu tokie žmonės ilgainiui nesusimąstys, jų dorybingumo atsargos greitai išseks, ir vieną gražų vasaros rytą jie skausmingai suvoks, kad neturi nei turtų, nei visuomeninės padėties.

Visa tai, ką aš dabar paaiškinau, vyksta ne taip greitai, o kelių gyvenimų bėgyje. Todėl nesistebėkite, kai matote žmones, kurie mėgaujasi visais gyvenimo malonumais ir tuo pat metu yra moraliai degradavę. Iš kitos pusės, jeigu žmogus pradeda gyventi sąžiningai, pas jį dar lieka neatidirbtų nuodėmių, todėl jam kurį laiką tenka patirti daugiau ar mažiau vargų.

Skaitytojas: Taip, tai tikrai įdomūs dėsningumai, ir jie leidžia tikėti būsimą laimę.

***Išvada:** norėdami būti laimingais, turime gerai suprasti, kad perėjimas iš progreso į degradaciją vyksta lėtai ir dažniausiai labai nepastebimai. Tik labai pastabūs žmonės, praktikuojantys savęs pažinimą, gali pastebėti nege-
ra lemiančias permainas tiek savyje, tiek kituose.*

Žmogus, nuoširdžiai stengdamasis daryti gerus darbus, kai kada pasididžiuoja ir kuriam laikui praranda dvasinę kvalifikaciją. Bet paskui, palaipsniui suvokdamas savo klaidas, jis būtinai sugrįžta į teisingą kelią. Kiekvienas protingas žmogus, analizuodamas jį supančio pasaulio dėsnius, savo ir kitų žmonių elgesyje pradeda pastebėti tam tikrus dėsningumus.

Šitaip, praktikuojant savęs pažinimą, žmogui atsiranda tvirtas noras užsiimti tik gerais darbais. Jie kažkiek apsaugo žmogų nuo kaulėtos blogos karmos rankos, besitiesiančios iš praeities. Bet tik tas, kuris kiekvieną dieną kartoja šventus Viešpaties vardus arba meldžiasi, gali atsilaikyti prieš skau-

džiausius likimo smūgius, kokios bebūtų aplinkybės.

Mes parišti viena virve...

Čia, Žemėje, dauguma žmonių beveik nesiskiria nei savo poelgiais, nei fiziniu ir psichiniu išsivystymu. Panaši ir jų veikla.

Skaitytojas: Nesutinku. Man rodos, mes visi tokie skirtingi.

Autorius: Ką jūs laikote pagrindiniu kriterijum, apsprendžiančiu skirtumus tarp žmonių?

Skaitytojas: O kokių kriterijų naudojate jūs, kai sakote, kad mes visi vienodi? Pažiūrėkite – pas visus skirtinga išvaizda, skirtingi charakteriai ir likimai.

Autorius: Išvaizda ir charakterio bruožai – dar ne rodikliai. Mašinos turi skirtingas formas ir variklius, bet jos visos skirtos transportavimui. Todėl svarbiausias kriterijus, sprendžiant apie skirtumus tarp žmonių, yra tai, kokiam tikslui pajungtas jų gyvenimas, ir dauguma žmonių čia turi daugmaž vienodus prioritetus. Visi jie stengiasi baigti kažkokius mokslus, gauti kvalifikaciją, užsidirbti daugiau pinigų, nusipirkti gerą butą, sėkmingai vesti, užauginti gerus vaikus, užsitarnauti pagarbą, išsaugoti gerą sveikatą ir turėti finansinę nepriklausomybę.

Skaitytojas: Kalbant apie siekius, aš su jumis sutinku. Žmonėms toks gyvenimo stilius yra dominuojantis.

Autorius: Praktiškai devyniasdešimt procentų žmonių trokšta turtų, šlovės, pagarbos, sveikatos, komforto ir laimingo šeimyninio gyvenimo. Visi šie tikslai yra antriniai, natūraliai išplaukiantys iš pirminio – materialios gerovės troškimo.

Skaitytojas: Kitų tikslų tikriausiai ir būti negali, nes kas gi atsisakys klestėjimo. Negi aukštutinių planetų gyventojai siekia kažko kito?

Autorius: Taip, mums atrodo, kad jeigu jau mes taip gyvename, tai kitoks gyvenimas tiesiog neįmanomas. Tačiau aukštutinių planetų gyventojų tikslai visai kitokie – dorybingesni ir dvasingesni. Jie siekia nesavanaudiškai atlikti savo pareigas, gyventi garbingai, ugdyti geruosius charakterio bruožus ir pažinti laimingo gyvenimo dėsnius. Visa tai galima pavadinti trumpai – savęs tobulinimas. Jie taip pat stengiasi pažinti savo dvasinę prigimtį ir nuolatos mokosi tarnauti Dievui.

Skaitytojas: O ar pas juos yra kokia nors siekių įvairovė?

Autorius: Kiekvienos planetos gyventojai turi siekius, būdingus tik tai planetai, todėl visatoje įvairovė tikrai didelė. Kažkur siekiama degraduoti,

kitur – progresuoti.

Skaitytojas: Jaučiamas kažkoks dėsningumas – tarytum kiekviena planeta būtų sukurta tam tikram gyvenimo būdai. Nejaugi kažkokia šalutinė galia verstų mus galvoti vienodai?

Autorius: Niekas mus neverčia žiūrėti į gyvenimą vienodai. Viskas daug paprasčiau – mes visada gimstame toje planetoje, kurioje geriausiai galime realizuoti savo norus. Mes turime garantiją, kad toje planetoje, kur dabar gyvename, visada vyraus gyvenimo būdas, atitinkantis mūsų norus. Šią garantiją užtikrina subtilios jėgos, veikiančios mūsų protą bei intelektą kaip nematomos, bet tvirtos gijos. Būtent jos daugumos planetos gyventojų mąstymą palaiko maždaug viename lygyje.

Skaitytojas: Panašiai kaip Visockio alpinistų dainelėje – “mes parišti viena virve...”

Autorius: Teisingai, šios jėgos taip ir vadinamos – virvės, o jeigu sanskritu – *gunos*.

Skaitytojas: Jūs žadėjote papasakoti apie galias, kurios mus gina sunkią valandą, o kalbate apie kažkokias virves, kurios protą ir intelektą suriša tomis pačiomis idėjomis. Šitaip pas mus atsiranda bandos instinktas.

Autorius: Iš vienos pusės, gali pasirodyti, kad mes gyvename kaip robotai. Tačiau, pažiūrėjus į gyvenimą per vedinės išminties prizmę ir patyrinėjus *gunų* poveikį, iškart aiškėja atsakymai į šiuos klausimus: “Kodėl mes gimėme būtent šitoje planetoje? Kodėl mūsų interesai tokie panašūs, ir kodėl taip sunku gyventi kitaip, nei visi žmonės?” Šitaip Vedos, versdamos susimąstyti apie giluminius gyvenimo dėsningumus, atveda mus prie įdomios išvados: “Galbūt mano gyvenimo sąlygos nėra atsitiktinės. Galbūt Žemė ir yra tinkamiausia vieta toms gyvoms būtybėms, kurios nori gyventi taip, kaip jos dabar gyvena”.

Skaitytojas: Nejaugi tikrai yra tokie dėsningumai, numatantys mūsų gyvenimo sąlygų tapatumą?

Autorius: Vedos tvirtina, kad taip ir yra. Visi mes panašūs todėl, kad praeituose gyvenimuose turėjome bendrus interesus. Žemės planeta geriausiai atitinka mūsų norus, o *gunos* juos sergsti ir prižiūri, kad jie būtų įgyvendinti.

Skaitytojas: Kaip pasireiškia *gunų* rūpinimasis mūsų interesais?

Autorius: Kai visa, kas mus supa, padeda pasiekti tą laimę, kurios mes taip troškome. Visi kada nors buvę mūsų norai turi būti patenkinti, todėl *gunos* aplink mus kuria tokią atmosferą, kuri nelabai leidžia mūsų galvoje atsirasti kitokioms mintims nei tos, kurios reikalingos norų išpildymui.

Skaitytojas: Po truputį aiškėja *gunų* veikla. O kokie norai tų, kurie gyve-

na dvasiniame pasaulyje?

Autorius: Jie trokšta vien tik nesavanaudiškai ir su meile tarnauti Viešpačiui, ir daugiau jų niekas nedomina. Ten viešpatauja meilė, kuri kontroliuoja jų mintis ir norus. Todėl dvasiniame pasaulyje *gunų* nėra, nes jos ten nereikalingos.

Skaitytojas: Bet ir meilėje yra savanaudiškumo. Vadinas, dvasiniame pasaulyje irgi turėtų būti kova dėl mylimojo, o tai reiškia, kad vaidai ir ten neišvengiami.

Autorius: Ne, dvasiniame pasaulyje meilė visai kitokia, joje nėra net užuominos į savanaudiškumą. Ten visi stengiasi gyventi ne sau, o savo meilės objektui. Todėl dvasiniame pasaulyje nėra tokio noro – pasisavinti meilės objektą ir juo naudotis.

Skaitytojas: Nejaugi jie visai nesirūpina savimi?

Autorius: Jiems ir į galvą neateina tokia mintis.

Skaitytojas: To neįmanoma įsivaizduoti, tuo labiau suprasti.

Autorius: Jūs teisus, ir taip yra todėl, kad mus įtakoja savanaudiškumas, arba netikras ego, o jų intelektą valdo altruizmas, arba tikrasis ego.

Kadangi beveik visi Žemės gyventojai turi panašius siekius, tai atrodo, kad kitaip ir būti negali. Netgi tie, kurie susimąsto apie labiau išaukštintą gyvenimą, iš anksto ruošiasi sutikti likimo smūgius. Jie galvoja, kad žmogus iš prigimties yra nuodėmingas ir, bendrai paėmus, negali pasikeisti į gerąją pusę.

Panašūs samprotavimai verčia pasidaryti sekančią išvadą: “Jeigu mes turime žmogaus kūną, kurio galimybės griežtai apribotos, tai negalima peržengti tų ribų. Visi žmonės linke į nuodėmę ir todėl nereikia šokti aukščiau bambos. Gimęs šliaužioti niekada neskraidys. Žinoma, atsiranda žmonių, kurie jau nuo gimimo apdovanoti išskirtinėmis savybėmis – štai jie ir gali progresuoti. Kitiems reikės susitaikyti su savo netikraisiais įpročiais bei trūkumais”. Tokiais žodžiais žmonės pateisina nenorą ką nors keisti savo gyvenime. Bet nuo to jie nepasidaro laimingesni.

Skaitytojas: Man kažkur jau teko girdėti tokias kalbas apie žmogaus menkumą ir bevertiškumą.

Autorius: Taip, dabar plačiai paplitusi nuomonė apie tai, kad žmogų pančioja jo nuodėminga prigimtis ir pakilti virš jos neįmanoma. Tokie filosofiniai išvedžiojimai reiškia, kad kai kurie žmonės stengiasi pateisinti savo nuodėmingus poelgius. Jie sako: “Jeigu mes negalime nedaryti nuodėmių, tai reikia už jas atgailauti ir gyventi toliau taip, kaip sugebame”. Atseit po atgailos nurimusia sąžine galima daryti naujas nuodėmes.

Skaitytojas: Jūs priekaištaujate tiems, kurie atgailauja?

Autorius: Ne, aš palaikau nuoširdžią atgailą, kai žmogus deda visas pastangas daugiau nebenuodėmiauti. Aš tik prieš tą atgailavimą, kuris atleidžia nuodėmes ir leidžia toliau ramiai daryti naujas.

Skaitytojas: O argi atgaila neapvalo nuo nuodėmės?

Autorius: Dažniausiai atgaila sukuria palankias sąlygas apsivalyti. Tačiau jeigu nuplauti nuodėmes užtektų vien tiktai atgailos, tai tada nuodėminga veikla taptų absoliučiai nekontroliuojama.

Skaitytojas: Ką mes ir matome.

Autorius: Bet taip darosi ne dėl visatos dėsnių kaltės, o vien tik dėl mūsų paklydimų. Todėl, suvokus paprastą tiesą, kad už viską reikia mokėti, galima greičiau pradėti dorybingą gyvenimą.

Skaitytojas: Nejaugi įmanoma gyventi, nedarant nuodėmių?

Autorius: Žinoma, ir tai nenuginčijamas faktas, kitaip kokia prasmė gyventi?

***Išvada:** norint suprasti, kad laimė vis dėlto yra, reikia išsiaiškinti, koks skirtumas tarp norų, esančių skirtingose gunose. Daugeliui žmonių sunku įsivaizduoti, kad gali būti kokie nors kiti siekiai, negu jų pačių. Tačiau tas, kuris nuoširdžiai nori būti laimingu, lengvai atsiriboja nuo taip paplūtusio "sėkmingo nuodėmingo gyvenimo". Pajutus tikros laimės skonį, sutvirtėja intelektas, o tada jau niekas nebetrukdo eiti apsivalymo keliu.*

Keletas žodžių apie tradicinę virtuvę

Tie, kurie pajuto išaukštintos laimės skonį, praranda potraukį abejotinos vertės malonumams. Žmogus, paragavęs medaus, šnairomis žiūri į cukrų, nors anksčiau valgė jį šaukštais. Bet kartais žmogų pasiekia karminės reakcijos už praeities darbelius ir kuriam laikui išmuša jį iš dorybingo gyvenimo vėžių. Tačiau prisiminimas apie patirtą skonį išlieka ir vilioja, o tai reiškia, kad greitai toks žmogus pasikeis ir taps šventa asmenybe. Nuostabus dvasinės laimės skonis Vedose vadinamas aukščiausiu skoniu.

Skaitytojas: O tas, kuris neparagavo medaus, taip ir kentės?

Autorius: Taip, ir tai būna labai dažnai. Žmogus, paskendęs savo problemose, galvoja, kad geresnio gyvenimo tiesiog nebūna. Toks mąstymas – *gunų* įtaka.

Skaitytojas: Manau, kad tai neteisinga. Jūs gi sakėte, kad mes patys sprendžiame, kokios laimės siekti. Ir jeigu mes turime pasirinkimo laisvę, tai mums turi būti suteiktos ir galimybės pakeisti savo pasaulėžiūrą. Ir man neaišku, kodėl *gunos* taip negailestingai apjungia mus vienodais interesais.

Gal geriau mums duoti dar didesnę pasirinkimo laisvę?

Autorius: Mes jau turime visišką pasirinkimo laisvę. Ir Žemės planetoje galima gyventi dorybės *gunoje*, tik bėda, kad dažnai mes patys nenorime pasinaudoti mums suteikta laisve.

Skaitytojas: Kas gi mums trukdo gyventi laisviau ir neapsiriboti vien tik materialiu klestėjimu?

Autorius: Priežastis tūno mummyse: tai – polinkis neteisingai naudotis savo nepriklausomybe, savo pasirinkimo laisve.

Skaitytojas: Mane labiau domina praktinė šio klausimo pusė. Kodėl mes nesirenkam aukštesnio skonio, kas trukdo?

Autorius: Tai gana sudėtingas klausimas. Pirmiausia išsiaiškinkim, kokiū būdu žmones sujungia bendri interesai ir potraukiai.

Išivaizduokime, kad mes patekome į vietovę, kur yra galybė restoranų su įvairiausiomis virtuvėmis: rusiška, kiniška, itališka, indiška, prancūziška ir t. t. Užsinerėję valgyti, mes pasirinksimė vieną iš jų. Tą pačią virtuvę pasirinks ir daugiau žmonių. Mes valgome ir galvojame, kad šiame restorane pats skaniausias maistas. Bet žmonės gretimuose restoranuose galvoja tą patį. Ir vieni, ir kiti turi pasirinkimo laisvę. Tačiau prisirišimas prie tam tikros virtuvės trukdo žmogui suprasti, kad kitame restorane jis galbūt rastų dar geresnį maistą. Pasirinkimo laisvė akivaizdi – galima eiti į kokį nori restoraną, bet tai, kad mes ir mus supantys žmonės sėdime štai čia, verčia mus galvoti, kad geriausia maitintis būtent čia.

Taip ir gyvenime – žmonėms patinka tam tikras, seniai nusistovėjęs gyvenimo būdas. Kiekviename, tegu ir nedideliame kolektyve susiformuoja savitas ir nepakartojamas laimės supratimas, kurį visi laiko kuo puikiausiu ir jokiomis aplinkybėmis nenori jo keisti. Ir visą šį spektaklį organizuoja materialios gamtos *gunos*.

Skaitytojas: Ir todėl mes niekaip negalime atitrūkti nuo savo interesų, kaip ir bitė negali atsitraukti nuo nektaro.

Autorius: Džiaugiuosi, kad supratote esmę. *Gunos* sukuria tokias sąlygas, kad mes kuo pilniau išbandytume tą laimę, kurios kažkada taip siekėme. Jos suteikia ir galimybę visiems kartu pasidžiaugti ta laime.

Skaitytojas: Tačiau gyvenime mes ne tik džiaugiamės, bet ir daug dirbame, liūdime, kankinamės ir sergame. O jūs pavaizdavote idiliją, kurioje nėra jokių problemų: visi tik džiūgauja ir visai nesikankina.

Autorius: Taip, problemos irgi yra. Išsirinę tam tikrą virtuvę, mes turėsime susitaikyti su kai kuriomis jos ypatybėmis. Pavyzdžiui, jeigu mes išsiriname prabangų restoraną, tai teks dėti nemažai pastangų ir gaišti laiką tam,

kad užsidirbtume pinigų, todėl turėsime atsisakyti kažkokių kitų malonumų.

Skaitytojas: Kokia čia problema – galima pasirinkti ir pigesnę virtuvę.

Autorius: Kaip čia pasakius. Matot, kiekvienas žmogus laimės nori truputį daugiau, negu leidžia jo galimybės, ir pasistengęs jis vis tik gali ją pasiekti. Todėl mes neatsitiktinai patekome į tokį palyginti brangų restoraną, kuriame esame.

Kai kurie žmonės galvoja, kad jie pateko čia atsitiktinai, ir jiems nėra taip problematiška pereiti į kitą restoraną. Bet atsidūrę kitur, jie pasigenda savosios laimės skonio. Vienuose restoranuose labai brangu ir neprieinama, kituose nors ir pigu, bet jau labai prasta. Anksčiau ar vėliau mes turėsime grįžti į mums skirtą restoraną. Štai taip *gunos* mus ir suriša, pasinaudodamos mūsų prisirišimu prie tam tikros laimės, ir priverčia eiti per gyvenimą griežtai nubrėžtu kursu.

Skaitytojas: Jūs norite pasakyti, kad mes neatsitiktinai pasirenkam tam tikrą laimės būklę?

Autorius: Taip, atsitiktinumų nebūna, ir pasirinkimas visada remiasi senais prisirišimais. Praeties poelgių našta (karma) mus traukia prie šito, kažkada pasirinkto gyvenimo būdo. Pasirinktasis restoranas ir yra ta išsvajotoji laimė. Todėl mes sėdime ir nieko daugiau nenorime, o aplink mus žmonės su tais pačiais polinkiais. Taip ir gyvenime – mes visada koncentruojamės į mums įprastus dalykus ir nuoširdžiai galvojame, kad kitaip gyventi tiesiog neįmanoma ir pagaliau kvaila.

Skaitytojas: Nejaugi tai liečia ir tuos, kurių gyvenimas – tai prievarta, plėšikavimas, žudymas?

Autorius: Taip, jiems irgi atrodo, kad jie užvirė gerą košę, bet anksčiau ar vėliau jie turės ją išsrėbti.

Skaitytojas: O kaip visa tai vyksta? Ar, atsidūrus savo “gimtajame” restorane, mums iš karto patinka ten patiekiami valgiai, tegu jie ir prasto skonio, ar dar kurį laiką ieškom geresnės virtuvės?

Autorius: Būna įvairiai. Galima kurį laiką nesušigaudyti, koks laimės pobūdis tau priimtinausias, bet anksčiau ar vėliau mes vis tiek ateisim į mums skirtą restoraną, susitaikydami su jo savitumais.

Skaitytojas: Gerai, su virtuvėmis viskas aišku, bet kaip tai susieti su mūsų gyvenimu šioje planetoje?

Autorius: Visa tai vyksta ir su mumis, kai *gunos* mums parenka vieną ar kitą planetą.

Skaitytojas: O kodėl jos tai daro?

Autorius: Kadangi mes trokštame būti laimingi, tai *gunos* ir parenka

mums tą planetą, kurioje mūsų laukia laimė, atitinkanti praeityje pasirinktą modelį.

Žmogui nėra jokios prasmės gyventi, jeigu jis nesiekia laimės. Štai *gunos* ir padeda mums pajusti išsvajotosios laimės pilnatvę.

Įvairūs laimės modeliai Vedose vadinami laimės skoniais, sanskrito kalba – *rasa*. Kiekvienas žmogus siekia savosios laimės su jai būdinga *rasa*. Dėl to užsiimame vienokia ar kitokia veikla. Materiali laimė reiškia turėti kuo daugiau materialių malonumų. Tam tikslui reikia labai daug dirbti, o paskui kartais ir sirgti nuo persidirbimo.

Jeigu darbas atima daug laiko, gali pašlyti santykiai su artimais žmonėmis. Visa tai vyksta ne atsitiktinai. Kai kada pasirinktas materialios laimės skonis nepermdaujamai mus traukia prie tam tikro gyvenimo būdo, su visais jo pakilimais ir nuopuoliais.

Skaitytojas: Bet jeigu mes norėjome laimės, tai kodėl turime kentėti? Ką kokia apgaulė!

Autorius: Jokios apgaulės. Jeigu mūsų pasirinktas laimės etalonas verčia aplinkinius žmones kentėti, tai prisieis kentėti ir mums.

Skaitytojas: Argi būna tokia laimė, dėl kurios žmonės turi kentėti?

Autorius: Žinoma, juk egoizmas tuo ir remiasi, kad mes, norėdami būti laimingi, nekreipiam dėmesio į kitų interesus. Dar daugiau, būdami egoistai, mes netgi nevengiam griebtis prievartos, kad tik patenkintume savo norus.

Skaitytojas: Vadinasi, jeigu žmogus kenčia, tai reiškia, kad jo susikurtas laimės etalonas buvo neteisingas?

Autorius: Jūs visiškai teisus, nepralošia tik tas žmogus, kuris turi potraukį dvasinei laimei. Tas potraukis absoliučiai nesavanaudiškas ir todėl niekada neatsiranda ten, kur yra netikras ego (egoizmas). Atsikratyti nuodėmingų poelgių žmogus gali tik tada, kai jis suvokia, kas yra tikrasis ego.

Būtent dėl mūsų polinkio neteisingai išnaudoti pasirinkimo laisvę *gunos* ir sukuria tokį įvairialypį pasaulį, kurio vienintelis tikslas – išugdyti mumyse potraukį tikrai, dvasinei laimei.

Skaitytojas: Žmogau, jūs atskleidėte man didelę paslaptį. Aš buvau įsitikinęs, kad mes čia, Žemėje, gyvename visai neblogai. Bet dabar aš sužinojau, kad kitų planetų gyventojai yra nepalyginamai laimingesni, todėl natūralu, kad ir man dabar norisi patirti tokį gyvenimą. Tik, varge, aš negalėsiu šitame gyvenime patekti į kitas planetas.

Autorius: Dar kartą siūlau jums ugdytis norą iš karto patekti į dvasinį pasaulį, aplenkiant aukštutines planetas. Kuo žmogaus tikslas aukštesnis, tuo greičiau jis sulauks maksimalių rezultatų – pačios pilnavertiškiausios laimės.

Žinokite, kad pasikankinti, tegul ir nelabai, palyginus su mumis, prisieina ir aukštutinių planetų gyventojams. Jie juk irgi miršta ir gimsta, o atsisveikinti su savo kūnu jiems dažnai būna netgi sunkiau, negu mums. Bet laikas nepermaldaujamas ir niekam nedaro išimčių.

Kas liečia jūsų klausimą apie tai, kaip pajusti potraukį dvasinei laimei, tai galiu jus nudžiuginti, kad tai labai paprasta. Visi tiek dvasinio pasaulio, tiek aukštutinių ir žemutinių planetų skoniai jau yra Žemėje. Jie pasireiškia kaip įvairūs gyvenimo būdai, kuriuos galima palyginti su mudviejų apkalbėtais restoranais ir jų virtuvėmis.

Vedos sako, kad šie laimės skoniai pasiekia mus iš įvairių visatos planetų. Darydami poveikį mūsų sąmonei, jie leidžia bent kiek pajusti tą laimę, kurią patiria kitų planetų gyventojai. Dėl šios priežasties Žemėje yra pakankama gyvenimo įvairovė. Pažindami tas galias, kurios palaiko mūsų potraukį tam tikram gyvenimo būdui, mes pamatome, kaip tampriai visos planetos susijusios tarpusavyje, kokia stipri jų įtaka viena kitai.

Skaitytojas: Kaip gerai, juk tokiu atveju nėra jokio reikalo stengtis patekti į aukštutines planetas ar dvasinį pasaulį. Visus laimės variantus galima rasti čia, Žemėje!

Autorius: Jūs teisus tik dalinai. Šioje planetoje mes nepatirsime pilnutinio laimės skonio, pasiekiančio mus iš aukštesnių sferų, panašiai kaip mes nepatiriam viso Saulės energijos poveikio. Čia mes esame laimingi lygiai tiek, kiek tai leidžia gyvenimo sąlygos Žemėje. Žemiškas gyvenimas neskirtas pilnutiniam dvasinės laimės patyrimui. Mūsų virtuvės maistas gali būti truputį panašus į vedinės virtuvės maistą, bet jeigu mes norime valgyti originalius vedinius patiekalus, turime eiti į vedinį restoraną.

Skaitytojas: Atsižvelgiant į tai, kad kiekvienai planetai būdingas tik tam tikras laimės modelis ir kiti ten sunkiai prieinami, galima daryti išvadą, kad Žemėje negalima sukurti rojaus.

Autorius: Visiškai teisingai. Bet vis tik mes turime nenuleisti rankų ir siekti šviesesnio rytojaus. Pradėti reikia nuo savęs. Susitaikius su tokia mintimi ir užsiimant atitinkama veikla, pozityvių permainų savo likime galima sulaukti labai greitai. Jau sekančiame gyvenime mes gimsime žymiai geresnėse sąlygose. Bet jeigu žmogus nedirba su savo vidinėmis problemomis, tai yra, nesistengia keisti savo charakterio, o užsiima kažkokiomis politinėmis ir ekonominėmis reformomis, stengdamasis priversti upes tekėti atgal, tai jis neišvengiamai kentės.

Skaitytojas: Daug žmonių, tam tarpe ir aš, visai nesuprantame šitų dalykų. Pavyzdžiui, aš gana dažnai suruošiu skandalus – namie ir darbe. Man,

kaip ir kitiems, atrodo, kad laimė ateis tik tada, kai mes priversime mus supančius žmones pakeisti savo charakterio bruožus. Dėl to kyla tiek ginčų! Nejaugi taip sunku suprasti, kad pradėti reikia nuo savęs?

Autorius: Gyvenant Žemėje, tai suprasti tikrai sunku. O kas liečia skandalus, tai toks negatyvus elgesys su aplinkiniais – irgi *gunų* darbas. Jų dėka dėl visko, kas atsitinka, mes kaltinam ką tik nori, bet tik ne save. *Gunos* neatsitiktinai suformuoja tokį mūsų elgesį. Kažkada mes norėjome tokio gyvenimo, ir dabar jos stengiasi, kad mes jį išgyventume kuo pilniau.

Skaitytojas: Vadinasi, toks skandalingas patiekalas taip pat yra žemiškajame meniu?

Autorius: Taip, jūs teisus. Žemėje mes randame neribotas galimybes elgtis kuo kvailiausiai. Aukštutinėse planetose praktiškai to nėra. O Žemėje žmonės visada turės tokius polinkius, nes ji sukurta būtent fanams, kurie garbina skonius, esančius aistros ir neišmanymo *gunose*. Todėl gal ir ne visai protinga dėti pernelyg dideles pastangas, siekiant sukurti Žemėje rojų. Bet Vedos sako, kad jeigu dešimtoji Žemės gyventojų dalis užsiimtų dvasine praktika, tai labai greitai mūsų planeta virstų rojumi.

Skaitytojas: Ir kodėl taip nevyksta?

Autorius: Tai susiję su tuo, kad vieną kartą labai panorėję gyventi taip, kaip gyvenama Žemėje, mes patekome į tam tikrų *gunų* įtakos zoną. Rezultate mes gimstame tokiose gyvenimo sąlygose, kur mums nekyla nė mažiausio noro pakeisti savąjį laimės supratimą. Ir jeigu kažkas bando įrodinėti, kad reikia gyventi kitaip, mes tiesiog nekreipiame į jį jokio dėmesio, nes taip nori *gunos*. Bet kokį žmogų, atsisakiusį “mūsų restorano” paslaugų, mes laikome nevispročiu.

Taigi mūsų gyvenimo sąlygas kontroliuojame ne mes, o materiali gamta, pasitelkdama savo energijas (*gunas*). Mūsų interesų pastovumas ir panašumas palaikomas tik tam, kad mes galėtume kuo geriau, kuo pilniau pasidžiaugti pasirinktu gyvenimo būdu.

Skaitytojas: Nejaugi Žemėje neįmanoma sukurti rojų?

Autorius: Kam gi iš lietuviškos virtuvės daryti vedinę? Tai būtų kvailystė.

Skaitytojas: Norint, kad visi geriau gyventų, reikėtų, kad visų virtuvių patiekaluose jaustųsi tik dvasinis skonis.

Autorius: Žinoma, tai nuostabi mintis. Bet kol žmogus pats nepanorės gyventi kitaip, niekas pasaulyje jo neprivers pakeisti savo pasaulėžiūrą.

Skaitytojas: Vadinasi, įvairialypius potraukius *gunos* sukuria tik tam, kad patenkintų mūsų potraukį vienam ar kitam laimės modeliui?

Autorius: Taip, ir tuo pasireiškia jų galybė. Jos visada rūpinis mūsų

norų patenkinimu. Todėl bet kurioje visatos vietoje pasireiškia tam tikras šių slaptųjų energijų – *gunų* – derinys.

Skaitytojas: Vadinas, visa, kas su mumis atsitinka, vyksta *gunų* įtakoję? Bet jūs anksčiau įrodinėjote visai priešingai, todėl norėtusi gauti kokius nors patvirtinimus.

Autorius: *Bhagavadgytoje* pasakyta:

Žinok, kad materialioji gamta ir gyvos esybės pradžios neturi. Jų pokyčiai bei materijos gunos yra materialios gamtos padarinys (Bg. 13.20).

Skaitytojas: Bet jūs anksčiau sakėte, kad visų pasikeitimų priežastis – mūsų norai!

Autorius: Taip, mūsų laimės ir kančių priežastis yra mūsų norai. O pokyčių, vykstančių kūne, prote ir intelekto, priežastimi yra *gunos*.

Mūsų norai yra savotiškas paleidimo mechanizmas, iššaukiantis tam tikrą *gunų* poveikį mūsų gyvenimui. Dėl to, kad mes kažkada panorėjome gyventi taip, kaip dabar gyvename, mums bus labai sunku viską pakreipti nauja vaga. Faktiškai visas mūsų gyvenimo permainas reguliuoja *gunos*, kurios prioritetą teikia ne dabartiniams, o buvusiems norams.

Skaitytojas: O kuo geresni praėjusių laikų norai?

Autorius: Todėl, kad praeityje buvo daugiau vienodų norų. Sumuodamiesi jie turi sąmonei didesnę poveikį.

Skaitytojas: Na, žinote, – štai tau ir laimingo gyvenimo dėsniai. Mes juk tiek gyvenimų pragyvenome, ir nežinia, ko tada norėjome, o kiek dabar prisireiks gyvenimų visa tai išsrėbti? Ar galite patvirtinti, kad *gunų* pažinimas nepadarys mane nelaimingu, kitaip man bus sunku tęsti šį pokalbį?

Autorius: *Gunų* pažinimas žmogui teikia laimę ir aukščiausią tobulumą. Kitaip nebūtų jokios prasmės nagrinėti šią tokią sudėtingą temą. Tai patvirtina ir Vedos. *Bhagavadgytoje* Pats Dievas garantuoja, kad viskas bus gerai:

Aukščiausias Dievo Asmuo tarė: Dar kartą Aš paskelbsiu tau aukščiausią išmintį, visų geriausią žinojimą, kurį perpratę išminčiai pasiekia aukščiausią tobulumą (Bg. 14.1).

Skaitytojas: Jūs, matyt, gerai žinote šį šventraštį, jeigu kiekvienai mano abejonei turite tinkamą citatą.

Autorius: *Bhagavadgytoje* išdėstytos labai gilios žinios, ir norint jas įsisavinti, neužteks viso gyvenimo.

Išvada: *žinios apie materialios gamtos gunas, jų poveikį mūsų gyvenimui yra išminties židinys. Jeigu žmogus suvoks šį žinojimą, jo nelaimės tuoj pat baigsis. Tačiau pažinimo procese mums teks patirti ne tik saldų, bet ir kartų skonį. Taiigi norint užsitarnauti dvasinę laimę, pirmiausia reikia per-*

prasti tai, ką mes prisidirbome.

Kas gi yra materialios gamtos gunos?

Žodis “*guna*” verčiamas kaip “virvė”. Visą visatą kiaurai persmelkia nematomos energijos, kurios, atsižvelgdamos į mūsų norus ir poelgius, verčia mus gyventi taip, kaip mes kažkada norėjome. Pasirodo, norai – rimtas dalykas. Mums atrodo, kad jie nelabai įtakoja mūsų likimą, bet, kaip tvirtina Vedos, dabartinės mūsų gyvenimo sąlygos visiškai priklauso nuo buvusių norų ir juos atitinkančių poelgių.

Vedos nurodo, kad kūnas, protas ir intelektas sudaryti iš praeities norų ir poelgių. Kitaip sakant, subtilus kūnas tiesiog užpildytas tais norais ir poelgiais, todėl jį dar vadina troškimų kūnu. *Gunos*, kontaktuodamos su subtiliu žmogaus kūnu, suteikia jam išorines ir vidines gyvenimo sąlygas, kurių jis nusipelnė savuoju laimės supratimu. *Gunų* įtaka mūsų sąmonei (fizinio ir subtilaus kūno lygyje) nuolatos keičiasi, ir nepatyrusiam žmogui tas permainas pastebėti beveik neįmanoma.

Skaitytojas: Jūs norite pasakyti, kad pasikeitus *gunoms* ir jų įtakai, tuoj pat pasikeičia ir mūsų nuotaika?

Autorius: Ne tik nuotaika, bet ir aplinkos suvokimas. *Gunos*, įtakodamos mūsų sąmonę, nepastebimai keičia ir visą mūsų būtį.

Skaitytojas: Vadinasi, mūsų organizmą bei psichiką taip pat formuoja *gunos*?

Autorius: Taip, jos tai daro sutinkamai su mūsų norais ir poelgiais. Išmintingas ir nenuodėmingas žmogus, žiūrėdamas į veidrodį, gali suprasti, iš kokių *gunų* sudaryti jo kūnas ir charakteris.

Skaitytojas: O kai aš žiūriusi į veidrodį, tai kartais atrodo, kad aš sudarytas iš visai neblogo *gunų* derinuko. Žiūrėdamas į savo veidą, aš dažnai intuityviai jaučiu savo gerąsias puses ir, atvirai kalbant, praktiškai nieko blogo savyje nematau.

Autorius: Jūs labai tiesus žmogus. Kiti žmonės, žiūrėdami į veidrodį, galvoja panašiai, bet tik retas gali garsiai pasakyti, kaip jis pats save suvokia.

Skaitytojas: Man atrodo, kad visi daugiau mažiau dori žmonės mato teigiamus savo charakterio bruožus ir sielos gilumoje myli save už tai.

Autorius: Taip, daug žmonių linkę matyti savo gerąsias savybes ir mylėti save. Bet tikrai dorybingi žmonės savyje mato trūkumus, o aplinkiniuose – geras puses.

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad dorybingi žmonės linę į vidujinį kapstymąsi?

Autorius: Ne, jie linę į tobulinimąsi, o tam reikia bent jau sugebėti išvelgti savo trūkumus.

Skaitytojas: Jeigu dorybingi žmonės nemato savo dorybių, tai reiškia, kad jie neturi jokios savigarbos.

Autorius: Atvirkščiai, jie save gerbia net labiau, negu žmonės aistros *gunoje*, kurie savyje mato tiktai geras puses. Dorybingi žmonės save gerbia tiktai tada, kai jiems pasiseka padaryti ką nors gero.

Skaitytojas: Negi jiems niekada nesinori pasigėrėti savimi?

Autorius: Žinoma, kartais norisi, bet juos sulaiko dorybės *guna*. Jinai jiems primena, kad grožėjimasis savimi nėra teisingas poelgis ir jau tikrai nepadės pasiekti dvasinę laimę. Taip dorybingus žmones nuo Narcizo komplekso patikimai apsaugo dorybės *guna*, įtakojanti jų sąmonę.

Skaitytojas: O jeigu aš mėgstu gėrėtis savimi, vadinasi, mane įtakoja aistros *guna*?

Autorius: Jeigu jūs tai supratote, reiškia, jumyse jau vyrauja dorybės *guna*. Žmogus aistros *gunoje* niekada nepripažįsta savo trūkumų. Ji neleidžia jam atsiroboti nuo polinkio gėrėtis savimi. Tokio žmogaus savikritika – retas reiškinys.

Skaitytojas: Bet aš visa tai supratau tik dėka mūsų pokalbio.

Autorius: Teisingai, tik žinojimas gali mus išlaisvinti iš žemutinių *gunų* įtakos ir suteikti dorybės *gunos* prieglobstį.

Skaitytojas: Vadinasi, būtent šiuo pokalbio momentu pasikeitė *gunų* įtaka mano sąmonei? Bet aš to visai nepastebėjau.

Autorius: *Gunų* kaitos niekas, išskyrus išminčius, negali taip greitai pastebėti. Jų įtaka visiškai nepastebima. Būtent todėl dauguma žmonių negali pastebėti savo trūkumų.

Skaitytojas: Todėl, kad jiems trukdo *gunos*?

Autorius: Taip. Tačiau, sistemingai gilindamasis į *gunų* poveikį mūsų sąmonei, žmogus palaipsniui pradeda skirti, kokia *guna* duotuoju laiko momentu vyrauja.

Išvada: *materialios gamtos gunos persmelkia visą mūsų būtį ir verčia mus pilnai pasisotinti ta laime, kurią mes užsitarnavome. Reikia stengtis sužadinti savyje dvasinės laimės troškimą, kitaip mūsų ateitis nebus labai džiaugsminga. Todėl, jeigu norime teisingai elgtis ir turėti teisingus polinkius, būtina gauti žinių apie tikrą, o ne iliuzinę laimę. Vėdos teigia, kad svarbiausia žmogaus pareiga – siekti dvasinės laimės.*

Pokalbiai apie gunų veiklą padeda suprasti, kaip patobulinti savo gy-

venimą. Pašnekovų širdyse nedelsiant įsitvirtina dorybės guna. Būtina tokių pokalbių sąlyga – visas kilusias mintis suderinti su šventraščių nuomone. Žiūrėdamas į pasaulį šventraščių akimis, žmogus jį suvokia ne per savo vaizduotės prizmę, o toki, koks jis yra iš tikrųjų.

Kur veda gerais norais grįstas kelias?

Žinoma, tik į laimę. Svarbiausia, kad norai būtų tikrai geri. Tada norisi džiaugsmingai suukti: “Jeigu norai tokie galingi, tai aš noriu būti pats dorybingiausias ir laimingiausias, o sekančiame gyvenime gimti nuostabioje vietoje ir tobuliausiame kūne!” Tik reikia žinoti, kad į šį norą bus atsižvelgta lygiai taip pat, kaip ir į tuos, kurie buvo praeituose gyvenimuose. Ar mes galime tiesiog dabar, savo noru išsirinkti būsimo gimimo vietą? Ir taip, ir ne. Reikia, kad dabartinis noras būtų stipresnis už visus buvusius norus.

Vienok, be norų, dar yra ir mūsų poelgiai. Žmogaus likimui reikšmę turi ir tie, ir tie. Jeigu mes norime tam tikro laimės modelio, tai nereikia trukdyti kitiems gauti savąjį. Todėl ir mūsų netikę norai, ir poelgiai, kuriais kažką nuskriaudžiame, trukdo patirti tą laimę, kurios mes taip norėjome.

Tokiu būdu, mūsų gimimo vietą nulems tam tikra jėga, kitaip sakant, *gunų* derinys, kurį suformuoja mūsų norai ir poelgiai. *Gunos* nepermaldaujamos ir kaip virvės traukia mus į tą pusę, kur likimas mums lėmė būti.

Skaitytojas: Vadinasi, *gunos* jėga priverčia mus gimti vienoje ar kitoje visatos vietoje?

Autorius: *Gunos* ne banditai, jos tik pildo mūsų norus. Jų veikla absoliučiai teisinga, ir priklausomai nuo to, kokią vietą mes užsitarnavome, ten ir turėsime gimti.

Dabar mes gimėme vidurinėse visatos planetose, ir tai reiškia, kad kažkada mes panorėjome laimės aistros *gunoje*, egoistinės laimės, kai gyvenama sau, savo šeimai, savo šaliai, savo tikėjimui ir t. t., todėl dabar ir esame šios *gunos* kontroliuojami.

Čia pasireiškia dėsningumas, kai pirmiausia atsiranda noras gauti asmeninę gerovę, ir tik po to mes pasiruošę tarnauti kitiems. Mes galvojame, kad jeigu mūsų pastangos nesusiję su mūsų asmenine gerove, o nukreiptos kitų labui, tai kam tada iš viso stengtis.

Skaitytojas: O ar yra tokių žmonių, kurie rūpinasi ne savo, o kita šeima ir algą nuneša ten? Aš galvoju, kad jeigu tokių ir yra, tai jie – psichiniai lignonai.

Autorius: Žinoma, taip negalima elgtis, bet aš kalbu ne apie tai. Pasi-

rodo, kad jeigu visa šeima nesavanaudiškai padeda aplinkiniams žmonėms ir būtent tame atranda savo laimę, tada pati dorybės *guna* pasirūpins, kad šiai šeimai nieko netrūktų. Tokiu būdu, dorybinga šeima jokia būdu savęs neapvogia. Dar daugiau, tokia šeima paprastai gyvena geriau, negu žmonės, esantys aistros *gunoje*.

Skaitytojas: Leiskite su jumis nesutikti. Jeigu žmogus pats savimi nepasirūpins, tai kiti už jį tikrai to nepadarys. Kaip žmogus, kuris negalvoja apie save, gali būti turtingesnis už tą, kuris rūpinasi savo gerove?

Autorius: Čia nėra jokio prieštaravimo. Žmogus dorybės *gunoje* irgi taip galvoja ir pats rūpinasi savimi, būtent stengiasi visiems padėti, nuo to patirdamas daug didesnę laimę, negu kaupdamas turtus. Štai toks rūpestis savimi. Jis pilnutinai supranta, kad ne turtuose laimė.

Pagal karmos dėsni, jeigu žmogus su meile ir nesavanaudiškai tarnauja kitiems, tai *gunos* jam grąžina viską, ką jis atidavė. Kadangi jis padeda kitiems tuo, kas jiems reikalingiausia, dorybės *guna* jam irgi duoda, ko labiausiai reikia.

Dorybingas žmogus, suvokęs šį laimingo gyvenimo dėsni, jau nebesirūpina savimi. Jis su didžiausiu entuziazmu stengiasi gyventi Dievui ir kitiems, nieko nenorėdamas sau. Tokie žmonės tikrai žino, kad taip gyvendami, jie bus laimingi ir dvasine, ir materialia prasme. Todėl jie saugiai gyvena, globojami nenugalimosios dorybės *gunos*. Visi, kurie su jais bendrauja, taip pat patenka į šios *gunos* globą ir įsikvepia gyventi nesavanaudiškai.

Skaitytojas: Iš pirmo žvilgsnio viskas turėtų vykti būtent taip. Bet aptarkime konkrečią situaciją, kai aš nesavanaudiškai duodu pinigų kokiam nors mėgėjui juos imti. Aš jam duodu su meile, o jis juos su meile prageria. Ir su ištiesta ranka ateina vėl. Aš vėl jam duodu, jis vėl juos paskandina. Ilgainiui jis pripranta, kad naivusis geradėjas apmoka jo išgertuves ir melžia jį toliau. Jeigu eilinio vizito metu aš pamėginsiu jam atsakyti, jis pasijus užgautas ir laikys mane niekšu.

Panašios situacijos mūsų gyvenime pasitaiko dažnai. Pavyzdys – vaikai, visą gyvenimą melžiantys tėvus. Arba tėvai, visą gyvenimą lepinantys vaikus. O tie netgi nesupranta, kas yra dėkingumas tėvams. Atvirkščiai, tokie vaikai paprastai atsuka tėvams užpakalį tada, kai jie jau niekuo negali jiems padėti, kai jiems patiems jau reikalinga pagalba. Yra tokia liaudiška išmintis, kad geras norais kelias į pragarą grįstas.

Autorius: Yra ir daugiau panašių sentencijų, pavyzdžiui: “Darbas – ne vilkas, į mišką nepabėgs”, arba “Tegu arklys galvoja – jo galva didesnė”. Ne visos jos byloja tiesą, tačiau jūsų pastabos visiškai teisingos. Jūs pavaiz-

davote situaciją, kai taip vadinamais dorybingais darbais mes tik kenkiame sau ir kitiems, todėl panašius poelgius negalima pavadinti dorybingais. Bet aš kalbu apie tą retą mūsų laikais pagalbą, kuri žmonėms iš tikro padeda, o ne gadina juos.

Skaitytojas: Na, štai, dabar mes vienas kitą suprantame. Kadangi dabar bet kokią labdarą žmonės stengiasi panaudoti savo asmeniniam labui, tai nesavanaudiškai padėti tiesiog nėra kam. Tad apie kokią meilės tarnystę žmonėms galima kalbėti?

Autorius: Teisingai, bet neįmanoma gyventi dorybės *gunoje* ir nedaryti gerų darbų. Be dorybės tikros laimės nebus. Jeigu aš sutikčiau su jumis, tai būtų galima manyti, kad laimės nėra.

Skaitytojas: Ir taip, prasideda eilinis spektaklis. Jūs norite pasakyti, kad nesavanaudiški poelgiai, kurie negadina žmonių, vis tik įmanomi?

Autorius: Taip, taip ir dar kartą taip. Nežiūrint į tai, kad dauguma žmonių apimti aistros ir neišmanymo, mes turime išmokti taip elgtis. Kiekvienu konkrečiu atveju turime tiksliai žinoti, koks poelgis bus naudingas, o koks kenksmingas. Neturint žinių, neįmanoma būti visiškai dorybingu žmogumi.

Skaitytojas: Vadinas, šito reikia mokytis?

Autorius: Tiesiog malonu stebėti, kai jūs taip savarankiškai darote tokias puikias išvadas. Tikrai jums sakau, kad dorybės negali būti, jeigu nežinome, kaip teisingai elgtis vienoje ar kitoje situacijoje. Taigi pagalvokime, kaip reikia daryti gerus darbus, kad negadintume žmonių, o iš tikrųjų jiems padėtume. Tik elgdamiesi nesavanaudiškai ir suprasdami, kaip teisingai elgtis, mes būsime dorybės *gunoje*. Tada ji pati pasirūpins mūsų gerove, kartais net priversdama mus elgtis taip, kad patirtume kuo pilnesnę laimę.

Skaitytojas: Aha, dorybės *guna* kartais irgi imasi prievartos?

Autorius: Taip, tai būna tais atvejais, kai mes netyčia nuklystame į lanakas ir elgiamės neteisingai, visai to nenorėdami. Tada dorybės *guna* sukuria mums kokią nors sunkią situaciją, kuri padeda ateiti į protą ir sugrįžti į teisingą kelią.

Skaitytojas: Vadinas, imantis gerų darbų, pirma reikia pasimokyti. Jeigu aš nežinau, kaip tinkamai padėti žmogui, tai koks aš bebūčiau dorybingas, aš nebūsiu dorybės *gunos* prieglobstyje. Nors nesavanaudiškai, bet neteisingai padėdamas žmogui, aš elgiuosi ne dorybingai, o blogai, ir vietoj dorybės *gunos* mane pasisieks negatyvios karminės reakcijos, neišvengiamai vedančios į degradaciją. Jūsų minčių esmė ta, kad ne taip paprasta daryti gerus darbus. O man atrodo, kad savarankiškai to padaryti iš viso neįmanoma.

Autorius: Nuostabu, šį kartą jūs nepaprastai greitai susigaudėte labai

sudėtingame klausime.

Skaitytojas: Atvirkščiai, dabar aš visai susipainiojau, nes prieš tai jūs tvirtinote visai ką kita. Sakėte, kad reikia su meile ir nieko negalvojant daryti žmonėms gera, ir tada dorybės *guna* padovanos mums laimę. Po to jūs kalbate, kad reikia būti apdairiu ir dovanoti gėrį “ne visiems, ne visiems, tik labai labai geriems”, tai yra, tiems, kurie to užsitarnavo. O dabar ir visai patvirtinote mano paskutinę tezę apie tai, kad kurti gėrį neįmanoma. Kaip tai suprasti, gerbiamasis?

Autorius: Taip, stebuklą nebūna, jūs tikrai susipainiojote ir mes turėsime dar truputį pakalbėti. Paskutine savo fraze jūs pasakėte, kad neįmanoma savarankiškai kurti gėrį. Jūs nepasakėte, kad jo iš viso neįmanoma kurti. Būtent tai aš ir patvirtinau. Žmogus gali daryti gerus darbus tik vadovaudamasis šventraščiais, užsitikrindamas šventų žmonių palaikymą ir tardamasis su dvasiniu mokytoju.

Kas liečia apdairumą, tai Vedos tvirtina, kad reikia stengtis gyventi nesavanaudiškai ir su meile padėti visiems žmonėms siekti laimės. Bet tai nereikia, kad mes turime daryti viską, ko užsigeis aplinkiniai. Tikrai dorybingas bus tik tas poelgis, kurį nurodo šventraščiai.

Taigi reikia būti apdairiu ir daryti gerus darbus taip, kad jie visiems teiktų laimę, o ne kančias. Išmanus žmogus gali nešti gėrį net apgavikams ir negatyviai nusiteikusiems žmonėms. Bet tai, kas vienam – nektaras, kitam gali būti nuodai.

Skaitytojas: O ką Vedos sako apie mano kaimyną, chronišką alkoholiką, kuris pyksta, jeigu aš neduodu jam pinigų? Ką gero aš jam galiu padaryti?

Autorius: Vedos sako, kad jeigu jūs aukojate pinigus žmonėms, esantiems neišmanymo *gunoje*, tai šis jūsų poelgis irgi yra toje pačioje *gunoje*. Dėl to kentėsite jūs abu. Jeigu jūs tikrai norite padėti tokiam žmogui, tai tiesiog linkėkite jam laimės. Arba, jeigu jis alkanas, duokite jam maisto. Ir niekada neįsivelkite į nereikalingus pokalbius su tokiais žmonėmis.

Skaitytojas: O ką, maitinti alkoholiką – dorybingas reikalas?

Autorius: Vedos sako, kad pamaitinti bet kokį alkaną žmogų yra dorybingas darbas.

Skaitytojas: Bet jis nenori maisto, duok jam, matai, pinigų, ir jeigu aš neduodu, jis mane apkaltina gobšumu.

Autorius: O jūs pasikvieskite jį į namus, pasodinkite už stalo ir pasakykite, kad jeigu jis nevalgys, tai labai jus įžeis. Kai jis pagaliau pavalgys, tiesiai pasakykite, kad pinigų jam neduosite, nes nepakenčiate girtuokliavimo. Draugiškai paašikinkite, kad jis – visada laukiamas svečias, ir pamatysite, kad jis neturės

nei jėgų, nei pagrindo apkaltinti jus gobšumu. Jis gali pradėti verkšlenti, bet jūs su apgailėstaviu pasakykite, kad turite mažai laiko ir pakalbėti galima kitą kartą. Taip dorybingas žmogus, žinodamas, kaip teisingai aukoti vienos ar kitos kategorijos žmonėms, bet kokioje situacijoje gali rasti išeitį.

Skaitytojas: Aš negalėsiu taip elgtis, nes labai pykstu ant to kaimyno.

Autorius: Tai reiškia, kad jūs perdaug su juo bendraujate, ir jis nutraukia jus į savo lygį. Norėdami atsikratyti tokio “malonumo”, kiekvieną dieną ryte ir vakare penkias-dešimt minučių linkėkite jam laimės: “Brangus kaimyne, aš linkiu jums laimės!” Darykite tai labai susikaupęs ir su giliu jausmu. Dar geriau, jeigu lygiagrečiai kartosite šventus Viešpaties vardus, kurie lengvai apvalo sąmonę nuo visų nuodėmių.

Skaitytojas: Argi taip galima – staiga imti ir linkėti laimės žmogui, kurio tu nemyli? Jeigu aš pradėsiu taip daryti, tai mano žmona tikrai pagalvos, kad aš išprotėjau.

Autorius: Būdami aistros *gunoje*, mes kiekvieną dorybingą poelgį laikome nuprotėjimu. Pavyzdžiui, jeigu kas nors autobuse pradės visiems linkėti laimės, tai visi jį laikys nesveiku, bet jeigu jis garsiai papasakos nešvankų anekdotą, tai pasirodys kaip linksmas ir draugiškas žmogus. Tačiau dorybingas žmogus gerus darbus turi daryti taip, kad neatkreiptų didelio dėmesio tų, kurie yra aistros ir neišmanymo *gunose*.

Jeigu jūs norite atlikti askezes (savanoriškus atsižadėjimus) dorybės *gunoje*, tai reikia kiekvieną dieną visiems linkėti laimės, neatsižvelgiant į tai, ką jūs mylite ar nemylite. Ir nekreipkite didelio dėmesio į visuomenės nuomonę.

Skaitytojas: O kaip tai daryti namuose, šeimos rate?

Autorius: Patirtis rodo, kad namuose linkėti laimės reikia negarsiai ir stengtis neatkreipti į save pernelyg didelio dėmesio. Tik pirmiau reikėtų artimiesiems paaiškinti, ką jūs čia sugalvojote.

Skaitytojas: Ir ką, laimės linkėjimas pakeičia santykius?

Autorius: Be abejo. Daugelis mano pažįstamų jau pasinaudojo šituo patarimu ir jų santykiai su namiškiais ir bendradarbiais labai pagerėjo.

Skaitytojas: Vadinas, kai mes linkime kam nors laimės, tai tarp mūsų atsiranda kažkoks ryšys?

Autorius: Ne, ryšys jau buvo. Jeigu jūs ant kažko pykstate, tai jūsų prote atsiranda negatyvus, ardantis sveikatą ir likimą ryšys su tuo žmogumi. Kai jūs pradodate linkėti jam laimės, negatyvus ryšys pasikeičia į pozityvų.

Skaitytojas: Kaip tai įmanoma, jeigu protas yra kažkur giliai mūsų viduje?

Autorius: Vedos sako, kad proto, esančio subtiliame lygyje, funkcijos

neapsiriboja vien tik veikla smegenų dėžutės viduje, bet išeina toli už mūsų kūno ribų. Todėl mums užtenka tik pagalvoti apie kažką, ir proto dėka mes nedelsiant turime su juo ryšį. Tai labai plati ir gili tema, ir kada nors mes pakalbėsime apie tai smulkiau.

Skaitytojas: Ar Vedose daug aiškinama, ką ir kaip daryti įvairių tipų žmonėms?

Autorius: Jeigu žmogus gerai supranta *gunų* veiklos dėsningumus, tai jis susigaudys ir pats, nors Vedose yra daugybė nurodymų, kaip elgtis įvairiose gyvenimiškose situacijose. Vėliau mes aptarsime ir šią temą.

Skaitytojas: Vadinasi, svarbiausia – žinoti, kaip *gunos* įtakoja žmones, turinčius skirtingas pasaulėžiūras. O žinojimas duos supratimą, kaip elgtis pačiose įvairiausiose situacijose.

Autorius: Teisingai.

Skaitytojas: O kokį poelgį Vedos laiko pačiu dorybingiausiu?

Autorius: Didžiausias dorybingumas – su meile ir atsidavimu kartoti šventus Dievo vardus ir skleisti žinojimą apie jų nepakartojamą dvasinį skonių. Taip elgdamasis, žmogus sudagina savo nuodėmes, sukauptas per daugelį gyvenimų.

Skaitytojas: Man tai ne visai suprantama.

Autorius: Tai nereiškia, kad aš turiu nutylėti tiesą, nors ji kol kas jums ir nesuprantama. Pradiniam etape žinios dar niekam nepakenkė.

Išvada: pažindamas vedinę išmintį ir siekdamas dorybingai gyventi, žmogus darosi vis labiau naudingas ne tik savo artimiesiems, bet ir visuomenei, nes jis atsiduria visiškoje dorybės gunos globoje. Dabar jau netenka abejoti, kad kelias, grįstas gerais, teisingais norais, Dievo malonės dėka mus atves į aukščiausią dvasinę laimę.

Kelias į dorybės guną

Dažnai mums visiškai nepriimtina tai, kas iš tikrųjų veda į laimę. Pavyzdžiui, mes nesuprantame, kaip galima padėti žmogui sutvirtėti tame tikėjime, kurį jis išpažįsta, neviliojant jo į savąjį. Arba kaip galima rūpintis ne tik savo šeima, bet ir kitais. Ir jau visai nesuprantama, kaip galima padėti savo artimui vesti gražią merginą, o nepasivilioti jos sau pačiam. Savanaudiškumas persmelkia visus mūsų gyvenimo aspektus, o aistros *guna* verčia mus tokius netikusius poelgius laikyti blaivaus proto pasireiškimu. Žinoma, kiekvieno žmogaus prigimtyje yra polinkis daryti kažką kitų labui, bet gyvenime jis pasireiškia ne taip jau dažnai.

Skaitytojas: Taip, daugumoje esame savanaudžiai, bet taip pat daug žmonių sąžiningai užsidirba pragyvenimui, tuo pačiu nesąmoningai prisilaikydami gyvenimą reglamentuojančių taisyklių. Ir taip pat dauguma žmonių nejaučia aplinkiniams priešiško.

Autorius: Viskas teisingai, tik reikia pridurti, kad jeigu yra galimybė be didelių pastangų pasinaudoti svetimo darbo vaisiais, mes su malonumu tai darome. Tokia tai aistros *guna*. Kadangi norėjome būtent tokio gyvenimo modelio, tai ir gimėme Žemėje.

Visos trys materialaus pasaulio *gunos* – tai viena ir ta pati energija, tik pasireiškianti įvairiais aspektais, priklausomai nuo to, kokio pobūdžio laimės mes siekiame.

Skaitytojas: Jūs sakote, kad imtis kokios nors veiklos mane verčia kažkokia energija. Aš galiu sutikti, kad *gunos* kartais verčia mane sirgti, o kartais atneša man sėkmę ar nesėkmę, bet man atrodo, kad daugumoje atvejų aš viską darau pats. Jeigu aš panorėsiu kažką padaryti, tai kas gali man sutrukdyti? Ką jūs apie tai galvojate?

Autorius: Žinoma, nesutrukdys niekas, išskyrus mūsų buvusius norus ir juos atitinkančius poelgius. Praeities norai – galinga, be perstojo mus slegianti jėga. Atrodo, jūs nepripažįstate, kad mūsų dabartinius norus labai įtakoja praeitis. Pas jus dar nesusiformavo gilesnis karmos dėsnio supratimas, todėl ir žodžius “aš noriu” jūs suprantate ne visai korektiškai.

Skaitytojas: Vėl kažkokia abrakadabra. Nejaugi, kai aš ko nors panoriu, tai būna ne mano noras, o kažko kito?

Autorius: Dažnai mūsų norus išprovokuoja tos pačios *gunos*. Kai kurie norai gali kilti dėl karminių reakcijų, bet mums atrodo, kad jie atsirado tik dabar. Iš tikrųjų kažkada mes jau norėjome to, ir užmiršome, o dabar tie norai tik atsikartoja – todėl, kad susidarė palankios aplinkybės jų išsipildymui.

Skaitytojas: Nesuprantu – praėjusių dienų troškimų įtaka dabartiniams norams...

Autorius: Tai dar kartą įrodo, kad niekas pasaulyje, išskyrus mus pačius, netrukdo mums gyventi laimingai. Mes nesuprantame, kad daugelį dabartinių norų suformuoja seniai užmirštos mintys ir poelgiai. Taip *gunos* apgauna mūsų sąmonę, senus norus pateikdamos kaip naujus.

Skaitytojas: Vis dėlto aš nesuprantu, kaip dabartiniai norai sąveikauja su senaisiais. Negi kažkas nusprendžia, koks noras turi manyje atsirasti?

Autorius: Tam ir yra *gunos*, kurios kontroliuoja mūsų norus, atsižvelgdamos absoliučiai į visus mūsų troškimus ir poelgius, o ne tik į tai, ko norime dabar.

Pavyzdžiui, jeigu kalinys nori ištrūkti į laisvę, tai dar nereiškia, kad jį nedelsiant paleis. Bet jeigu jo noras sustiprės, jis supras, kaip reikia elgtis, ir kalėjimo vadovybė pamatys, kad kalinys sparčiai taisosi. Šiuo atveju jo įkalinimo laiką tikriausiai sumažins. Taigi į mūsų norą atsižvelgta, bet mes dar turime pademonstruoti savo ketinimų tvirtumą. Tai, kad *gunos* kontroliuoja visus materialiam pasaulyje vykstančius procesus, patvirtina *Bhagavadgita*:

Sakoma, kad gamta – visų materialių prižasčių ir pasekmių šaltinis, o gyva esybė – visų kančių bei malonumų, kuriuos ji patiria materialiam pasaulyje, priežastis (Bg 13.21).

Materialioje gamtoje gyvenanti esybė eina gyvenimo keliais, mėgaudamasi trimis materialios gamtos gunomis. Įvairiose gyvybės rūšyse ji susiduria su gėriu ir blogiu, o atsitinka tai dėl jos sąlyčio su materialia gamta (Bg. 13.22).

Skaitytojas: Kiek visatoje yra gyvybės formų, kuriose mes galime atgimti?

Autorius: Ne taip jau daug. Vedos sako, kad mūsų visatoje yra tik 8.400.000 gyvybės formų. Iš jų – 400.000 protingų. Bet kiekvienos formos rėmuose taip pat esama įvairovės. Žmogaus gyvybės formoje yra įvairios rasės, tautybės. Kiekviena tautybė vėlgi skiriasi savo papročiais ir tradicijomis, o jų atstovai, būdami aistros *gunoje*, šventai įsitikinę, kad tik jų nacija pati geriausia. Todėl visos tautos stengiasi viena kitai įrodyti, kad jų išsirinktasis laimės modelis yra tiesiog neprilygstamas.

Skaitytojas: O man, pavyzdžiui, atrodo, kad mano tauta yra pati blogiausia.

Autorius: Štai, matote, vėl tas žodis – “pats, pati”. Mes visur norime būti patys patys. Taip pasireiškia aistros ir neišmanymo *gunų* poveikis mūsų sąmonei. Todėl mes netenkame galimybės blaviai žiūrėti į pasaulį ir išpučiam didžiausią burbulą iš to, kas liečia mus.

Skaitytojas: Supratau, ką norite pasakyti. Nuostabu, kad dargi negatyviuose dalykuose mes norime būti išskirtiniai ir netgi didžiuojamės tuo, tegu ir nesąmoningai.

Autorius: Taip mus veikia žemutinės *gunos*. Jos neleidžia blaviai žvelgti į pasaulį, ir tai daroma tik tam, kad mes galėtume be trukdymų džiaugtis ta laime, kurios taip siekėme.

Skaitytojas: Vadinasi, žmogui, kuris savo tautą laiko pačia geriausia ar pačia blogiausia ir pan., praktiškai neįmanoma išaiškinti, kad ji niekuo ypatingu neišsiskiria iš kitų tautų.

Autorius: Taip, kol jis nepradės pažinti, kaip jo sąmonę veikia *gunos*.

Skaitytojas: Šiuo išskirtinumo pagrindu netgi sukeliama karai. Negi visa tai vyksta *gunų* įtakoje?

Autorius: Deja, taip. Aistra ir neišmanymas taip apakina žmogų, kad save ir visa, kas susiję su juo, jis laiko ypatingais.

Skaitytojas: Tai kodėl jūs sakote, kad *gunos* gina mūsų interesus, jeigu jos verčia mus žudyti vieni kitus?

Autorius: Kai kuriems nuolankiems ir protingiems žmonėms, norintiems suvokti tiesą, užtenka išgirsti išmintingo žmogaus patarimą, ir tada juos savo globon ima dorybės *guna*. Taip jie išvengia dalyvavimo visokiuose brolių žudiškuose konfliktuose. Kiti turi patirti daugybę kančių, iki pagaliau supras, kaip reikia teisingai elgtis. Daugybė žmonių vadovaujasi noru gyventi neteisingai ir apgaulingais siekiais. Jie net nenori klausyti išmintingų žmonių patarimų, kad reikia keisti savo gyvenimą, ir šitaip pasmerkia save amžinai degradacijai. Bet ar bus teisinga, jeigu *gunos* padės tokiai žmonių iniciatyvai? Todėl jos visokiais būdais – ir bausdamos, ir skatindamos stengiasi parodyti teisingą kelią netgi tiems, kurie linkę tikrai degraduoti.

Skaitytojas: Jūs teisus – palikti paklydusį žmogų visiškai nežinioje tikrai negerai. Dabar man aišku, kad ir bausmė gali būti vertinama kaip gėris, nes jos dėka mes artinamės prie teisingo mąstymo. Iš kitos pusės, jeigu mes esame gimę šliaužioti aistros *gunoje*, tai nejaugi kada nors galėsime pakilti į dorybės aukštumas?

Autorius: Tai įmanoma, bet tik jeigu mes labai to užsinorėsime. Tačiau jeigu tai ir įvyks, pats permainų procesas mūsų sąmonėje greičiausiai labai vėluos.

Skaitytojas: Och, tos bendro pobūdžio formuluotės! Ar galite konkrečiai pasakyti, pagal kokius požymius spėti, kad žmogų tikrai globoja dorybės *guna*?

Autorius: Požymiai būna įvairūs, bet vienas ypatingai ženklus – toks žmogus visada klausos sąžinės balso. Kitas išsiskiriantis požymis – jo noras nesavanaudiškai daryti gerus darbus ryškiai viršija norą naudotis kitų paslaugomis.

Reikia pažymėti, kad dorybės *guna* duoda žmogui supratimą, kad laimė ir teisingumas egzistuoja ne tik pasakose, bet ir gyvenime. Jis vis geriau įsisąmonina, koks harmoningas ir tobulas šis pasaulis. Ir anksčiau ar vėliau toks žmogus pagaliau supras, kad Dievas – ne išmonė, o realybė.

Skaitytojas: Vadinasi, viskas prasideda nuo to, kad žmogui, esančiam aistros *gunoje*, prabyla sąžinė, ir jam ilgainiui darosi priimtina mintis apie Dievo buvimą?

Autorius: Panašu, tik žinokite, kad sąžinė pas mus visada yra, negalima sakyti, kad ji atsiranda iš niekur. Sąžinė yra visų gyvų būtybių nuolatinis palydovas. Ji nėra individuali kiekvienam, ji visiems bendra, tai yra, negalima pasakyti, kad pas jį tokia sąžinė, o štai pas aną – kitokia. Sąžinė visiems yra viena.

Dauguma žmonių mūsų planetoje yra aistros *gunoje*, ir tai atitinkamai sąlygoja jų santykius su sąžine. Jie visada stengiasi pasiteisinti prieš sąžinės balsą ir visai saugosi gėdos jausmo ir vidinio diskomforto.

Tokio žmogaus protas, nuolatos kovodamas su sąžine, užsigrūdina ir tampa slidus kaip ungurys. Jis išmoksta savo neteisingus poelgius pateisinti tuo, kad kiti elgiasi dar neteisingiau. Rezultate jo mėgiamiausiu užsiėmimu tampa paskalos. Ir dar toks žmogus nuolatos stengiasi sau ir kitiems įrodyti žinomą mintį: “Aš visada ir visur elgiuosi teisingai”.

Skaitytojas: Jūs čia man taikote?

Autorius: Aš tik maštau apie tai, kas būdinga žmonėms, esantiems aistros *gunoje*. Pajutę savo atžvilgiu karčią teisybę, jie tuoj pat užima gynybines pozicijas.

Skaitytojas: Aš nesiginu, tik jūs dažnai patyliukais stengiatės mane demaskuoti, jei galima taip išsireikšti.

Autorius: Dėl Dievo meilės, tai joks asmeniškumas. Žmonėms aistros *gunoje* dažnai rodo, kad juos kažkuo kaltina, nors iš tikrųjų taip nėra. Todėl tarp tokių žmonių dažnai kyla ginčai ir konfliktai. Tokiu būdu jie stengiasi gintis nuo sąžinės, kuri juos ir kaltina.

Skaitytojas: Vadinasi, bet koks teisinimasis – tai bandymas kovoti su sąžinės balsu, veikiant aistros *gunai* ?

Autorius: Visiškai teisingai – ten, kur nėra nuoširdumo, nėra ir dorybės *gunos*. Dorybingas žmogus nesiteisina, nes jis nuoširdžiai nori atskleisti savo trūkumus, kad galėtų su jais kovoti.

Skaitytojas: Negi jam nebūna skaudu, kai jį kaltina?

Autorius: Kaltinimai skaudina visus, o ypatingai šventus žmones. Bet jiems patinka kovoti su savo trūkumais. Aistros *gunoje* esantys žmonės irgi stengiasi, kad ir per kančias, pasiekti tam tikrų rezultatų, bet tik tam, kad įrodytų savo pranašumą įvairiose gyvenimo srityse, pavyzdžiui, sporte, ir pelnytų šlovę bei pinigus. Tokiais būdais siekdami įsitvirtinti šiame pasaulyje, jie neperneša net mažiausio kaltinimo savo adresu.

Skaitytojas: O jeigu esi kaltinamas neteisingai?

Autorius: Niekada negali suprasti, ar kaltinimai teisingi, ar ne. Dorybingas žmogus tai supranta, todėl nesigina nuo jokių kaltinimų ir dėl visa ko atsiprašo. Jam bet koks kaltinimas – tai dar viena galimybė susikauti su savo trūkumais.

Skaitytojas: Kam taip iš savęs tyčiotis?

Autorius: Pergalės jausmas, įveikus savo trūkumus, daug mielesnis, negu iškovojus didžiausius prizus prestižiškiausiuose turnyruose.

Skaitytojas: Dabar man jau aiškiau, kaip veikia dorybės *guna*. Dirbdami su savimi ir iš anksto džiaugdamiesi sėkme, dorybingi žmonės nepatiria tokių sunkumų, kaip kiti, ir lengvai pasiekia tikslą. Todėl būti dorybingu žmogumi ne taip jau ir blogai, kaip gali pasirodyti iš pirmo žvilgsnio.

Autorius: Jeigu jūs tai supratote, tai imkime ir tuoj pat tapkime dorybingais žmonėmis. Pradžiai siūlau nustoti rūpintis savo atlyginimu. Dirbkime iš meilės darbui, galvokime apie kitų gerovę ir pamėginkime nereaguoti į mums skirtus priekaištus.

Skaitytojas: Vėl jūs iš manęs šaipotės. Jeigu aš nesirūpinsiu savo atlyginimu, tai kas juo rūpinsis, jūs?

Autorius: Dorybingam žmogui nereikia galvoti apie savo darbo rezultatus, jais pasirūpins dorybės *guna*. Mums reikia galvoti tikrai apie kitų gerovę, gyventi nesavanaudiškai ir daryti gerus darbus. Jeigu mes tikrai tikime šio pasaulio teisingumu, tai kokia prasmė rūpintis atlyginimu, jeigu jis ir taip bus. Tai kaip, jūs jau pasiruošęs nesirūpinti savo atlyginimu ar dar ne?

Skaitytojas: Na, sakykim, pasiruošęs, kaip jūs tai patikrinsite?

Autorius: Jeigu jūs esate dorybės *gunoje*, ir jums laiku neišmokėjo atlyginimo, tai jums nuo to bus nei šilta, nei šalta. Meilė žmonėms ir darbui neduos jums laiko galvoti apie pinigus.

Skaitytojas: Man atrodo, kad jeigu aš labai panorėsiu, tai galėsiu iškęsti bet kokius pažeminimus.

Autorius: Dorybingas žmogus, negavęs atlyginimo, nejaučia kažkokio pažeminimo, todėl jam nėra jokio reikalo sutelkti savo valią ir iš visų jėgų kentėti. Jis taip mėgsta savo darbą, kad neturi kada galvoti apie laikinas nesėkmes. Be to, jis supranta, kad bet kuriuo metu jį gali pasisiekti blogos karminės reakcijos, ir jis visada pasiruošęs kurį laiką pakentėti.

Skaitytojas: Nejaugi yra žmonių, kurie gali taip elgtis?

Autorius: Visi, kurie yra dorybės *gunoje*, taip ir elgiasi.

Skaitytojas: Matyt, jums niekada netrūko pinigų, kad taip kalbate.

Autorius: Aš taip kalbu todėl, kad nuodugniai, kitų žmonių pavyzdžiu, išstudijavau šį klausimą, bet jums, aišku, sunku tuo patikėti. Na, kaip, ar jūs tikrai pasiruošęs elgtis kaip dorybingas žmogus?

Skaitytojas: Jeigu atvirai – ne, nepasiruošęs. Aš netikiu, kad koks nors geras dėdė pasirūpins mano atlyginimu, jeigu aš pats to nepadarysiu.

Autorius: Kam tas bereikalingas rūpestis? Juk vis tiek jį gausite, kai

ateis laikas, todėl geriau pasirūpinti kitų gerove. Algą gavęs, būni laimingas tik kartą per mėnesį, o kai galvoji apie kitų gerovę, laimę patiri kiekvieną sekundę.

Skaitytojas: O ar galima vienu metu galvoti ir apie atlyginimą, ir apie kitų laimę?

Autorius: Galima, bet tai nebus labai didelis pasiekimas. Anksčiau ar vėliau mintys apie kitų gerovę išgaruos, ir jūs susikoncentruosite tik į savo nelaimingą atlyginimą. O galvodami, kaip padėti kitiems, pradėdami koncentruotis į savo gerovę.

Skaitytojas: Jūs teisus. Na, ir velniava. Vadinasi, žiūrint iš gyvenimiškų pozicijų, negalvoti apie savo atlyginimą tiesiog neįmanoma?

Autorius: Tai ne velniava, o galingoji aistros *guna*, kuri, pastebėjusi, kad mes turime potraukį į savanaudišką laimę, verčia mus galvoti ne apie visuotinį gėrį, o apie save ir savo atlyginimą. Negalvokite, kad dorybės *guna* taip lengvai prieinama.

Skaitytojas: Taip, tema sudėtinga, bet aš jau galvojau, kad viską supratau. O dabar jau vėl taip negalvoju. Kaip pagaliau galutinai visa tai perprasti ir pajusti savyje dorybės *gunos* poveikį?

Autorius: Jeigu jūs pajutote dorybingumo skonį tik teoriškai, tai naiivu tikėtis, kad jūs nedelsiant pateksite dorybės *gunos* globon ir pradėsite džiaugtis nesavanaudiško gyvenimo laime. Norint patekti jos globon, reikia padirbėti ir praktiškai.

Mes jau kalbėjome, kad žmogui, esančiam aistros *gunoje*, sunku atsisakyti minties apie naudą. Dar sunkiau jam atsisakyti prestižo jausmo. Jeigu jis turi bent kiek žymesnę visuomeninę padėtį, tai bet kokią pastabą savo adresu jis priima kaip įžeidimą ir taip netenka paskutinės galimybės kovoti su savo trūkumais. Dorybingas žmogus, atvirksčiai, visada trokšta suprasti, ką jis daro neteisingai, o sužinojęs, nedelsiant stengiasi ištaisyti padėtį.

Skaitytojas: Nesvarbu, kokioje *gunoje* yra žmogus, bet jeigu į jį, tokį nusipelnusį, koks nors piemuo žiūri iš aukšto ir dar leidžia sau daryti pastabas, argi tai ne įžeidimas?

Autorius: Tas, kas elgiasi įžeidžiančiai, būtinai atsiims už tai, jį nubaus pačios *gunos*, bet dorybingas žmogus nelaiko save išskirtine asmenybe, todėl įžeidimai jį nei jaudina, nei pažemina. Argi galima išsižeisti ant žmogaus, kuris pjauna šaką, ant kurios sėdi?

Skaitytojas: Vadinasi, dorybingam žmogui gyventi paprasčiau. Kaip man ne tik teoriškai, bet ir praktiškai gauti dorybės *gunos* globą?

Autorius: Pradėkite nuo griežto dienos režimo laikymosi ir linkėkite vi-

siems laimės. Darykite tai, nelaukdami jokių rezultatų, kurie vis tik neužilgo pasirodys. Jūs pradėsite jausti laimę, bet ne dėl rezultatų, o nuo pačio darbo su savimi.

Skaitytojas: Nesupratau, koku laiko momentu aš tapsiu laimingas?

Autorius: Jūs tapsite laimingas tada, kai jums patiks laikytis dienos režimo ir linkėti visiems laimės. Štai tada jūs ir pateksite dorybės *gunos* globon. Kai tik pradėsite didžiūotis savo pasiekimais, laukdami praktinės naudos, jūs vėl grįšite į aistros *gunos* prieglobstį.

Skaitytojas: Šiuos sąmonės pasikeitimus reikia atsiminti, jie padės geriau susigaudyti savyje.

Autorius: Teisingai. Palaipsniui jūs išmokssite skirti, kokios *gunos* jus valdo duotuoju laiko momentu. Bet pilnutinai suprasti, kaip *gunos* veikia mūsų sąmonę, gali tik nenuodėmingas (šventas) žmogus.

Skaitytojas: Jūs paminėjote, kad mūsų ištvirtinimas dorybės *gunoje* prasideda nuo tada, kai mes išiklausome į sąžinės balsą. Todėl norėčiau geriau suprasti, kas yra sąmonė. Kokia Vedų pozicija šituo klausimu?

Autorius: Tai – sekančiame pokalbyje. Dabar – reziume.

Išvada: *tas, kuris galvoja, kad dorybės guną pasiekti labai lengva, susidūręs su neišvengiamais sunkumais, greitai atsisako šio kelio. Norint kažką pasiekti, reikia dėti pastangas, o tai dažnai atbaido. Bet reikia suprasti, kad sunkumai, siekiant dvasinės laimės, niekada neatneša žalos. Tam, kuris tai supranta, aukščiausių dalykų pažinimas yra džiaugsmingas procesas, įskaitant ir būtinas tam reikalui pastangas. Tokiu būdu, žmogus, būdamas aistros gunoje, vis dėlto gali pasiekti dorybės aukštumas, nepaisant didelių sunkumų.*

Norint pajusti dvasinę laimę, reikia kruopščiai mokytis, kaip ir kur nukreipti savo pastangas. Kelias į dorybės guną atviras tiems, kas džiaugsmingai kovoja su savo trūkumais ir dar džiaugsmingiau tarnauja kitiems. Jeigu jūsų širdyje atsirado didelis noras pakilti į dorybės guną, tai jau yra tik laiko klausimas. Tokiu būdu, kiekvienas iš mūsų gali atsikratyti aistros ir neišmanymo gunų poveikio. Bet šiame pasaulyje nepaprastai sunku atrasti sielą, kuriai pasisekė pajusti aukščiausių dorybingumo pasireiškimą – nesavanaudišką meilės tarnystę Dievui.

Švari sąžinė – tai nesibaigianti šventė

Kad mes turėtume galimybę palyginti savo pasaulėžiūrą su neklaidinga, absoliučia tiesa, kiekvienoje gyvoje būtybėje pasireiškia energija, kurią mes vadiname sąžine, arba intuicija. Vedos sako, kad šią energiją skleidžia Su-

persiela. Būtent Ji duoda mums teisingą dalykų supratimą. Supersiela – tai Dievo aspektas, kuris yra mūsų kūne šalia sielos. Tokiu būdu, sąžinės šaltinis – Aukščiausias Dievo Asmuo. Tai patvirtina ir *Bhagavadgita*:

Šiame kūne glūdi dar ir kitas, transcendentalus besimėgaujantis subjektas – Viešpats, aukščiausias savininkas, kuris stebi ir leidžia. Jis vadinasi Supersiela (Bg. 13.23).

Skaitytojas: Mano vargšėje galvoje niekaip nesutelpa, kaip mano sąžinė gali priklausyti kažkam kitam, tegu ir Dievui, ir kuris netgi sankcionuoja mano veiksmus. Aš galvoju, kad mano sąžinė – tai tik vienas iš mano charakterio bruožų.

Autorius: Jeigu tai jūsų charakterio ypatybė, kodėl gi ji amžinai su jumis ginčijasi, kai jūs elgiatės neteisingai?

Skaitytojas: Todėl, kad kažkur giliai viduje aš suprantu, kaip reikia elgtis teisingai, o mintyse galiu ir klysti.

Autorius: Nesvarbu, kaip jūs suvokiate tiesą – vidujai ar protu, bet kuriuo atveju jūs neklysite. Tiesa egzistuoja nepriklausomai nuo to, ar mes ją suvokiame, ar ne. Ji visada nurodo, kad mūsų viduje glūdi laimė (aukščiausias teisingumas). Jeigu mes pradėsime jos klausyti, ji nurodys kelią į tą laimę. Nuo laimės dar niekas neatsisakė, kaip ir niekas nenori kentėti. Todėl tas, kuris mato tiesą, niekada nepanorės eiti šunkeliais.

Skaitytojas: Vadinasi, jūs tvirtinate, kad sąžinė – tai man nepriklausanti tiesa, pagal kurią aš vertinu savo poelgius.

Autorius: Visai teisingai, tik žinokite, kad tai sąžinė verčia jus vertinti savo poelgius, tai ne jūsų noras. Ir ji sankcionuoja tuos poelgius.

Skaitytojas: Vadinasi, ji veikia nepriklausomai, kaip tam tikra energija, esanti manyje?

Autorius: Teisingai, sąžinė – tai Supersielos balsas. O Supersiela glūdi jūsų kūne, kaip ir jūs pats.

Skaitytojas: Nejaugi manyje dar kažką veikia ir Dievas?

Autorius: Galvojate, kad savo kūne esate tik jūs?

Skaitytojas: O kas dar ten gali būti? Noriu – vaikštinėju, noriu – žiūriu televizorių. Kas vietoj manęs vaikščios ar mano akimis žiūrės?

Autorius: O ar jūs visada naudojate savo kūnu taip, kaip norite?

Skaitytojas: Žinoma, visada.

Autorius: O jeigu jūsų kojos būtų paralyžiuotos, tai kaip jūs vaikščiotumėt?

Skaitytojas: Nesvarbu, aš invalidas, ar ne, bet sveikais kūno organais visada galiu naudotis taip, kaip aš noriu.

Autorius: O kas sprendžia, kokie organai bus sveiki ir kokie ne?

Skaitytojas: Nežinau, galbūt jo didenybė atsitiktinumas. Bet aš suprantu, kad jeigu jau tapau invalidu, pasivaikščioti nebus taip paprasta. Bet tai tik reiškia, kad kūnas negali atlikti tam tikros funkcijos, šiuo atveju – vaikščioti. Kartoju, kad savo nuožiūra aš galiu naudotis tik tais organais, kurie normaliai funkcionuoja.

Autorius: Nejaugi?

Skaitytojas: O ką, norite įrodyti, kad negaliu?

Autorius: Aš neturiu įrodymų apie tai, kad mes savo kūnu naudojamės visiškai savarankiškai, bet turiu daug pavyzdžių, kad mūsų kūno veikla visiškai priklauso nuo Supersielos. Būtent Supersiela varto mūsų karmos knygą ir sprendžia, kokie mūsų kūno organai turi dirbti normaliai, o kokie – nelabai arba ir visai nedirbti. Dauguma kūno funkcijų aplamai sunkiai prieinamos mūsų pojūčiams. Visos organizmo ląstelės dirba nepriklausomai nuo mūsų valios. Tai faktas, kurio jūs negalite atmesti. O gal galite man atsakyti, kaip dažnai jūs kontroliuojate procesą, kai iš kepenų išsiskiria tulžis?

Skaitytojas: Girdėjau, kad pasitreniravus tai įmanoma.

Autorius: O dabar, kai mes dar netreniruoti, kas tai daro?

Skaitytojas: Visas organizmo funkcijas kontroliuoja sąmonė.

Autorius: Koks tai puikus žodis – sąmonė. Jis paaiškina viską, kas vyksta mūsų kūne. O jeigu jūs, važiuodamas mašina, staiga išleisite iš rankų vairą, tai toliau ją ves sąmonė, ar ne?

Skaitytojas: Ne, tada ji būtinai į kažką atsitrenks. Mašina neturi sąmonės. O štai, jeigu joje būtų kompiuterinis valdymas, tada ji važiuotų kaip priklauso net ir paleidus vairą.

Autorius: O kompiuteris savarankiškai dirba ar jį kas nors valdo?

Skaitytojas: Į jį įdėta programa, kuri viską ir daro.

Autorius: Vadinas, kažkas kontroliuoja kompiuterį, programuodamas jį tam tikrai veiksmų sekai.

Skaitytojas: Na, gerai, iš pradžių, žinoma, kažkas jį paruošia darbui. Kodėl jūs uždavinėjate šiuos klausimus?

Autorius: Jeigu net nevalingas mašinos funkcijas kažkas kontroliuoja, reiškia, gamtoje spontaniškų (vykstančių savaime) procesų nebūna. Mes jau kalbėjome apie tai, kai narstėme laiko temą. Bet jūs kažkodėl tebegalvojate, kad savo kūno šeimininku esate tik jūs. Norėdami pagrįsti šią nevykusią teoriją apie savaime vykstančius procesus, žmonės sugalvojo terminus – “spontaniškas”, “automatiškas”, kuriais bando aiškinti viską. Planetos automatiškai sukasi apie savo ašį ir nei viena neatsitrenkia į kitą. Žemėje savaime,

automatiškai atsirado biosfera, palanki gyvų būtybių atsiradimui ir egzistavimui. Ji vis taip pat automatiškai palaikoma, nežiūrint į mūsų bandymus ją pažeisti. Mūsų kūnas dirba kaip laikrodis, ir tai vyksta savaime.

Mes įsitikinę, kad šios nesąmonės autoritetingai paaiškina viską, kas vyksta aplink mus, nežiūrint į tai, kad dar joks žmogus nesukūrė nieko tokio, kas galėtų funkcionuoti be jo įsikišimo. Apsėsti noro įgyvendinti „genialią“ automatinės savikontrolės idėją, mes šimtus metų bergždžiai bandome sukurti amžinąjį variklį. Bet kai ką jau pasiekėme – gaminame peilius, kurie nešimpa. Juos pavadino savaime besigalandančiais, bet iš tikrųjų jie – savaime šimpantys. Jų tarnavimo laikas pasibaigs taip pat, kaip ir paprastų peilių. Nėra nei vieno fakto, kuris patvirtintų, kad žmonių išrasti daiktai funkcionuoja amžinai. Visa, ką sukūrė žmogus, daugiau ar mažiau reikalauja nuolatinės jo paties kontrolės.

Įsitikinę, kad organizmas dirba savaime, be kieno nors kišimosi, mes dažnai atsiduriame situacijoje, kai jis sutrinka. Mes galvojame, kad taip atsitinka dėl likimo, medicinos ar ekologijos kaltės, bet tik ne dėl mūsų pačių. Nepaisant to, kad tokios kaltų paieškos negali ištaisyti situacijos, mes ir toliau nuosirdžiai tikime atsitiktinumais.

Panašu, kad žmonės, sugalvoję terminus „pasąmonė“ ir „automatizmas“, kartais praranda blaivų protą, tik neaišku, ar tai pasireiškia jų pasąmonė, ar tai vyksta automatiškai.

Skaitytojas: Tai kas gi tada kontroliuoja organizmo darbą?

Autorius: Tai, kas neturi sąmonės, kas negyva, niekada ir nieko negali kontroliuoti. Ir mūsų organizmas nefunkcionuoja pats savaime, automatiškai, kaip mums atrodo, – jame vykstančius procesus pilnutinai kontroliuoja Supersiela. Nesuprasdami, koks tobulas šis pasaulis, mes linkę viską supaprastinti, o tai rodo intelekto trūkumą. Taronui irgi atrodo, kad žmogaus, bandančio jį sutrypti, koja šalia jo atsidūrė atsitiktinai ir yra tam tikra gamtos galių apraiška.

Skaitytojas: Vadinasi, mano kūno veiklą kontroliuoja Dievas Supersielos pavidalu?

Autorius: Taip, tik būtų teisingiau sakyti, kad Supersiela yra tam tikras Dievo aspektas – vienas iš daugelio.

Skaitytojas: Ačiū už patikslinimą, bet man nėra skirtumo tarp šių sąvokų. O kodėl Dievas Supersielos aspekte tai daro?

Autorius: Jis yra amžinas visų gyvų būtybių draugas ir nuolatos mums padeda. Tokiu būdu Jis duoda mums galimybę būti tokiuose kūnuose, kokių mes norėjome, turėdamas tik vieną tikslą – duoti mums laimės tiek, kiek tik mes norim.

Skaitytojas: Tai faktiškai siela kūne gyvena tik todėl, kad Dievas jai davė tokią galimybę, taip?

Autorius: Teisingai. Jūsų klausimas parodo jūsų išvalgumą. Daug mokslininkų net neįtaria, kad galimi tokie klausimai.

Skaitytojas: O kodėl jie iki šiol to nežino?

Autorius: Todėl, kad mes turime dar vieną nuolatinį palydovą – netikrą ego, kuris, tik išgirdęs žodį Dievas, nedelsiant pasišiausia ir verčia intelektą su juo ginčytis.

Skaitytojas: Žinoma, kas liečia Dievą, yra daug kas neaiškus ir ginčytino. Pavyzdžiui, kaip Jis vienu metu gali būti visų gyvų būtybių kūnuose?

Autorius: Nesuprantamą teiginį nereikia laikyti neteisingu, jį kaip tik reikia visapusiškai išnagrinėti.

Skaitytojas: Man atrodo, kad ne visada reikia gilintis į nesuprantamus teiginius. Pavyzdžiui, šiuolaikinė visatos atsiradimo teorija man visiškai suprantama, nes ji tokia reali.

Autorius: Nejaugi ši teorija jums nekelia jokių abejonų?

Skaitytojas: Kokios čia gali būti abejonės?

Autorius: Didžiojo sprogimo teorija neturi jokios logikos nuo pradžios iki galo. Dar galima sutikti, kad visata atsirado iš kažkokio hipotetinio taško, bet jeigu iki to taško atsiradimo nieko nebuvo, tai iš kur jis atsirado? Kaip kažkas gali atsirasti iš nieko, iš tuščios vietos?

Skaitytojas: Sutinku, kad tai paradoksas, bet jis mane nelabai jaudina.

Autorius: Štai čia ir glūdi problema. Manęs nejaudina, kad visata atsirado iš nieko, bet išgirdęs, kad ji atsirado Dievo valia, aš tuoj imu spirgėti – kaip tai, nesąmonės. Čia pasireiškia žmogaus egoizmas – taip nesinori susitaikyti su mintimi, kad yra Dievas.

Skaitytojas: Kol gi taip?

Autorius: Nes Dievo sąvoka reiškia, kad yra kažkas tobulesnis ir galingesnis už mus. Netikro ego įtakoje savanaudiški sumetimai prasiskverbia net į intelektą, kuris atsakingas už tiesos suvokimą. Todėl daugumai žmonių sunku pripažinti Dievo ir kitų aukštesniųjų galių egzistenciją.

Skaitytojas: Man sunku susigaudyti, kas yra intelektas ar ego. Gal galėtumėte suprانتamiau paaiškinti, kodėl mums sunku sutikti su Dievo buvimu, kodėl mes negalime tai priimti net kaip hipotezę?

Autorius: Žmonėms sunku suprasti, kad Dievas yra visų gyvų būtybių kūnuose, bent jau dėl to, kad mes pasaulį suvokiame tik trimatėje erdvėje. Pamėginsiu tai paaiškinti palyginimu. Saulė taip pat viena, bet asmeninį kontaktą su ja turi visi, nes ji visur skleidžia šviesą.

Astrologijoje netgi yra terminas, kuris reiškia, kad kiekvieno žmogaus santykiai su Saule gali būti geri ir blogi, kitaip sakant, unikalūs. Lygiai taip pat ir Supersielos santykiai su kiekvienu žmogumi yra individualūs ir nepakartojami.

Skaitytojas: Saulę mes matome, su ja viskas aišku. Bet kodėl mes nematome Supersielos? Galų gale, atvirai kalbant, man visai nesisnori tikėti Dievo buvimu.

Autorius: Jeigu mes pamatytume Dievą, mus nutviektų tokia dvasinė laimė, kad akimirksniu prarastume bet koki norą toliau gyventi materialiam pasaulyje. Daugybė materialių norų liktų našlaičiais, tai yra, neišsipildę. Štai kodėl Dievas mums nepasirodo, dar daugiau, padaro taip, jog mums norisi tikėti, kad Jo nėra.

Skaitytojas: Vadinasi, kai tik pas mus neliks materialių norų, Dievas netruks pasirodyti?

Autorius: Esate labai nuovokus pašnekovas.

Skaitytojas: Taip, gudriai sugalvota, bet aš vis tiek nenoriu tuo tikėti. Labai jau revoliucinga mintis, kad visus mano poelgius kažkas stebi. Net pagalvoti baisu.

Autorius: Nieko, priprasite.

Skaitytojas: Kaip ten bebūtų, bet aš turiu pasirinkimo laisvę, tikėti į Dievą ar ne.

Autorius: Gerai, turėkite. Jeigu ši tema tokia sunki, pakalbėkime apie ką nors kita.

Skaitytojas: Taip, kol kas palikime Supersielą ramybėje. Bet ar galima pakilti į dorybės *guną* be šito žinojimo?

Autorius: Laisvai, tik Dievui prisieis sukurti ketvirtą – nesąžiningos dorybės *guną*, kuri jums tikriausiai suteiks daug daug laimės.

Skaitytojas: Baikit, o tai nuo jūsų sąmojo mano sąmonėje kaupiasi baimė, ir aš nesąmoningai krūpčioju, belaukdamas eilinio „įkandimo“.

Autorius: Pas jus gera intuicija, ir toliau gilintis į šią temą jūs atsisakėte ne atsitiktinai. Žmogui, esančiam aistros *gunoje*, geriau patirti daugybę pasišaipymų ir net patyčių, negu bent vieną kartą išgyventi didžiulį, nesiliaujantį skausmą, kurį sukelia sąžinė.

Bhagavadgytoje pasakyta, kad iš tūkstančio žmonių tik vienas siekia tobulumo, ir aš džiaugiuosi, kad mano pašnekovas ir yra tas vienintelis žmogus.

Skaitytojas: Gerai jau. Manau, kad mums reikia pratęsti sąžinės temą. Aš seniai norėjau išsiaiškinti šį klausimą.

Autorius: Kaip jūs galvojate, ką reiškia liaudiškas posakis, kad kuo garsesnės liaupsės, tuo silpnesnis sąžinės balsas?

Skaitytojas: Aš suprantu taip: kai mus pradeda girti, darosi sunkiau išgirsti sąžinės kaltinimus.

Autorius: Taip ir yra. Būtent todėl aistros *gunoje* esantys žmonės arba meilikauja vienas kitam, arba kažką apkalbinėja. Tokiu būdu jie netiesiogiai demonstruoja savo pranašumą ir nesąmoningai gieda sau ditirambus, tuo pačiu slopindami sąžinės balsą.

Skaitytojas: Įdomu, peršasi paradoksali išvada: jeigu žmogus mūsų negiria, jis elgiasi humaniškiau, nei girtų.

Autorius: Taip, tik ši tezė liečia tuos žmones, kurie siekia dorybingo gyvenimo ir pradėjo kovą su savo trūkumais. Nuoširdžios pastabos turės pasisekimą tik bendraujant su dorybingais žmonėmis. Jeigu žmogus nori gyventi kaip gyvenęs, tai geriau apsiriboti jo gerųjų savybių šlovinimu ir neduok Dieve pastebėti blogąsias. Žmonės aistros ir neišmanymo *gunose* į sąžinės balsą reaguoja labai liguistai.

Skaitytojas: Vadinas, jie stengiasi nekreipti dėmesio į sąžinės balsą?

Autorius: Taip daro tik žmonės neišmanymo *gunoje*. Esantys aistros *gunoje* sąžinės balsu naudojami tam, kad galėtų kaltinti kitus. Jų tarpusavio santykius labai taikliai apibūdina dar vienas liaudiškas pastebėjimas, kad daugelį žmonių graužia ne savo, o kitų sąžinė. Tai reiškia, kad žmonės aistros *gunoje* savo sąžinę labai greitai nuramina. Jie visada save pateisina. Bet jeigu kažkas kažką daro neteisingai, pas juos kaipmat prabyla sąžinė, ir jie išreiškia nelaimėliui savo “teisėtą” pyktį ir nepasitenkinimą, įsivaizduodami, kad elgiasi labai prakilniai, atseit iš pašaknų rauna blogį. Tačiau žmogui neįmanoma ką nors išaiškinti ir patarti, negailestingai badant pirštais jo trūkumus ir nepasidalijus su juo savo laime ir širdies gerumu.

Būdami nepakantūs kitiems, žmonės aistros *gunoje* nuoširdžiai tiki, kad jie elgiasi taip, kaip jiems liepia sąžinė. Bet iš tikrųjų tokiu elgesiu jie tik stengiasi pateisinti savo netikusius poelgius ir įtikinti patys save (savo sąžinę), kokie jie teisuoliai. Taip jie nesąmoningai nukreipia savo žvilgsnį nuo visko, kas tik byloja apie jų trūkumus.

Skaitytojas: Vadinas, bendraujant su žmonėmis, daugumoje atvejų jų trūkumus geriau ignoruoti, taip?

Autorius: Taip, tai liečia žmones aistros *gunoje*. Bet jeigu žmogus stengiasi būti dorybingas, tai jis turi išmokti išklaudyti tiesą apie savo trūkumus. O tas, kuris kitiems nurodo jų ydas, turi tai daryti labai geranoriškai ir be jokio pykčio bei nepasitenkinimo.

Skaitytojas: O jeigu tuo metu nervuojiesi ir nejauti jokio geranoriškumo, – ar galima tokioje būklėje nurodinėti trūkumus?

Autorius: Jokiu būdu. Dorybingas žmogus priims ir grubias pastabas, bet mes padarysim įžeidimą, nepaisant to, kad jis nekreips į tai dėmesio. O žmonės aistros ir neišmanymo *gunose* tiesiog organiškai nesugeba priimti pastabas, jeigu į juos kreipiamasi grubiai ir susierzinus.

Skaitytojas: Taigi mes tik viską pagadiname, kai įsikasčiovių kaltiname kitus.

Autorius: Būdami aistros *gunoje*, mes visada darysime tokias kvailys, neturėdami jokios galimybės atsikratyti priešiško savo artimui. Taip mūsų sąmonę veikia aistros *guna*. Bet jeigu mes kada nors užsigeisime tapti dorybingais, trūkumų prisieis ieškoti savyje, o ne kituose.

Skaitytojas: Bet tam reikalinga stipri valia.

Autorius: Man vėl norisi atsakyti liaudiška išmintimi: “Jeigu tarnausi sąžinei, tapsi valios šeimininku”. Nesąžiningas žmogus nenorės kęsti neprieklių, kurie grūdina valią. Jis visada atras kokią nors gilią filosofinę priežastį, aiškinančią, kad to daryti nereikia.

Skaitytojas: Vadinasi, vėl viskas atsiremia į sąžinę?

Autorius: Mes jau kalbėjome, kad svarbiausias dorybės *gunos* rodiklis – sąžinė. Jeigu žmogus įsiklauso į sąžinės balsą, vadinasi, jo sąmonė yra dorybės *gunoje*.

Skaitytojas: O kaip tapti sąžiningu?

Autorius: Sąžinės motina yra teisingumas. Tik nustojęs apgaudinėti save ir kitus, žmogus išgirs jos balsą. Be dorybės *gunos* poveikio neįmanoma išsiugdyti gerų charakterio bruožų. Tik gerai suprasdamas, kas yra savigarbos jausmas, žmogus gali priartėti prie teisingos elgsenos.

Skaitytojas: Paaiškinkite, ką reiškia “teisingas supratimas”, ir kas yra savigarbos jausmas.

Autorius: Kai žmogus, nedorai pasielgęs, pasijunta niekam vertas ir bando pasitaisyti, jo savigarbos jausmas pereina tikrojo ego dispozicijon. O gerus poelgius jis laiko ne savo nuopelnu, o tų, kurie jam davė žinias. Toks elgesys visada priartina žmogų prie teisingumo sampratos.

Skaitytojas: O aš girdėjau, kad save visada reikia laikyti geru, kitaip neteksi savigarbos jausmo ir tapsi ištižėliu.

Autorius: Taip, yra žmonių, kurių savigarbos jausmas remiasi netikru ego. Todėl jie nuolatos save įtikinėja: “Aš geras, aš viską galiu”. Net išgirdę kažkieno pastabą, jie nekreipia į ją dėmesio ir toliau burbuliuoja: “Aš geriau žinau, nes aš geras”. Taip jiems teisingumo sąvoka visada bus tolimesnė ir nereali, jie negirdės sąžinės ir intuicijos balso.

Dabar madingi specialūs kursai, kuriuose žmonės apmokina pagal tokią

egoistinę savikontrolės sistemą. Vedose pasakyta, kad panaši savikontrolė tik dar labiau sutvirtina aistros *gunos* įtaką, ir žmogaus laukia vien rūpesčiai ir nelaimės.

Skaitytojas: Bet tokie kursai labai patrauklūs, ir savo laiku aš, kiek prisimenu, irgi buvau užkibęs ant šitos meškerės.

Autorius: Būtina įsisąmoninti, kad žmogui savigarbos jausmas būtinas. Negalima galvoti, kad esu blogas, todėl niekaip negalėsiu pakeisti savo gyvenimo. Reikia galvoti, kad esu blogas, bet noriu būti geru, todėl būtinai pakeisiu savo gyvenimo būdą ir būsiu laimingas.

Skaitytojas: Sutikite, kad tokią savigarbą, kokią jūs rekomenduojate, baisu net įsivaizduoti.

Autorius: Visa, kas veda į laimę, iš pirmo žvilgsnio atrodo labai neįaukiai. Reikia apsiginkluoti ryžtu ir patikrinti tai praktikoje, ir jūs iš karto pajusite pasitenkinimą ir laimę. Kiekvienas žmogus gali būti teisingas, jeigu jis to nori.

Iš visų teigiamų bruožų teisingumas užima pirmą vietą, kadangi jis yra sąžinės motina, bet širdies gerumas pasireiškia netgi anksčiau už teisingumą.

Skaitytojas: Vadinas, gerumas – teisingumo mama ir tuo pačiu sąžinės bobutė?

Autorius: Na, štai, jūs jau demonstruojate liaudišką išmintį.

Skaitytojas: O kaip tapti geru?

Autorius: Reikia tiesiog daryti visokius gerus darbus, ir taip po truputį ugdysimės šią taip reikalingą savybę. Situacija palaipsniui keisis ir ledinė širdis atitirps. Kai geri poelgiai persvers bloguosius, šalta bejausmio žmogaus širdis atvirs į šiltą gero žmogaus širdį.

Gero būdo žmogus kituose mato daugiau gėrio, negu blogio, todėl jis nustoja bijoti žmonių ir pajunta jiems šilumą. Dabar jis pasirengęs išklaudyti apie save visą teisybę. Taip geras žmogus tampa ir teisingu. Teisingumas apvalo nuo melo, ir jau tada mes būname pasiruošę išgirsti sąžinės balsą.

Skaitytojas: Tai, ką jūs pasakėte – labai svarbu. Aš norėčiau daugiau pakalbėti apie teigiamų charakterio bruožų ugdymą.

Autorius: Tai labai didelė ir sudėtinga tema, todėl apie tai – ateityje. Dabar pratęskime pokalbį apie sąžinę.

Skaitytojas: Jūs sakėte, kad Supersiela, apart sąžinės balso, dar kontroliuoja visas organizmo funkcijas. Ar tai reiškia, kad tarp sąžinės ir mūsų organizmo yra kažkoks ryšys?

Autorius: Taip, tiesioginis ir labai tamprus. Jeigu žmogus apgaudinėja, tai net jo prakaito kvapas keičiasi, nekalbant apie kitas, svarbesnes kūno

funkcijas. Apgaulė mažina imunitetą, nuo jos kenčia kepenys. Įžūlus elgesys sutrikdo organizmo hormonų darbą, dėl ko nukenčia medžiagų apykaita ir atsiranda neatsparumas infekcinėms ligoms.

Skaitytojas: Gal dėl tos priežasties įžūlus ir ištvirkę žmonės dažnai serga lytinių organų ligomis?

Autorius: Taip, o be to, jie dar turi polinkį rimtiems imuniteto pokyčiams ir sunkioms odos ligoms.

Skaitytojas: Peršasi išvada, kad jeigu žmogus elgiasi sąžiningai, jo kūnas funkcionuoja nepriekaištingai.

Autorius: Taip ir yra. Dar daugiau, jam atsistato ne tik kūno, bet ir psichikos funkcijos. Kai žmogus pripažįsta savo klaidą, nurimsta jo protas ir gyvenimas pasidaro mielesnis. Kai žmogus kovoja su sąžinės balsu, pirmiausia sutrinka miego funkcija, o paskui kūne prasideda rimti fiziologiniai ir netgi anatomiciniai pokyčiai.

Skaitytojas: Minėjote, kad žmonės neišmanymo *gunoje* visiškai negirdi sąžinės priekaištų. Ar tai reiškia, kad jie ir serga mažiau?

Autorius: Tai reiškia, kad ligos pasireiškia subtilesniuose sąmonės kloduose, o jų kūnai kenčia žymiai mažiau, negu žmonių aistros *gunoje*. Užtat greitai degraduoja intelektas, palaipsniui paversdamas juos gyvuliais žmogaus kūne.

Skaitytojas: Kokie pirmieji nesąžiningų žmonių intelekto degradacijos požymiai?

Autorius: Pirmiausia pasireiškia polinkis blogiems įpročiams ir dienos režimo nesilaikymas. Paskui dingsta atsakomybė už normalius santykius su artimaisiais (abejingumas vaikų, žmonos ir tėvų likimui). Toliau dingsta noras ką nors dirbti. Palaipsniui visa tai perauga į neslepiamą priešišlumą visiems žmonėms ir didelį norą bet kokia kaina juos išnaudoti.

Skaitytojas: O galutiniai tokios degradacijos etapai?

Autorius: Alkoholizmas, narkomanija, lytiniai iškrypimai, neurozės, banditizmas, amoralus elgesys, psichinės ligos.

Skaitytojas: Dabar suprantu, kokie svarbūs pokalbiai apie sąžinę ir Supersielą, jeigu nori progresuoti ir dorybingai gyventi.

Išvada: *Dievas, pasireikšdamas Supersielos aspektu, suteikia mums galimybę pasitikrinti, ar teisingi mūsų poelgiai. Dėl mūsų pačių labo Viešpats su mumis kalba sąžinės balsu. Tokiu būdu Jis nori duoti mums žinojimą, kaip teisingai gyventi ir būti laimingam. Tačiau ne visi žmonės teisingai pasinaudoja savo pasirinkimo laisve, ir sąžinė dažnai jiems tik trukdo. Apuokas, slėpdamasis nuo saulės, niekada nepatiria džiaugsmo, kurį teikia jos spinduliai, taip ir tie, kurie ginasi nuo sąžinės balso, niekada nepatirs laimės gyvenime.*

Mokykimės galvoti gunų kategorijomis

Mūsų likimą *gunos* veikia trejopai. Dorybės *guna* pakelia į aukštesnes planetas, aistros *guna* mus laiko vidurinėse planetose, o neišmanymo *guna* smukdo į žemesnes planetas. Jos nukreipia mus ten, kur lemta likimo. Ir nebūtinai mums reikia keliauti po visatą – užsitarnautas gyvenimo sąlygas *gunos* gali sukurti ir toje pačioje planetoje. Pavyzdžiui, jeigu žmogus, gyvendamas Žemėje, patenka į neišmanymo *guną*, tai jam ir čia bus sukurtas pragaras, o patekęs į dorybės *guną*, jis ir Žemėje gali patirti dangiškos laimės skonį. Taigi *gunos* supančioja mus tokiomis gyvenimo sąlygomis, kurių mes norėjome.

Skaitytojas: Ar galima kokio nors prietaiso pagalba pamatyti *gunas*?

Autorius: *Gunos* – virvės, bet ne tos, kurias galima nusipirkti par-duotuvėje. Tai labai subtili energija. Už jas galingesnis tik laikas. Ir tik tas, kuris tapo šventu žmogumi, Dievo malonės dėka kartais gali regėti *gunų* darbą. Joks, kad ir tobuliausias prietaisas, šito negali.

Jeigu žmogus matytų *gunas*, prieš jo akis atsivertų nepaprastas reginys. Jis pamatytų, kaip visus objektus tarpusavyje jungia kažkokios gijos. Tomis gijomis užpildyta visa visata. Būtent jos mirtinai sujungia mus su ta aplinka, kurioje mes norėjome gyventi. Yra tik vienas būdas, kaip išsivaduoti iš vienu gijų ir pasirišti kitomis – reikia pakeisti savąjį laimės supratimą.

Skaitytojas: Vadinasi, mūsų polinkis į laimę stipresnis už *gunas*?

Autorius: Taip, niekas negali uždrausti mums būti laimingais. *Gunos* tik vykdo Viešpaties valią, norėdamos užtikrinti mums laimingą gyvenimą. Kadangi materialiam pasaulyje dauguma gyvų būtybių susidarė iškreiptą vaizdą apie laimę, tai reikalinga pasidarė ne tik dorybės, bet ir aistros bei neišmanymo *gunos*.

Skaitytojas: Patikslinkite, prašau, kaip išsivaduoti iš tų *gunų*, kurios verčia mus kentėti.

Autorius: Nuo tos akimirkos, kai mes pakeičiame savo supratimą apie laimę, pradeda vyrėti *guna*, kuri ir sukuria tą laimės modelį atitinkančias sąlygas. Mes vis labiau prisirišame prie tos naujos laimės, ir tai tampa išpūdingų permainų mūsų likime priežastimi. Palaipsniui nyksta noras gyventi taip, kaip anksčiau.

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad pagrindinės permainos vyksta mūsų mąstysenoje, o likimas neišvengiamai pasikeičia pats?

Autorius: Taip, tik protinė veikla, besiremianti intelektu, gali iš pagrindų pakeisti mūsų gyvenimą.

Skaitytojas: Kai žmogus pakeičia savąjį laimės supratimą, ar ilgai jam reikia laukti permainų?

Autorius: Permainos gali įvykti per sekundę, bet gali tęstis ir šimtus gyvenimų. Viskas priklauso nuo to, kiek stiprūs buvo praėjusių laikų norai, palyginti su dabartiniu noru. Mes juk esame visiškai supančioti buvusių norų, kuriais rūpinasi visatos dėsniai.

Skaitytojas: Bet aš, kaip ir daugelis žmonių, manau, kad gerai pasistengus, gyvenimą galima greitai pakeisti.

Autorius: Jeigu kas nors taip galvoja, tai tegu pabando tuoj pat pasidaryti turtingu ar persikelti į kitą planetą, turėdamas dabartinius charakterio bruožus. Taip būna tik pasakose. Tik ten jų personažai patenka į tokias gyvenimo sąlygas, kurių jie neužsitarnavo nei savo norais, nei poelgiais. Mes galvojame, kad patys pasirenkame, kur gyventi. Taip, bet tik Žemės planetos rėmuose, ir tai ne visada. Nagi, pamėginkime tuoj pat persikelti į Mėnulį. Koks stiprus noras turi būti, kad tai įvyktų! Apie tai juokinga ir pagalvoti.

Skaitytojas: O jau sekančiame gyvenime galima atsидurti kitoje planetoje?

Autorius: Jeigu laimės suvokimas taip pasikeitė, kad jos neįmanoma sukurti čia, Žemėje, tai tada mes gausime kitą planetą.

Skaitytojas: Man sunku patikėti, kad aš gyvensiu kitoje planetoje.

Autorius: Bet Vedos tvirtina, kad tai įmanoma. Jeigu mes ugdysimės labiau išaukštintus norus, negu dabartiniai, tai mūsų gyvenimo sąlygos neabejotinai bus geresnės, ir paprastai tai įvyksta ne šiame, o sekančiame gyvenime. Dažnai *gunos* suteikia mums galimybę patirti tam tikrą laimę ir šioje planetoje, bet kartais tenka palaukti kito gimimo. Todėl iš pradžių reikia nuodugnai išsiaiškinti, kokie *gunų* pasireiškimai mums palankūs, kokie ne, o po to atsikratyti blogų charakterio bruožų ir ugdytis geruosius. Tam tikslui reikia viską susieti su *gunomis* ir gerai išanalizuoti.

Jeigu mes išmoksime pažinti *gunų* požymius ir jų įtaką mūsų pasaulėžiūrai ir elgesiui, tada galėsime susigaudyti, kokia *guna* vyrauja duotuoju laiko momentu.

Išsiaiškinus, kokios jėgos mus įtakoja, mums atsivers vidujinis laimės supratimas. Tada taps aišku, su kokiais charakterio bruožais mums teks padirbėti.

Skaitytojas: Jūs sakėte, kad *gunos* nematomos, kaipgi mes galėsime suprasti, kokia *guna* ir koku laiku mus įtakoja?

Autorius: O kas mums trukdo atkreipti dėmesį į permainas mūsų santykiuose su kitais žmonėmis? Į charakterio permainas? Pagal tai ir sprendžia-

ma, kokios *gunos* veikia mūsų sąmonę.

Skaitytojas: Vadinasi, visus *gunų* pasireiškimo požymius mes turime žinoti taip pat gerai, kaip mokiniai daugybės lentelę?

Autorius: Teisingai, kitaip laimę mes matysime kaip savo ausis be veidrodžio. Ir svarbiausia suprasti, kad nereikia prievarta keisti savo gyvenimą – tuo pasirūpins *gunos*. Visas jėgas reikia skirti savajam laimės modelio pakeitimui.

Skaitytojas: Man atrodo, kad daugeliui žmonių tuo bus labai sunku patikėti.

Autorius: Žinoma, sunku, juk mes įpratome jaustis vieninteliais savo likimo šeimininkais. Mums atrodo, kad jeigu mes daugiau dirbsime, tai gyvenimas pasikeis. Mums norisi kovoti su nepalankiomis gyvenimo aplinkybėmis. Tačiau, stoję į žūtbūtinę kovą su *gunomis*, mes niekada jų neįveiksime. Liksime kaip stovime – nusivylę ir išsižeidę ant savo likimo.

Skaitytojas: Nejaugi, pakeitus laimės supratimą, likimas savaime keičiasi, ar vis dėlto reikalinga dar kažką daryti?

Autorius: Jūs mane neteisingai supratote, veltėdis niekada nebus laimingas. Dirbti reikia, bet stengiantis pakeisti save, o ne pasaulį. Turi vykti intensyvus vidinis darbas, bandant nugalėti savo netikusius potraukius ir pajusti aukštesnio lygio laimės skonį. Kai tik tai įvyks, *gunų* poveikis nedelsiant pakis ir likimas savaime pradės keistis į gerąją pusę. Permainos palies visas mūsų gyvenimo puses.

Skaitytojas: O jeigu mes neišsiugdysime potraukio aukštesnio tipo laimei? Negi mes tada neišvengiamai patirsime karmines buvusių norų ir poelgių reakcijas?

Autorius: Deja, taip. Jeigu mūsų nauja pasaulėžiūra ir naujas laimės supratimas nepastovūs, tai negalime tikėtis geresnio gyvenimo. Šiuo atveju visos mūsų gyvenimo permainos vyks nepriklausomai nuo mūsų naujų, bet dar tokių silpnų norų. Likimas ir toliau priklausys nuo mūsų praeito gyvenimo. Bet kai tik naujieji norai persvers buvusius, kai mes paremsime juos kažkokiomis pastangomis, tada galėsime realiai įtakoti mūsų gyvenimo įvykius.

Skaitytojas: Dabar aišku, kodėl dauguma žmonių nepatenkinti savo likimu. Jie visą gyvenimą tik ir kovoja su sunkumais, kuriuos jiems siunčia likimas, ir atiduoda tam visas jėgas. Nežiūrint į patiriamus vargus, jie nesupranta, kad nepakeitus gyvenimo tikslo, likimo irgi nepakeisi. Taip jie ir blaškosi, kaip žuvis ant kranto, negalėdami pakeisti savo vargano gyvenimo.

Autorius: Taip, tai liečia ir šeimyninius santykius, ir darbinus, ir šeimos biudžetą, ir vaikų auklėjimą, ir ligas. Žmogus turi sugebėti bent kiek

atsitraukti nuo kasdieninių reikalų ir ugdyti savyje potraukį labiau išaukštin-
tam gyvenimo būdui.

Jeigu jam tai pasiseks, anksčiau ar vėliau jis susitiks su dorybingais
žmonėmis ir ims juos labai gerbti.

Vėliau jis pradės su jais bendrauti artimiau. Pasekmėje greitai pasikeis
jo laimės supratimas ir atsiras entuziazmas dirbti su savimi. Taip žmogus
tiesiog per keletą metų gali pakeisti savo gyvenimą.

Skaitytojas: Nejaugi tai įvyks ir tada, kai planetų išsidėstymas bus
mums nepalankus?

Autorius: Žinoma, juk jų poveikį mūsų sąmonei irgi kontroliuoja *gunos*.

Skaitytojas: Vadinasi, bendravimas su dvasiškai pažengusiais žmonė-
mis keičia *gunų* įtaką ir yra pagrindinė žmogaus pareiga, o visa kita – antra-
eiliai dalykai?

Autorius: Jūs padarėte revoliucingą, bet absoliučiai teisingą išvadą. Ti-
krai, jeigu žmogus daugiau laiko skirs bendravimui su šventais žmonėmis ir
žengs savęs pažinimo keliu, tai jo poreikiams patenkinti reikės daug mažiau
pastangų, ir jo gyvenimas visais atžvilgiais bus sėkmingas. Jo laukia tiek
dvasinė, tiek materialinė gerovė.

Skaitytojas: Tai ką, jam pinigai iš dangaus nukris?

Autorius: Ne, tiesiog dorybės *guna* duos jam gerą darbą, kuriam nerei-
kės skirti daug laiko, bet atlyginimas bus geras.

Skaitytojas: Nejaugi dorybės *guna* man tiek pinigų, kiek aš norėsiu?

Autorius: Pinigų turėsite tiek, kiek norėsite, kai atsidursite dorybės *gu-
nos* įtakoje. Bet supraskite, kad būdamas visiškoje dorybės *gunoje*, jūs nela-
bai domėsitės pinigais.

Skaitytojas: Ir sveikata savaime bus gera?

Autorius: Taip, dorybingi žmonės nustoja sirgti.

Skaitytojas: Ir vaikai savaime išsiauklės...

Autorius: Jūs triskart teisus. Geriausias vaikų auklėjimo būdas – pa-
čiam persiauklėti. Tada vaikai jaus jums didelę pagarbą, savarankiškai seks
jūsų pavyzdžiu ir užaugs ne mažiau dorybingi kaip jūs.

Skaitytojas: Ar tai liečia bet kokį vaiką?

Autorius: Praktiškai bet kokį iki trylikos metų. Augesni vaikai jau būna
lytiškai subrendę ir juos perauklėti daug sunkiau, reikia daugiau laiko.

Skaitytojas: Pakeitus bendravimo ratą, kokių dar priemonių reikėtų im-
tis, norint patekti į dorybės *gunos* globą?

Autorius: Taip, tikrai, yra specialios veiklos sritys, padedančios grei-
čiau atsidurti dorybės *gunoje*.

Skaitytojas: Jau žinau, ką pasakysite – tai maldos ir dienos režimo laikymasis, nes tai formuoja teisingus norus.

Autorius: Teisingai, tik reikia tiksliai žinoti, kokie būtent poelgiai atveda mus į laimę ir “perjungia” iš vienos *gunos* į kitą. Tam padeda trys veiklos pobūdžiai: 1) dorybingos askezės; 2) aukojimai dorybėje ir 3) aukų atnašavimas dorybėje.

Norint užsiimti tokia veikla, reikia žinoti, kokie poelgiai mus veda į laimę, o kokie verčia degraduoti. Tai nėra taip paprasta. Visų pirma reikia kuo nuodugniausiai išnagrinėti *gunų* veiklos mechanizmą, kuo mes dabar ir užsiimame, o minėtus tris veiklos pobūdžius aptarsime vėliau.

Skaitytojas: Vadinasi, norint priartėti prie dorybės *gunos*, pirmiausia reikia gerai pažinti visas tris *gunas*. O ką jos įtakoja mūsų viduje?

Autorius: Viską, išskyrus sielą. *Gunų* įtaka pasireiškia pačiais įvairiausiais gyvenimo atvejais tiek kūno viduje, tiek jį supančioje aplinkoje.

Išvada: *mūsų gyvenimas – tai nesibaigianti kova su sunkumais, kuriuos mums siunčia likimas. Bet jeigu žmogus gauna gerą bendravimą ir užuot kovojęs, visas pastangas skiria savęs pažinimui, sunkumai išnyksta kaip dūmas.*

Norint pažinti slaptinguosius laimingo gyvenimo dėsnius, į viską reikia žiūrėti trijų gunų kontekste. Einant šia kryptimi, pradžioje svarbiausia – kruopščiai studijuoti temas, susijusias su jų veikla.

Kas iš tikrųjų koduoja žmones

Kokius visatos objektus įtakoja šios galingos energijos, vadinamos *gunomis*? *Śrīmadbhagavatam* atsako, kad nėra nieko, kas nepatirtų jų poveikio:

Todėl materialūs daiktai, vieta, veiklos rezultatai, laikas, žinojimas, darbas, tas, kuris atlieka darbą, tikėjimas, sąmonės lygis, gyvybės rūšys ir pomirtinis gyvenimas – visa tai pagrįsta trimis materialios gamtos gunomis (ŠB 11.25.30).

O geriausias iš visų gyvų būtybių, visi materialaus gyvenimo aspektai susiję su besimėgaujantią siela ir materialia gamta. Visa, kas tik buvo pamatyta, išgirsta ar dar tik sugalvota, viskas be išimties sudaryta iš trijų gamtos gunų (ŠB 11.25.31).

Skaitytojas: Vadinasi, *gunos* įtakoja ir mūsų mintis?

Autorius: Ne tik mintis, bet ir norus.

Skaitytojas: Jeigu už mus viską nusprendžia ir padaro mūsų buvę norai ir *gunos*, tada mes esame jų vergai.

Autorius: Būdami dorybės *gunoje*, mes galime atmesti mintis ir norus,

kuriuos išprovokuoja praėjusių laikų norai ir poelgiai. Bet ne visi nori būti dorybingais ir kontroliuoti savo protą. Labai sunku savo netikusius norus įvertinti kaip nereikalingus, ir dar sunkiau jų atsisakyti. Norint kontroliuoti protą, reikia žinoti, ko mes turime norėti ir ko mes neturime norėti.

Skaitytojas: Aš nemanau, kad taip jau sunku kritiškai įvertinti savo norus. Koks malonumas vadovautis kažkokiomis kvailomis mintimis?

Autorius: Daugeliui žmonių, esančių aistros ir neišmanymo *gunose*, tikrai sunku suprasti, kad daugelis dabartinių norų pasiekia mus iš praeities, kad praeitis seniai laukė savo valandos ir dabar tokiu būdu mums kaip ir primeta savo prievartą.

Kiekvienas žmogus turi pasirinkimo laisvę ir sugebėjimą atsiriboti nuo praeities norų. Bet kuo stipriau mus įtakoja aistros ir neišmanymo *gunos*, tuo labiau silpnėja pasirinkimo laisvės potencialas. Taip žmonės savo nuodėmingas mintis pradeda laikyti reikalingomis ir labai svarbiomis, todėl mielai jomis vadovaujasi.

Skaitytojas: O man visai nekyla jokių norų iš praeities, visi jie dabartiniai. Vadinasi, pas mane nėra blogos karmos?

Autorius: Nepuoselėkite iliuzijų – visus jūsų lyg ir savaime atsirandančius norus sužadina praėjusi karma, bet viskas taip surežisuota, kad daugumai žmonių atrodo, jog būtent tai jiems dabar ir reikalinga. Jeigu pas jus atsiranda tikri, dabartiniai norai, tai dėl jų dar reikia pakovoti. Pavyzdžiui, guldamasis jūs nusprendėte ryte atsikelti laiku, ir tai jau tikrai nėra noras-vaiduoklis iš praeities, tai dabartinis noras. Tačiau ryte blogoji karma jums pasiunčia kitą norą – kuo ilgiau pratęsti saldujį įmygį. Taigi norint išpildyti dabartinį norą – atsikelti anksčiau, jums reikės susikauti su praeities vaiduokliu. Bet dauguma žmonių linę jam paklusti.

Skaitytojas: O kodėl taip darosi?

Autorius: Žmonės, esantys aistros ir neišmanymo *gunose*, viską, kas tik jiems šauna į galvą, laiko savomis, dar visai šviežiomis mintimis, ir nesupranta, kad jos yra praeities žygių ir norų dariniai.

Skaitytojas: Vadinasi, tokiais žmonėmis negalima pasitikėti, nes jie yra neprognozuojami ir bet kuriuo metu gali nežinia ką sugalvoti.

Autorius: Aplamai, taip ir yra.

Skaitytojas: Ar galite pailustruoti kokiais nors gyvenimiškais pavyzdžiais, koku būdu mintis, atėjusias iš praeities, aš imu laikyti tik ką gimusiomis?

Autorius: Sakykim, spiriamas aistros *gunos*, jūs užsigeidėte nusipirkti mašinėlę. Atrodo, kokia puiki ir visai šviežia mintis! Tačiau astrologas, pa-

žiūrėjęs į jūsų horoskopą, pasako, kad mintis įsigyti mašiną šiuo metu yra greičiau dėsninga, o ne atsitiktinė. Jis netgi pasakys tikslių laiką, kada jūs ją nusipirksite – tai irgi matyti horoskope.

Skaitytojas: Nesuprantu – aš jūsų klausiau apie man primetus praecities norus, o jūs man apie horoskopą.

Autorius: Horoskopas parodo mūsų likimą, sudarytą iš buvusių norų ir poelgių. Būtent jie suformavo dabartinius protą ir intelektą, sudarančius subtilų žmogaus kūną. Mirus grubiam, fiziniam kūnui, subtilusis išlieka – mes apie tai jau kalbėjome. Jis patenka į būsimo tėvo spermatozoidą, po to – į būsimos motinos kiaušialąstę. Galiausiai subtilus kūnas, pasinaudodamas jame esančia informacija, pradeda formuoti naują fizinį kūną.

Mūsų sąmonę planetos labiausiai įtakoja pradėjimo ir gimimo momentais, todėl, žinant jų padėtį tuo metu, galima sužinoti žmogaus likimą. Taigi vaiko pradėjimo vieta ir laikas susiję su subtilaus kūno struktūra, kitaip sakant, su mūsų buvusiais norais ir poelgiais. Ir jeigu jūsų noras nusipirkti mašiną atsispindi horoskope, tai jis būtinai susijęs su panašiu noru praecityje.

Skaitytojas: Pateikite dar kokių nors pavyzdžių. Juk ne visiems reikalinga mašina.

Autorius: Geras astrologas gali labai smulkiai apibūdinti jūsų būsimos žmonos charakterį, o kai kada net ir išvaizdą. Tai reiškia, kad noras turėti tokią žmoną ne atsitiktinis, jis atsirado buvusių norų ir poelgių įtakoje. Geras astrologas gali nurodyti ir būsimų vestuvių dieną.

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad bet kuris astrologas žino viską ir apie visus?

Autorius: Ne bet kuris, o tiktai geras. O geru astrologu gali būti tik žmogus be nuodėmės.

Skaitytojas: O kaip suprasti – nuodėmingas jis ar ne?

Autorius: Nenuodėmingas žmogus turi šventojo savybes. Jeigu mes pagnrinėsime švento žmogaus charakterio bruožus, tai pamatysime, kaip pagal žmogaus poelgius ir netgi kalbą galima suprasti, kiek jame yra šventumo.

Skaitytojas: Ar Vedose aprašytos šventųjų savybės?

Autorius: Taip, ir mes vėliau apie jas kalbėsime. Pavyzdžiui, pačia iškiliausia charakterio savybe laikoma atkaklus užsibrėžto tikslo siekimas, kai tas tikslas – savęs pažinimas. Tokio nenuilstamo kryptingumo eigoje žmogus įgyja nuolankumą – pačios tikriausios išminties aspektą. Tapęs nuolankiu ir tuo pat metu labai tvirtu, kas liečia jo įžadus, žmogus ilgai ima suvokti savo dvasinę prigimtį. Apie dorybingo charakterio bruožų ugdymą mes kalbėsime vėliau, dabar grįžkime prie *gunų*.

Tikriausiai mintis apie nepastebimą *gunų* įtaką mūsų norams ir poelgiams jau pasidarė jums aiškesnė. Tą gerai supranta žmonės dorybės *gunoje*, todėl jie nuolatos užsiėmę netikėtai kilusių minčių ir sumanymų kontrole. Jie pildo tik nenuodėmingus norus, kurie daro juos laimingais. Toks vidinis darbas, filtruojantis norus ir mintis, vadinasi proto ir juslių veiklos kontrole. Netgi rimtas ketinimas tokiai savikontrolei yra aiškus dorybės *gunos* įtakos požymis.

Skaitytojas: Vadinasi, žmogus, esantis aistros *gunoje*, negali kontroliuoti savo norų?

Autorius: Taip, jis išsiklauso į sąžinės balsą tik tada, kai jam tai naudinga. Mintis apie nedorus poelgius jis veja šalin, bijodamas bausmės. Vadinasi, pajutęs neišmanymo *gunos* poveikį, jis dar klauso sąžinės.

Jeigu žmogui aistros *gunoje* atsiranda kokia nors dorybinga mintis, jis bijo ją realizuoti, nes galvoja, kad pasirodys juokingas ir kad žmonės jo nesupras. Net jeigu sąžinė ir verčia jį padaryti gerą darbą, tai jis arba randa priežastį, dėl kurios to nereikia daryti, arba vis tik padaro, bet labai nenoriai.

Kiekviena mintis, siūlanti bent kiek materialios laimės, žmogui aistros *gunoje* atrodo visiškai nauja. Jis nesupranta, kad ją suplanavo jo likimas, ir taip tampa savo norų vergu. Jeigu jam patiko mašina, kurios kaina aiškiai neatitinka jo galimybių, jis bus šventai įsitikinęs, kad dabar svarbiausias gyvenimo tikslas – per keletą metų užsidirbti reikiamą sumą. Ir niekas jo neįtikins, kad noras nusipirkti brangią mašiną atneš tik rūpesčius.

Taip žmonės aistros *gunoje* puoselėja norus, susijusius su šlove, turtais ir prestižu, jų įgyvendinimui skirdami visą savo laiką ir nuoširdžiai tikėdami, kad užsiima svarbiais reikalais. Ir tik nedaugelis senatvėje supranta, kad gyvenimas, bendrai paėmus, praleistas tuščiai.

Skaitytojas: Kas gi čia blogo – truputį pasistengti ir nusipirkti gerą mašiną?

Autorius: Nieko blogo, jeigu dėl to nereikia papildomai dirbti ir neatitraukia mūsų dėmesio nuo kitų dalykų.

Dorybingi žmonės taip pat perka geras mašinas, bet daro tai truputį kitaip, negu tie, kuriuos įtakoja aistros *guna*. Pastarieji, sumanę ką nors išgyti, nuolatos apie tai galvoja ir taip veltui leidžia laiką, kurį galėtų skirti savęs pažinimui. Norėdami greičiau turėti norimą daiktą, jie daugiau laiko skiria darbui, ir tai irgi atima jiems galimybę studijuoti laimingo gyvenimo dėsnius. Taip tampama norų vergu, nors žmonės nuoširdžiai įsitikinę, kad jų poelgiai priklauso tik nuo jų pačių.

Skaitytojas: Koks gi čia vergavimas – žmogus nori mašinos ir deda

visas pastangas ją įsigyti.

Autorius: Norint suprasti, kokia čia priklausomybė, reikia paprašyti žmogaus, tarnaujančio savo norams, jų atsisakyti. Jūs pamatysite, koks stiprus jo prisirišimas prie dar nenupirkto mašinos, kai jis karštai ir visapusiškai pradės įrodinėti, kaip ji jam reikalinga. Perkalbėti tokį žmogų praktiškai neįmanoma. Visiškai akivaizdu, kad jis jau nebeturi pasirinkimo laisvės, o tai ir yra vergovė.

Skaitytojas: O jeigu jis vis tik atsisakys tos mašinos?

Autorius: Vadinasi, tuo metu jo intelektą paveikė dorybės *guna*, ir prisirišimas prie mašinos susilpnėjo. O aistros *guna* niekada neleidžia savo globotiniams atsipalaiduoti ir atsikratyti gobšumo.

Skaitytojas: O ar dorybingas žmogus gali atsisakyti stipraus noro?

Autorius: Dorybės *guna* tuo ir skiriasi nuo kitų, kad ji duoda galimybę atsisakyti visų nereikalingų norų, nors jie būtų ir labai stiprūs. Todėl dorybingas žmogus savo norus visada sutikrina su šventraščių nurodymais ir pasiruošęs jų atsisakyti, jeigu jie neveda į dvasinę laimę.

Skaitytojas: Panašu, kad aistros *guna* paverčia žmogų kažkokiu zombiu...

Autorius: Bet ji tai daro, pildydama mūsų, o ne svetimus norus. Vadovaudamasi mūsų karma, aistros *guna* mus apakina ir priverčia viską vertinti neobjektyviai. Todėl žmonės aistros *gunoje*, bendraudami su kitais, nieko neklauso ir stengiasi visiems primesti savo nuomonę.

Prisiminkite žinomą Krylovo pasakėčią apie gulbę, vėžį ir lydeką, kurie niekaip nesutarė, į kurią pusę traukti vežimą. Žmonės aistros *gunoje* yra visiškoje savo norų valdžioje, todėl niekada negali tarpusavyje susitarti ir priimti kokius nors kompromisinius problemų sprendimus. Kiekvienas galvoja, kad teisus tik jis.

Dar blogiau mus įtakoja neišmanymo *guna*. Ji visiškai nuslopina sąžinės balsą. Žmogaus, esančio šioje *gunoje*, norai jam pačiam atrodo labai prasmingi. Jeigu jam šauna į galvą mintis padaryti kokią nors niekšybę, tai ši mintis jam tampa vieninteliu artimiausiu gyvenimo tikslu.

Skaitytojas: Bet vis tiek jis bijo patekti į kalėjimą.

Autorius: Tokiam žmogui kalėjimas ir bausmė ne kliūtis, nes jis įsitikinęs, kad jam kalėjimas dar nepastatytas.

Skaitytojas: Tai jau visai beprotystė.

Autorius: Taip, neišmanymo *guna* atima žmogui protą. Todėl jis nesugeba apsisaugoti nei nuo savo kliedesių, nei nuo likimo smūgių.

Skaitytojas: Kurgi likimo teisingumas, jeigu būsimoji neišmanymo *gu-*

nos auka lieka visiškai neapsaugota?

Autorius: Kiekvienas žmogus kenčia dėl savo praeities klaidų.

Skaitytojas: Vadinasi, ir išprievartavimai ne atsitiktinumas?

Autorius: Taip, viskas pagal likimo knygą, bet tai nereiškia, kad nusi-kaltėlis, išpildęs likimo valią savo aukos atžvilgiu, nebus nubaustas.

Skaitytojas: Kokie pirmieji požymiai, rodantys, kad žmogus pateko į neišmanymo *guną*?

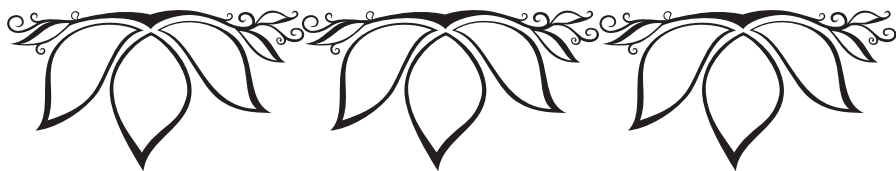
Autorius: Tai – net ir nedidelis polinkis ištvirkavimui, mėsos valgymui, alkoholiui, narkotikams, apgaulei.

Skaitytojas: Vadinasi, jeigu mes reklamuojame jūsų suminėtus dalykus, tai norime žmones padaryti zombiais?

Autorius: Visa, kas atsitinka su mumis, yra buvusių norų išpildymas. Jeigu mes kažkada norėjome tokių dalykų, tai ir gimstame toje vietoje, kur juos galime rasti. Pats žodis “zombis” yra neišmanymo *gunos* darinys. Jis pats savaime yra nesveikas ir nurodo, kad dėl mano problemų kaltas būtinai kažkas kitas, bet ne aš. Todėl žmogus, siekiantis laimės, pirmiausia turi su-prasti, kad nėra jokios prasmės kažką kaltinti dėl savo problemų.

Išvada: *materialios gamtos gunos įtakoja visus mūsų gyvenimo aspek-tus, įskaitant ir mintis. Bet tai neduoda pagrindo tvirtinti, kad pasaulis surė-dytas neteisingai ir kad mes turime teisę dėl savo problemų kaltinti kitus.*

Žmogus, norintis teisingai gyventi, palaiapsniui supranta, kad visus savo norus reikia kontroliuoti ir vertinti, vadovaujantis vedine išmintimi. Tada išsiugdo savybės, kurios įgalina tapti laimingu. Pajutus dvasinės laimės sko-nį, daug lengviau atsižadėti norų, kuriuos sužadina aistros ir neišmanymo gunos.

APIE LAIMĘ BEI PAŽINIMĄ

ĮVAIRŪS LAIMĖS MODELIAI

Materialios laimės principas "daug norėsi – mažai gausi" ne-reiškia, kad šis pasaulis neteisingas

Vedos sako, kad visa, kas egzistuoja materialiam pasaulyje, skirta jo gyventojų norų tenkinimui. Kita vertus, gyvenimas šiame geriausiame iš pasaulių apribotas tam tikrais, gana griežtais dėsniais. Mes jau žinome, kad jie įtakoja net mūsų mintis, ir todėl savo materialios laimės riekelę mes gausime tik tada, kai paklusime dėsniams, kuriuos diktuoja *gunos*.

Skaitytojas: Kas tai yra – materialiai laimė?

Autorius: Tai tie laimės tipai, kuriuos kontroliuoja materialios gamtos *gunos*. Bet kokie materialūs turtai, sveikata, sėkmė, šlovė, pagarba, komfortas, seksas, valgis, miegas – visa tai priklauso materialiai laimei. Vedos ją apibūdina kaip pasigailėtiną dvasinės laimės atspindį. Mums, gyvoms būtybėms, turinčioms amžiną dvasinę prigimtį, pilnutinį pasitenkinimą gali suteikti tik dvasinė laimė. Ir jeigu žmogus su meile ir atsidavimu kartoja šventus Dievo vardus bei stengiasi tarnauti Jam ir gyventi kitų labui, dvasinė laimė greitai apsireiškia jo širdyje.

Skaitytojas: Tai, ką jūs vadinate dvasine laime, man yra nerealu ir nesu-prantama. Visai kas kita materialiai laimė, kuri yra apčiuopiama ir suprantama. Kas gi apkeis pinigais, pagarba, pripažinimą, sveikatą ir laimingą šeimyninį gyvenimą į tarnystę Dievui.

Autorius: Tokių dalykų ir nereikia atsižadėti, jie netrukdo tarnauti Dievui. Bet jeigu jūs sieksite tik materialios laimės ir laikysite ją savo gyvenimo

tikslu, neišvengiamai pateksite į aistros *gunos* globą. Rezultatai bus visiškai priešingi tiems, kurių jūs laukėte. Pavyzdžiui, norėsite turtų, bet nuskursite, norėsite šlovės – patirsite negarbę.

Skaitytojas: Aš eilinį kartą matau, kaip neteisingai sutvarkytas pasaulis, bet jūs man vis tiek įrodinėjate, kaip viskas šaunu. Štai ir dabar jūs sakote, kad mūsų norai neišsipildo, o ką kalbėjote anksčiau? Kad *gunos* išpildo visus mūsų norus!

Autorius: Visada, kai esame aistros *gunos* įtakoje, mums atrodo, kad likimas žiaurus ir neteisingas, bet mąstant dorybės *gunos* kategorijomis, viskas atsistoja į savo vietas.

Kalbant apie turtų troškimą, nėra jokio neteisingumo. Kai žmogus nesavanaudiškai dirbuojasi kitų labui, materialinę gerovę jis gauna automatiškai. Iš kitos pusės, jeigu jis prisirišęs prie galutinių darbo rezultatų (turtų), o jo poelgiai diktuojami gobšumo, tai tas širdyje esantis savanaudiškumas užtersia visus, su kuriais toks žmogus bendrauja.

Tokiu būdu, savanaudis, net ir dirbdamas eilinį darbą kokiam nors kolektyve, jau naudoja prievartą jį supančių žmonių atžvilgiu, nes savo egoizmu gadina jiems nuotaiką ir tokiu būdu nuvertina viską, ką jis padarė naudingo. Laikui bėgant, jam darosi vis sunkiau ir sunkiau gyventi.

Skaitytojas: Bet atlyginimą jis gauna kaip ir visi.

Autorius: Žinoma, jis, kaip ir visi, gauna tai, ko nori, šiuo atveju atlyginimą, bet žmogus aistros *gunoje* savo atlyginimą panaudoja tam, kad susikurtų dar tvirtesnę ekonominę pagrindą, dažnai tam tikslui eksploatuodamas svetimą darbą. Vedinas gobšumo, uždirbtus pinigus jis paleidžia į apyvartą, pavyzdžiui, superka kažkokias prekes ir paskui parduoda brangiau, nei derėtų. Sukaupęs reikiamą sumą, jis tampa kokios nors įmonės šeimininku ir išnaudoja ten dirbančius žmones.

Skaitytojas: Tačiau be pinigų apyvartos neįmanoma daryti finansinių operacijų.

Autorius: Žinau. Bet pažiūrėkim, kaip vystosi situacija. Pradžioje žmogus turi, atrodo, nekaltą norą praturtėti, bet paskui jis virsta vampyru, siurbiančiu visų kraują. Jeigu jis visaip išnaudoja žmones, norėdamas pasiglemžti teisėtai jiems priklausančius pinigus, sekančiame gyvenime jis bus visiškai skurdžius. Ir tai bus labai teisingas likimas.

Skaitytojas: Bet įmonių vadovai ir prekijai taip pat reikalingi.

Autorius: Geri vadovai rūpinasi savo pavaldiniais, sudaro jiems normalias darbo sąlygas ir nuolatos galvoja ne apie savo, bet apie jų gerovę. Todėl jie savo įmonėje sukuria labai palankią, džiaugsmingą atmosferą, ir darbas

ten tampa visų dirbančiųjų laimės šaltiniu.

Dorybingas vadovas irgi gauna pelną, bet kadangi jis sąžiningai elgiasi ir su darbininkais, ir su pirkėjais, tai jo pajamos yra pelnytos ir teisėtos. Sekančiame gyvenime jis vėl bus turtingas.

Skaitytojas: Argi turtų ir šlovės siekiantis žmogus negali savo pavaldiniams sukurti normalių darbo sąlygų?

Autorius: Ne, negali.

Skaitytojas: Tada peršasi išvada, kad nei vienas biznierių nebus laimingas ir kitų nepadarys laimingais.

Autorius: Jeigu žmogus biznierių savybes turi iš prigimties, tai savaime nėra jokia nuodėmė. Jam tereikia įveikti savyje norą mėgautis valdžia ir prisiversti rūpintis darbininkais. Tik šitaip jis taps laimingu. Jeigu jis neįveiks ir neprisivers, gobšumas, aistros *gunos* įrankis, neleis jam rūpintis pavaldiniais ir vers galvoti tik apie galutinį rezultatą, pelną ir šlovę. Toks biznierių nuolatos ieško vis naujų būdų, kaip priversti darbininkus dirbti daugiau ir intensyviau. Kartais, norėdamas pelnyti kolektyvo pagarbą, jis suvaidina rūpintojėlį, premijuodamas pavaldinius ar jiems meilikaudamas, bet asmeninė nauda jam visada pirmoje eilėje.

Skaitytojas: Bet tai sveiko proto požymis: kuo labiau rūpiniesi pavaldiniais, tuo geriau jie dirba. Kas gi jiems kliudo vadovautis sveiku protu?

Autorius: Rūpinimasis pavaldiniais reikalauja kapitalinių investicijų ir meilės. Aistros *gunos* įtakoje žmogaus širdis surambėja, o gobšumas neleidžia eikvoti lėšų pavaldinių labui. Netgi suprasdamas, kaip tai reikalinga, jis negali įveikti gobšumo ir visada randa pretekstą atidėti šitą klausimą geresniems laikams.

Skaitytojas: Kaip nustatyti, kad vadovas yra aistros, o ne dorybės *gunoje*?

Autorius: Jeigu visus įmonės darbininkus vienija baimė prarasti darbą, vadinasi, jos vadovas yra aistros *gunoje*. Jo santykiai su darbininkais ne draugiški, o formalūs. O jeigu darbas pavaldiniams teikia džiaugsmą ir būtent dėl to jie nenori kitur dirbti, jeigu jiems patinka kolektyvas ir santykiai su vadovybe, jeigu įmonėje tvyro laimės atmosfera, – visa tai rodo, kad jos vadovas yra dorybės *gunoje*. Tokioje įmonėje praktiškai nėra jokių paskalų, o jos darbuotojus jungia draugiški ir neformalūs santykiai.

Skaitytojas: Vadinasi, tas, kuris trokšta pinigų, tampa nuskurdėliu ir nelaimėliu, o tas, kuris nori padėti kitiems, tampa turtingu ir laimingu?

Autorius: Taip veikia *gunos*. Vienaip ar kitaip jos stengiasi išugdyti mummy nesavanaudiškumą.

Skaitytojas: Jūs visada tvirtinate, kad mūsų norai išsipildo. Jeigu žmo-

gus nori turtų, tai kodėl jis jų negauna? Kur tas jūsų išgirtasis teisingumas?

Autorius: Jūs vėl nesupratote. Įmonės vadovas gauna norimus turtus, bet kadangi dėl gobšumo naudojasi jais neteisingai, tai jo turtai kitus nuskurdina. Savo norą praturtėti jis priešpastato kitų tokiems pat norams. Bet pagal karmos dėsni turi būti išpildyti ir vieni, ir kitų norai. Susidūrus jų interesams, anksčiau ar vėliau ateina didi akimirka, kai įmonės vadovą *gunos* priverčia gražinti pasisavintus pinigus pavaldiniams, o jį patį – skursti. Tai vyksta įvairiais būdais, bet pavaldiniai visada kažkokiu būdu atgauna savo pinigus, ir nebūtinai iš pačio vadovo, o pastarasis, atėjęs karmos skirtam laikui, praranda savuosius. Kadangi vadovas vienas, o pavaldinių daug, jis turės netekti labai daug pinigų ir gyventi skurde. Galbūt jam neužteks vieno gyvenimo atsiskaityti su visais. Kitaip sakant, tokio žmogaus gobšumas visada persveria dorybingumą.

Skaitytojas: Kodėl pavaldiniai savo pinigų negavo laiku? Kuo jie nusi-kalto, kad tas gobšuolis melžė iš jų pinigus?

Autorius: Jie irgi neatsitiktinai atsidūrė tokioje situacijoje. Vadinasi, kažkada jie irgi kažką skriaudė. Aistros *guna* žmones dažnai sukeičia vietomis: skriaudiką su auka, turtingą su vargšu ir t. t.

Skaitytojas: Vadinasi, pinigų troškimas sužadina gobšumą, kuris, padedamas aistros *gunos*, nusviedžia žmogų į didžiausią skurdą, nežiūrint jo noro būti turtingu.

Autorius: Teisingai. Būtent gobšumas žmones priverčia visiškai priklausyti nuo aistros *gunos*. Jo dėka vyksta konkurencija ir kova dėl materialių gėrybių, kuri niekam negali atnešti laimės.

Skaitytojas: Kodėl jie ir toliau taip elgiasi, jeigu jaučiasi nelaimingi?

Autorius: Nes aistros *guna* verčia juos įsivaizduoti, kad dar labiau pasistengus, laimė jų tikrai neaplenks.

Skaitytojas: Nesuprantu, kokia čia problema, juk jie irgi gauna savo teisėtą uždarbį.

Autorius: Taip, bet gobšumas juos verčia tuoj pat prisipirkti visokių brangių ir nereikalingų daiktų, nes to reikalauja jų gyvenimo stilius – visada turėti tai, kas tuo metu madinga. Nespėję pasidžiaugti atlyginimu, jie staiga pamato, kad jo jau nebėra. Tokioje iliuzijoje ir praeina jų gyvenimas.

Skaitytojas: Ir kodėl *gunos* taip tyčiojasi iš žmonių?

Autorius: Kad žmonės, pasigodėję materialių gėrybių, geriau pajustų, jog jeigu jie ir toliau taip elgsis, tai niekada nepatirs tikrosios laimės.

Skaitytojas: Dabar matau, kaip sunku ką nors suprasti *gunų* veikloje. Bet šiandien pagaliau suvokiau, kad nesavanaudiškumas – labai naudingas

dalykas.

Autorius: Naudingas, bet norint tokiu tapti, reikia dar daug ką suprasti. Taigi pokalbis apie laimingo gyvenimo dėsnius tęsiamas.

Išvada: šio pasaulio paskirtis – išmokyti mus elgtis nesavanaudiškai ir įgyti teisingą laimės supratimą. Kartais pažinimo procesą lydi dideli kentėjimai, kartais – laimingi atradimai. Kad būtų mažiau kančių ir daugiau laimės, reikia siekti ne turtų ir šlovės, o ieškoti laimės nesavanaudiškoje veikloje.

Sutvirtėjęs būtent tokioje pozicijoje, žmogus palaipsniui išsivaduoja iš aistros gunos įtakos, jo gyvenimas prisipildo džiaugsmo ir laimės. Bet tai dar ne viskas. Jam dar reikės suprasti, kad yra nepalyginamai aukštesnė, dvasinė laimė, ir būtent ji yra žmogaus gyvenimo tikslas.

Mylėk savo darbą, ir likimas tave taip pat pamils

Žmogus, atmetęs visas abejones ir siekiantis doros, pradeda uoliai mokytis teisingai gyventi. Po kurio laiko jis įsitikina, kad turtai ir šlovė laimės neatneša. Tačiau, netgi pasidarius tokią išvadą, nereikia bandyti dirbtinai keisti savo gyvenimą. Žmogus toliau gyvena savo šeimoje, dirba tame pačiame darbe, bet jo gyvenimo vertybės jau pasikeičia. Po kurio laiko jis netikėtai pastebi, kad jo santykiai su aplinkiniais akivaizdžiai gerėja.

Taip žmogus, patekęs į dorybės *gunos* įtaką, savo patyrimu įsitikina, kad nėra jokios prasmės kovoti su likimu. Dorybės *guna* dovanoja žmogui laimę, ir palaipsniui jis pradeda vis labiau skirtis nuo aplinkinių, nes pirmenybę atiduoda ne materialiams reikalams, o dvasinei praktikai. Jo gyvenimas iš pagrindų keičiasi, nors išoriškai atrodo, kad niekas lyg ir nepasikeitė.

Skaitytojas: O supantys žmonės mato tas permainas?

Autorius: Jie jaučia, kad tas žmogus tapo geresnis, patrauklesnis, tik ne visada supranta, kad tai didelio vidinio darbo rezultatas.

Skaitytojas: Ar įmanomos tokios permainos sąmonėje, turint tik teorines žinias?

Autorius: Ne, jos atsiranda tik tada, kai žmogus praktiškai pakeičia savo požiūrį į laimę, kai sustiprėja jo dvasiniai interesai.

Skaitytojas: Ką daryti, jeigu yra supratimas, jog dvasinė laimė aukščiau materialios, tačiau gyvenime vis dėl to labiau traukia materialūs malonumai?

Autorius: Reikia toliau gilintis į laimingo gyvenimo dėsnius ir bendrauti su žmonėmis, kurie jums padės pajusti dvasinį skonį. Tik nereikia keisti darbovietės, o stengtis į darbą įdėti daugiau meilės. Jeigu įmanoma, būtų gerai darbo metu mąstyti apie įvairius dvasinius reikalus arba kartoti šventus

Dievo vardus.

Skaitytojas: Bendravimui reikalingas laikas, kurio man taip trūksta. Be to, kyla abejonės – ar toks gyvenimo būdas nesuduos per šeimos biudžetą?

Autorius: Jeigu žmogus siekia dvasinės laimės, tai dorybės *guna* jam suteikia galimybę materialias gėrybes gauti lengvesniu būdu. Atsiranda netgi laisvo laiko, kai žmogus supranta, kokią svarbią vietą jo gyvenime užima bendravimas su dorybingais žmonėmis.

Skaitytojas: Vadinasi, kuo mažiau galvoji apie materialius dalykus, tuo daugiau jų gauni. Kažkas panašaus buvo dainuojama mano jaunystėje, atseit kuo mažiau mes mylime moteris, tuo labiau joms patinkame.

Autorius: Jūsų jaunystės dainuškos tema – kaip pasiekti materialią laimę. Jūs tik vaidindavote abejingus, bet kažkoks potraukis neabejotinai buvo. Su *gunomis* tokie dalykai neišdegs.

Jeigu žmogus užsiima dvasine praktika, neturėdamas jokio potraukio dvasinei laimei, jį ir toliau įtakos ta pati aistros *guna*, tik jos poveikis bus labiau užmaskuotas ir nepastebimas. Todėl visa jo dvasinė praktika pasibaigs eiliniu materialiu projektu po kokios nors dvasinės veiklos priedanga. Kas tokį žmogų tikrai domina, tai pinigai, ir dėl tos priežasties jis neišvengs nei finansinių, nei moralinių problemų, o dvasinei praktikai nebus nei noro, nei laiko.

Todėl, norint būti laimingu, reikia išjausti ir įsisąmoninti, kad tai įmanoma tik dvasiniame lygmenyje. O su *gunomis* nepakoketuosi kaip su moterimis, jau greičiau jos su jumis pažais.

Skaitytojas: Jūs visą laiką tvirtinate, kad reikia pamilti savo darbą, bet kaip tai atrodo praktiškai?

Autorius: Pradžiai darbo metu kovokite su savo tinginiu ir pamėginkite pasijusti laimingu, nesavanaudiškai padėdamas bendradarbiams. Taip jūs išsiugdysite širdies gerumą, o po to ir kitus gerus charakterio bruožus.

Skaitytojas: O kaip prisiverčia dirbti žmonės dorybės *gunoje*?

Autorius: Jiems nereikia savęs prievartauti, jie laimingi, galėdami dirbti Dievui ir kitų labui.

Skaitytojas: Kaip galima kažkokioje gamykloje dirbti Dievui, kam Jam reikalingas kokio nors, sakykim, buhalterio darbas? Vėlgi, kaip aš galiu padėti bendradarbiams, kuriems, apart pinigų, nieko nereikia?

Autorius: Žmogus dorybės *gunoje* dalį savo darbo rezultatų skiria Dievui, pavyzdžiui, kiekvieną mėnesį jis aukoja šventyklai tam tikrą procentą nuo savo uždarbio. Galvodamas ne apie uždarbį, o apie tai, kad galėsite reguliariai aukoti to uždarbio dalį, jūs pateksite dorybės *gunos* įtakon, ir jūsų

gyvenimas palaipsniui keisis. O bendradarbiais ir kitais žmonėmis jūs pasirūpinsite, siekdamas geresnės darbo kokybės ir visada būdamas geros nuotaikos.

Skaitytojas: Bet šventykloje mano pinigais bus išlaikomi žmonės, kurie ten tarnauja.

Autorius: Dievui labiausiai patinka, kai padeda Jo tarnams.

Skaitytojas: Tebūnie jums žinoma, kad jeigu aš aukosiu dalį savo algos, tai liksiu be kelnių. Aš gaunu lygiai tiek, kiek reikia sudurti galą su galu.

Autorius: Prašau, nesirūpinkite, aš gi jūsų neverčiu aukoti pinigų. Klausėte, kaip dirbdami išikvepia žmonės dorybės *gunoje*, ir aš jums atsakiau.

Skaitytojas: Nejaugi jie nebijo likti be pinigų?

Autorius: Žinokit, nebijo. Dorybės *guna* duoda žmonėms tikėjimą, kad Dievas jais pasirūpins, todėl jie visiškai ramūs.

Skaitytojas: Kad ir aš taip mokėčiau išikvėpti – ne nuo uždarbio, o nuo darbo.

Autorius: Tada stenkitės, kad jūsų gera nuotaika persiduotų bendradarbiams ir ugdykitės meilę tam darbui, kurį dirbate. Taip jūs atsikliūsite į dorybės *guną* ir palaipsniui, nesiekdami jokių permainų, tapsite daug laimingesnis.

Skaitytojas: Lengva pasakyti – visus džiuginti savo darbu. Jie džiaugsis tik tada, kai aš už juos arsiu ir akėsiu.

Autorius: Aistros *guna* jus priverčia vienašališkai vertinti bendradarbius, todėl jūs taip ir galvojate. O jums tereikia kultivuoti savyje dorybės *guną*, ir tada užteks jūsų pasirodymo darbe, kad visų nuotaika pasikeistų.

Skaitytojas: Argi vien savo buvimu galima pakeisti žmonių nuotaiką? Kaip tai atrodo praktiškai?

Autorius: Pavyzdžiui, jūs su bendradarbiais plepate kažkokius niekus. Staiga į kambarį įeina jauna, simpatiška ir gerai išauklėta mergina. Jūs visi nedelsiant pasitempsite ir stengsitės atrodyti solidesni, o pokalbis pasuks visai kita kryptimi. Taip ir dorybingo žmogaus darbovietės kolektyve labai keičiasi bendra atmosfera.

Skaitytojas: Jeigu mano bendradarbiai suuos, kad aš bandau dorybingai gyventi, tai jie nenulips nuo mano sprando.

Autorius: Nedarykite jokių meškos paslaugų žmonėms, kurie yra aistros ir neišmanymo *gunose*. Būkite su jais geranoriškas, linkėkite jiems laimės ir niekada neatsisakykite padėti jiems geru patarimu.

Bendraudami su dorybingu žmogumi, padėkite jam ir materialia, ir dvasine prasme. Jis niekada nesistengs jūsų išnaudoti ir bus jums patikimiausias

draugas.

Skaitytojas: Kaip elgtis, jeigu bendradarbiai bando eksploatuoti tavo nesavanaudiškumą?

Autorius: Aistros *guna* visada verčia įtarinėti, kad mus kažkas nori išnaudoti, todėl pirmiausia įsitikinkite, ar kartais pas jus patį nesukilo savanaudiški norai.

Norėdami tinkamai elgtis tose situacijose, kai jūsų nesavanaudiškumą bando eksploatuoti, turite susižinoti, kaip daromi paaukojimai (dovanos) skirtingose *gunose*. Pati geriausia dovana žmonėms, esantiems aistros *gunoje*, – tai maloni šypsena ir nuoširdus palinkėjimas būti laimingais. Nors jie siekia tik materialios naudos, dorybingas žmogus neturi paisyti jų savanaudiškų norų. Vedos nerekomenduoja aukotis dėl kažkieno egoistinių interesų.

Skaitytojas: Kaip tada dorybingam žmogui išreikšti savo nesavanaudiškumą?

Autorius: Jis nėra naivus ir gerai supranta, kur ir kaip pritaikyti šią savybę. Kai žmonės kreipiasi į jį, prašydami padėti jiems patobulėti, padėti pakeisti savo gyvenimą, jis nedelsiant eina jiems į pagalbą.

Skaitytojas: Vadinas, dorybingas žmogus nenori nieko dirbti, išskyrus darbą su savimi. Savęs pažinimas – geras dalykas, bet kas jį maitins?

Autorius: Taip, tikrai, didžiausias jo tikslas – atrasti dvasinę laimę. Bet jis neatsisako ir juodo darbo ir išlaiko ne tik save, bet ir tuos, kuriuos privalo išlaikyti. Atsakomybės jausmas skatina jį atlikti savo pareigas visų aplinkinių atžvilgiu, nežiūrint į tai, kokios *gunos* juos įtakoja. Tačiau jo poelgiai nesužadina žmonėse gobšumo ir noro eksploatuoti kitus.

Skaitytojas: Kaip tai įmanoma – nesavanaudiškai padėti žmogui, netenkinant visų jo įgeidžių?

Autorius: Užtenka gerai suprasti, kaip elgtis įvairiose situacijose ir niekada nepasiduoti kitų įtakai. Tikrai dorybingą žmogų visi gerbia. Tai jam netrukdo gyventi taip, kad aplinkiniams (taip pat ir jam) nekiltų jokių savanaudiškų paskatų. Jis kruopščiai analizuoja, kokie turi būti jo santykiai su aplinkiniais, kaip, kokiose situacijose ir kokiems žmonėms galima padėti. Jis niekada nebus atpirkimo ožiu.

Skaitytojas: Pasirodo, ne taip paprasta kažką duoti, reikia ir žinoti, kaip tai teisingai padaryti. Vadinas, nesavanaudiškas gyvenimas – tai iš-tisas mokslas. Bet žmonės aistros *gunoje* irgi vienas kitam padeda – be to nevyktų joks biznis.

Autorius: Taip, bet ta jų pagalba yra labai egoistiška. Norėdami pelnyti pagarbą, tegu ir labai abejotina, ar paprasčiausiai pataikaudami, jie teikia

vienas kitam taip vadinamas meškos paslaugas, už kurias anksčiau ar vėliau būtina prašo atsilyginti. Arba visiems pasakoja apie savo nesavanaudiškumą.

Skaitytojas: Dabar aišku – norint, kad mūsų pagalba žmonėms būtų dorybės *gunoje*, reikia rimtai mokyti. O aš galvojau, kad užtenka būti nesavanaudišku, ir viskas.

Autorius: Ugdant savyje dorybingas savybes, reikia daug ką žinoti. Nesavanaudiškumą turi lydėti gailestingumas. Gailestingo žmogaus pagalba niekada nepakenks kitiems.

Skaitytojas: O kokia pagalba laikoma pati geriausia?

Autorius: Ta, kuri skiepija žmogui meilę Dievui. Bet tokią pagalbą gali suteikti tik tas žmogus, kuris pats myli Dievą. Už tai jis patiria beribę laimę.

Skaitytojas: Man tai nesuprantami dalykai, nes aš neperprantu, kas yra dvasinė laimė. Geriau paaiškinkite, kaip atrodo laimė skirtingose *gunose*, kuo jos skiriasi.

Autorius: Taip, meilė Dievui – pati didžiausia, nuostabiausia ir neprieinamausia paslaptis. Gerai, kalbam toliau apie laimę.

Išvada: nuoširdžiai pamilk savo darbą, ir likimas taip pat mylės tave. O jeigu labai panorėsi pamilti Dievą, meilės gausi neišsivaizduojamai daugiau.

Pasirinktas laimės modelis palaiptiui keičia gyvenimą

Mintimis mes galime pasirašyti sutartį su Dievu ir atsiduoti Jo dieviškųjų galių globai. Tačiau daugumoje atvejų žmonės linkę rasti prieglobstį biznyje arba net nusikaltėlių pasaulyje.

Skaitytojas: Aš jokių sutarčių nepasirašinėjau.

Autorius: Pasirašyti sutartį – reiškia užimti tam tikrą gyvenimišką poziciją. Mūsų laimės supratimas – tai laimingo gyvenimo idealas. Tačiau dažnai, formuodami šį supratimą, mes neatsižvelgiame į tai, ar toks gyvenimas padarys laimingais ir kitus. Mūsų likimą, apart norų, įtakoja ir aplinkinių reakcija į mūsų poelgius. O visa tai kontroliuoja *gunos*.

Skaitytojas: Vadinas, mūsų norai nėra jau tokie nepavojingi?

Autorius: Dažnai, verždamiesi į savo laimę, mes net nepagalvojame, kokią įtaką mūsų pastangos darys aplinkiniams. Primenu – *gunos* pildo visų norus. Todėl savo kokiu nors, atrodytu, nekaltu poelgiu mes galim sukelti kažkam skausmą ar pyktį, ir tada vietoj išsvajotos laimės likimas mums atseikės antausių. Pavyzdžiui, kas čia tokio, jeigu aš garsiai juokiuosi, bet jeigu kažkas greta miega, jam mano plyšojimas sukelia diskomfortą. Tai bus atžymėta mano likimo knygoje, ir kada nors ateityje, kai aš norėsiu pailsėti,

man būtinai trukdys koks nors geradėjas.

Skaitytojas: O jeigu aš kažkada blogai pasielgiau, tai ką man dabar daryti? Kaip savo poelgiuose atsižvelgti į visas smulkmenas? Tikriausiai tai neįmanoma, ir geriausia, ką aš galiu padaryti – tai nieko nedaryti.

Autorius: Kaip visada, jūs pasidarote vieną ir tą pačią išvadą. Bet mes juk negalime gyventi be jokios veiklos, o išeitis čia paprasta – reikia išsiaiškinti, koks laimės įvaizdis patrauks mus į dorybės *guną*. Tik ji suteikia žmogui galimybę galvoti ir elgtis taip, kad niekas nuo to nenukentėtų. Tam reikia, kad visi mūsų poelgiai būtų nesavanaudiški ir pagrįsti šventraščių nurodymais.

Skaitytojas: Bet jeigu mano noras aplamai nieko neliečia?

Autorius: Visi, net patys nekalčiausi norai kartais būna kažkieno vargu priežastimi. Jeigu žmogaus supratimas apie laimę neteisingas, tai dauguma jo norų ateityje išlįs jam per gerklę.

Skaitytojas: Kaip skambėtų teisingo laimės supratimo apibrėžimas?

Autorius: Visus norus galima apjungti viena fraze – manoji laimingo gyvenimo koncepcija. Ji formuojama priklausomai nuo mūsų supratimo, kas yra laimė. Vadinasi, reikia pasirinkti, koks laimės modelis mums priimtinesnis, ir tada laimingas gyvenimas garantuotas.

Yra keturios pagrindinės laimės koncepcijos. Mes galime pasirinkti tik vieną, arba, kaip dažniausiai būna, kažkokią jų kombinaciją. Iš šitų keturių koncepcijų trys verčia mus gyventi materialiam pasaulyje, ir tik viena išvaduoja iš *gunų* poveikio ir sugrąžina į dvasinį pasaulį. Štai tos koncepcijos:

Laimė, gražinanti mus į dvasinį pasaulį: “Aš noriu tik vieno – su meile ir atsidavimu nesavanaudiškai tarnauti Aukščiausiam Dievo Asmeniui. Kito kio laimės supratimo šiame pasaulyje man nereikia”.

Laimė dorybės *gunoje*: “Aš noriu gyventi, laikydamasis Dievo nurodymų, kitų labui”.

Laimė aistros *gunoje*: “Pirmiausia reikia pasirūpinti pačiu savimi ir savo šeima, kiti palauks. Laimės sieksiu, neprasižengdamas visuomenės normoms ir sąžiningai laikydamasis savo šalies įstatymų”.

Laimė neišmanymo *gunoje*: “Aš noriu būti laimingas ir būsiu. Gyvenimu džiaugsiuosi taip, kaip man patinka, nepaisydamas jokių rėmų ir įstatymų, nes netikiu jokiais moralinėmis nuorodomis. Tegu niekas nedrįsta atsistoti man skersai kelio”.

Tiems, kurie nori būti laimesnesni ir išsivaduoti iš aistros ir neišmanymo *gunų*, rekomenduojama ugdyti savyje dorybingumą. Tai patvirtina ir *Šrimadbhagavatam*:

Ugdantis materialią dorą, galima įveikti aistros ir neišmanymo gunas, o praktikuojant transcendentinę dorą, galima pakilti net virš materialios dorybės gunos (ŠB 11.13.1).

Skaitytojas: Kaip vystyti savyje tas materialias dorybes? Kokius dėsnius reikia žinoti?

Autorius: Mes žinome daug dėsnių – fizikos, matematikos, valstybės valdymo, bet siekiant dorybės *gunos*, jų nepakanka. Čia jau reikia žinoti dieviškuosius dėsnius. Jus galite rasti šventraščiuose, patikrinti, kaip jie veikia praktikoje, o paskui pasakyti sau: “Aš noriu gyventi pagal šventraščių nurodymus”. Tai ir yra gyvenimas sutinkamai su savo sąžine.

Skaitytojas: Atvirai kalbant, aš taip ir nesupratau, kas tai yra sąžinė.

Autorius: Sąžinė – tai Dievo nurodymai. Jeigu žmogus nori gyventi pagal sąžinės, arba Dievo nurodymus, jis tuoj pat atsiduria dorybės *gunoje*, kuri skelbia: “Žmogus, pasirinkęs mane, kada nors atras savo laimę šiame gyvenime, o sekančiame jis pakils į aukštutines materialaus pasaulio planetas. Visa tai yra tik laiko klausimas”.

Skaitytojas: Jeigu tai įvyks tik sekančiame gyvenime, kai aš būsiu visai kitas žmogus, tai kam dabar gaišti laiką, aš pats juk nieko nepajusiu?

Autorius: Vedos sako, kad sekančiame gyvenime mes būsime ta pati asmenybė, mūsų “aš” išliks, tik jausimės, lyg būtume persirengę kitais drabužiais (nes bus kitas kūnas), ir gyvensime kitoje aplinkoje. Dar daugiau, noriu jus pradžiuginti – daugumoje atvejų kapitaliniai pakitimai mūsų sąmonėje atsiras jau šiame gyvenime.

Skaitytojas: Bet jūs sakėte, kad kiekvienas turi savo likimą, o tai reiškia, kad šiame gyvenime jau viskas nulemta. O jeigu šitaip, tai ko galima tikėtis?

Autorius: Likimas panašus į kelią, o kelias visada turi pabaigą. Savo norais ir poelgiais mes kaip ir grindžiame tą kelią į mums malonius tolius. Juo eidami, mes atsakome už savo poelgius ir patenkiname visus savo norus. Norėdamas pakreipti gyvenimo kelią į laimę, žmogus turi pasirinkti dorybingos laimės koncepciją: “Aš noriu gyventi pagal dieviškuosius įstatymus, ir ne savo, o kitų žmonių labui”. Ir tada: 1) sukyla entuziazmas mokytis teisingai gyventi; 2) gavus žinias, atsiranda noras pakeisti savo gyvenimą; 3) naujai užgimusius dorybingus norus lydi ne mažiau dorybingi poelgiai; 4) visa tai pakreipia mūsų gyvenimo kelią, ir jis veda ne į aistros ir neišmanymo būklę, o į laimę.

Kai tik žmogus pajunta potraukį gyventi dorybingai, jo likimas tuoj pat pasikeičia.

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad pakeitę savąjį laimės įvaizdį, mes tuoj

pat pakeičiame savo gyvenimą? Tai reikštų, kad dabartiniai įvykiai rutuliosis jau kitaip. Bet prieš tai jūs sakėte, kad mes nepajėgūs iš karto pakeisti savo gyvenimą, kad turi praeiti kažkoks laiko tarpas.

Autorius: Greitai pasikeisti gali santykiai su bendradarbiais ir net su draugais, bet ne šeimyniniai. Šeimos karma keičiasi ilgus metus, todėl reikia apsišarvuoti kantrybe. Vaizdžiai kalbant, gyvenimo kelias į pabaigą veržliai kyla aukštyrų ir baigiasi dorybės *gunoje*. Vienaip ar kitaip, kai tik pas mus sutvirtėja noras gyventi dorybingai, viskas pradeda palaipsniui, nors ir nepastebimai keistis.

Skaitytojas: Sakykim, aš turiu darbą, kurio pakeisti negaliu. Turiu žmoną, vaikus, butą, kurių pakeisti irgi negaliu. Mes juk silpnesni už *gunas* ir negalime jų įveikti. Vadinasi, aš kaip ir pasmerktas?

Autorius: Taip, *gunos* mums nepavaldžios, bet jeigu mes pakeičiame savo sąmonę, jos pačios pradeda keisti savo poveikį mums.

Skaitytojas: Bet mano žmonos jos nepakeis.

Autorius: Kodėl gi ne? Dorybės *guna* priglaus ne tik jus, palaipsniui ji pradės įtakoti ir jūsų artimuosius, ir darbą, ir sveikatą. Gerėja visi gyvenimo rodikliai. Ir visa tai iš jūsų nereikalauja jokių papildomų pastangų.

Skaitytojas: Kokios dar čia papildomos pastangos?

Autorius: Jeigu jūs turite galimybę normaliai maitintis, normaliai rengtis, palaikyti savo kūną geroje formoje, tai šito pilnai pakanka. Dorybingas žmogus neskubins tenkinti kitus norus. Jeigu atlikote savo pareigas normalių gyvenimo sąlygų palaikymui, tai visas likęs laikas turi būti skirtas savęs pažinimui ir tobulinimui, tai yra, papildomos pastangos reikalingos būtent šiam tikslui. Tada ir visa, kas mus supa, pradės nepastebimai keistis.

Skaitytojas: Aš jau dešimt metų dedu titaniškas pastangas pakeisti žmonos charakterį, o jūs sakote, kad viskas keičiasi be jokių pastangų. Gal jūs pasakorius?

Autorius: Visus dešimt metų jūs kovojate su žmona ir su *gunomis*, kurios ją verčia elgtis būtent taip, o ne kitaip. Argi aš jums neišaiškinau, kad tai beviltiška? Tokiu būdu jūs nieko nelaimėsite, turite pakeisti savo laimės įvaizdį. Pavyzdžiui, žmogus, norintis mesti gerti, savo prisirišimą prie buteliuko turi bandyti pakeisti, bent jau iš pareigos jausmo, šiltesniais jausmais žmonai ir vaikams, tai yra, pakeisti laimės koncepciją. Po kurio laiko jo gyvenimo aplinkybės pradės keistis – nuo jo nususuks buvę sugėrovai, bet užtat žmona pasidarys daug meilesnė.

Skaitytojas: Na, o ką man daryti su savo netikėle?

Autorius: Nieko. Ji netikusi jūsų atžvilgiu todėl, kad praeituose gyve-

nimuose jūs su kažkuo elgėtės lygiai taip pat. Jeigu jūs nenorite pripažinti, kad tai yra likimo pamoka ir pykstate ant žmonos, bijau, kad visa tai gali tęstis dar labai ilgai. Turite muštis į krūtinę ir atleisti žmonai jos paklydimus. Nekreipdamas dėmesio į jos elgesį, apsieikite su ja nesavanaudiškai ir teisingai.

Skaitytojas: Bet tai neįmanoma, ji mane visą laiką įžeidinėja. Gerai jums kalbėti, bet gyvenimas ne toks paprastas.

Autorius: Jeigu sąmonę įtakoja aistros *guna*, pakeisti gyvenimą bus tikrai sudėtinga. Mums atrodo, kad artimas žmogus pats turi padaryti pirmą žingsnį, o tik po to ir aš atsišauksiu. Tačiau tai savanaudiškas supratimas, kuris tik dar labiau pablogins santykius. Veikiant aistros *gunai*, net ir didžiausios pastangos nepadeda išspręsti mažutės šeimyninės problemos, o ką jau kalbėti apie su-tuoktinio charakterio pakeitimą ar tarpusavio santykių gerinimą.

Aistros *guna* nesuteikia jokios galimybės pagerinti situaciją. Todėl pirmiausia reikia išmokti būti nesavanaudišku. Tada bus nesunku padaryti ką nors gero kad ir žmonai, nelaukiant kokio nors dėkingumo. Jeigu jūs kada nors to išmoksitė, tai permainos nevers savęs ilgai laukti.

Skaitytojas: Tokiu atveju žmona greitai pasikeis?

Autorius: Tokiu atveju pasikeis *gunų* įtaka jūsų santykiams, ir nors jos elgesys aplinkinių atžvilgiu nepasikeis, bet su jumis ji bus žymiai geresnė. Judviejų santykiuose ji bus dorybės *gunoje*.

Skaitytojas: Dabar man aišku, ką daryti. Jeigu aš elgsiuosi ir galvosiu teisingai, mano gyvenimas ryt pagerės?

Autorius: Mes norime kuo greitesnių rezultatų, bet šiuo atveju nieko neišdegs. Įsivaizduokime, kad jūs dabar sau pasakėte, jog nuo šios dienos veržtė veršitės į dorybę. Galvojate, kad šis sprendimas jau galutinis ir laimės koncepcija pas jus pasikeitė? Nieko panašaus. Priimti sprendimą – reiškia pilnutinai jį suvokti. Dabar jūs tik pasukote reikalinga kryptimi, turėdamas tikslą ateityje galutinai priimti tokį sprendimą, bet iki jo dar toli. Todėl kol kas neverta laukti permainų.

Skaitytojas: Kas tai yra – galutinis sprendimas?

Autorius: Sakykim, vaikinai ir mergina nutarė apsivesti. Jie dar tik nutarė, bet tai toli gražu ne galutinis sprendimas. Kai jie ateis į vedybų biurą, apsiformins visus dokumentus ir patvirtins tai savo parašais, štai tada ir bus priimtas galutinis sprendimas. Juk būna atvejų, kai jis ar ji pabėga iš tuoktuvių kontoros pačią paskutinę sekundę, staiga supratę, kad padarė klaidingą sprendimą.

Priimti sprendimai keičiami labai dažnai. Kaip anekdote: “Aš būtinai šian-dien mesiu rūkyti. Žinau, kad tai visai nesunku, nes mečiau šimtus kartų”. Ga-

lutinių sprendimų atveju galutinai pakeičiama laimės koncepcija ir atsisakoma veiklos aistros ir neišmanymo *gunose*, be to, jie turi būti pagrįsti teoriškai ir, svarbiausia, reikalingas praktiškas šio dalyko supratimas.

Skaitytojas: O jeigu žmogus vožia kumščiu per stalą ir pareiškia: “Toliau taip gyventi negaliu. Nenoriu. Įgriso”. Ar to užtenka, kad pasikeistų laimės koncepcija?

Autorius: Deja, nuo to niekas nesikeičia. Permainoms reikalingos ypatingos aplinkybės. Laimės supratimas pasikeičia Dievo valia. Sprendimas gyventi kitaip atsiranda tik gerai išanalizavus šį klausimą, kas skatina greitus pokyčius mūsų gyvenimo aplinkybėse, bet galutinai jos pasikeičia tik likimo valia, o savarankiškai priimti galutinį sprendimą mes negalime. Kitaip tariant, likimas po kurio laiko mūsų sprendimui uždega žalią šviesą, ir tik po to mūsų gyvenime viskas keičiasi.

Skaitytojas: Nežinau, jūs taip painiai aiškinate... Ar galite dviem žodžiais nusakyti, kada mano noras kardinaliai keisti gyvenimą taps kūnu, vaizdžiai kalbant?

Autorius: Kai jūs turėsite praktinį patyrimą, kad galite save įveikti, ir tvirtą tikėjimą pergalinga šio kelio baigtimi.

Skaitytojas: Kaip pasiekti tokį dalyko supratimą, kad tai pakreiptų likimą?

Autorius: Reikia kiekvieną dieną kartoti žinias, susijusias su mums rūpimu klausimu. Pasikartojom – ir bandykim pritaikyti jas praktikoje. Ilgainiui gautas žinias jūs pradėsite išjausti, jos taps jūsų vidinio pasaulio dalimi. Bet jūsų poelgiai dar neatitiks pasikeitusių norų, nes trukdys bloga karma. Tačiau noras būti kitokiu vis stiprės, kol pagaliau jūs imsitės pastangų keisti poelgius. Štai nuo šio momento ir prasidės permainos jūsų likime, tai yra, jūs būsite pajėgus atsisipirti blogai karmai.

Skaitytojas: Sakėte, kad reikalingas likimo leidimas. Kiek jo reikės laukti?

Autorius: *Gunų* įtaka mums keičiasi greičiau, kai gyvenime prasideda palankesnis periodas, ir tai gali įvykti per keletą mėnesių.

Skaitytojas: Vėl susidaro išpūdis, kad mes gyvename kaip kalėjime, nes reikia laukti, kol paleis.

Autorius: Geriau suprasti taip, kad likimas kurį laiką mus tikrina. Juk mes žinom, kad stojant kur nors mokytis, mūsų laukia tam tikros kliūtys: mes būtinai turėsim laikyti egzaminus ir turim būti pasiruošę, kad dėstytojai mus “kratys”.

Skaitytojas: O kada kliūtys išnyksta?

Autorius: Likimas, pakludamas stipriam norui pakeisti gyvenimo sąlygas, pirmiausia mums atsiųs išbandymus. Paskui ateis supratimas, kad dabartinis mūsų gyvenimas – tai tik bereikalingas laiko švaistymas. Tuo pačiu sustiprės noras eiti į naują tikslą. Tai ir bus tas pagrindinis kriterijus, nurodantis, kad artinasi mūsų laimės koncepcijos permainos. O kai ji visiškai pasikeis, žmogus nekreips į pasitaikančias kliūtis dėmesio, ir jo jau niekas nesustabdys. Ar supratote?

Skaitytojas: Och, sunkiai.

Autorius: Nieko, viskas savo laiku. Dievo malonės dėka kiekvieną gerą iniciatyvą anksčiau ar vėliau apvainikuoja sėkmė. *Bhagavadgytoje* pasakyta, kad blogis niekada neįveiks žmogaus, siekiančio gėrio. Vadinas, viskas bus gerai. Bet pradžioje turėsite susitaikyti su tuo, kad jūs negausite jokių lengvatų dorybingo gyvenimo pradžiai. Be to, ir vidinis balsas dažnai mums išmetinėja, kam, girdi, reikia keisti gyvenimą, ir taip viskas gerai, o jeigu ir nelabai, tai ne mano jėgelėms ką nors pakeisti, viskas perdaug apleista ir aplamai beviltiška. Aplinkybės, įtakojamos mūsų karmos, visai trukdys pakeisti laimės koncepciją.

Mes gimėme planetoje, kur dauguma žmonių gyvena aistros *gunoje*. Tai reiškia, kad mus nuo pat gimimo auklėja aistroje, mes gyvenam ir dirbam aistroje, ir todėl mūsų gyvenimas toks įtemptas. Dauguma žmonių įsitikinę, kad laimingas tas, kas turi didelius namus, daug pinigų ir jam visur sekasi.

Laimingais nori būti visi, tik mažai kas žino, kaip tai padaryti. Mažai žmonių dorybės *gunoje*. Jeigu kas nors sukilo prieš visuotinai priimtą laimės koncepciją, tai laikoma, kad jam ne visi namie.

Skaitytojas: Taip, man teko su tuo susidurti. Bet kaip pagreitinti *gunų* pasikeitimą? Ką daryti su savo sąmone?

Autorius: Pirmiausia reikia apvalyti ir sustiprinti savo intelektą, kuris tada galės kontroliuoti protą bei jusles ir padės mums pakeisti laimės koncepciją, orientuodamas į dorybės *guną*. Tam tikslui reikia bendrauti su žmonėmis, kurie jau turi tokį intelektą ir savo gyvenime vadovaujasi šventraščių nurodymais. Su jais bendraujant, palaiapsniui keičiasi sąmonė, ir atsiranda noras praktikuoti jų gyvenimo būdą.

Skaitytojas: O ką daryti su savo aplinka ir visuomenės nuomone, kaip visiems paaiškinti manyje vykstančias permainas?

Autorius: Nepatyrę žmonės dažnai susigadina santykius su aplinkiniais, todėl vyrauja nuomonė, kad tie, kurie užsiima savęs pažinimu, yra labai konfliktiški. Bet tai liečia tuos, kurie bando užsiimti dvasine praktika, būdami žemutinėse *gunose*. Labai greitai jie arba palieka šį kelią, arba jų elgesys

keičiasi, kai juos ima globoti dorybės *guna*. Tie, kurie išmintingi, kurie žiūri į pasaulį šventraščių akimis ir lavina savyje teigiamus charakterio bruožus, sugebės kitiems paaiškinti, kodėl jo gyvenime vyksta tokios permainos.

Skaitytojas: Kas tai yra – išmintingas?

Autorius: Išmintingas žmogus sugeba kontroliuoti savo jusles. Jis turi tokį tvirtą charakterį, kad gali nepaisyti visuomenės nuomonės ir tuo pačiu su niekuo nekonfliktuoti. Jis norėtų, kad visi žmonės turėtų teisingą laimės supratimą, bet niekam jo nebruka prievarta, nes skaitosi su jų pasirinkimo laisve. Žmogus su tokia sąmone sugeba atitraukti savo jusles nuo nereikalingų objektų, kitaip sakant, keisti savo norus, įpročius ir santykius su aplinkiniais. Tai ir yra išminties požymis. Išmintingas tik tas, kuris iš visko, kas su juo vyksta, sugeba pasidaryti atitinkamas išvadas, savo nuomonę visada sutikrindamas su šventraščių teiginiais.

Skaitytojas: Ar kiekvienas žmogus gali tapti tokiu išminties aruodu?

Autorius: Praktiškai kiekvienas blaiviai mąstantis žmogus, jei tik jis tikrai to nori.

Skaitytojas: Norėčiau detaliau sužinoti, kokia eilės tvarka išdėstyti savo poelgius, norint pakeisti laimės koncepciją.

Autorius: Apie tai mes pakalbėsime kitą kartą, o dabar reziumuosime šį pokalbį.

Išvada: *žmogaus gyvenimo tikslas – siekti dvasinės laimės. Ją galima rasti meilėje Dievui. Pakanka truputį gilesnio supratimo, kas tai yra, ir mūsų gyvenimas palaipsniui pradės keistis į gerąją pusę. Bet suprasti, kas yra dvasinė laimė, ne taip paprasta, tai netgi labai sudėtinga. Tam reikia dirbti su savimi ir iš visų jėgų stengtis pajusti kuo didesnę potraukį tai laimei.*

Geriausias būdas tai padaryti – kartoti šventus Dievo vardus. Jeigu žmogui rimtos dvasinės praktikos išdavoje pavyksta pajusti dvasinės laimės skonį, jo sąmonė nedelsiant išsivaduoja iš gūnų poveikio, ir nuo to momento jis atsiduria Aukščiausio Dievo Asmens globoje. Taip elgiantis, galima vieno gyvenimo bėgyje sudeginti visas nuodėmes, susikaupusias per milijonus mūsų įsikūnijimų šiame materialiaame pasaulyje, ir mirties valandą grįžti į dvasinį pasaulį, kur visada viešpatauja laimė.

Keturi laimės modeliai

Visi materialūs malonumai, kokius tik galima įsivaizduoti, jau egzistuoja šiame pasaulyje ir tik laukia, kada galės mus pradžiuginti. Bet tai nereikia, kad jie atneš visišką laimę. Tik dorybės *gunoje* žmogus gali būti daugiau

ar mažiau laimingas, o aistros ir neišmanymo būklėje laimė panaši į tuščius saldainių popierėlius. Tai patvirtina ir *Bhagavadgyta*:

Kas iš pradžių atrodo nuodai, o vėliau – tarytum nektaras, ir kas pažadina žmogų savęs pažinimui, yra dorybės gunos laimė (Bg. 18.37).

Laimė, kuri patiriama, kai susiliečia juslės su juslių objektais, ir kuri pradžioje yra tarsi nektaras, bet ilgainiui virsta nuodais, pasakyta, yra aistringos prigimties (Bg. 18.38).

Laimė, kuri yra akla savęs pažinimui, kuri nuo pradžios iki pabaigos yra apgaulė, kuri kyla iš mieguistumo, tingumo ir iliuzijos, yra neišmanymo prigimties (Bg. 18.39).

Pirmiausia reikia suprasti, kad tikrą laimę mes patiriame tik tada, kai pasiekiamo dorybės *guną*. Visi mūsų norai ir poelgiai turi būti pagrįsti žinojimu, kaip elgtis teisingai. Tik tada žmogų vis labiau įtakos dorybės *guna*, teikdama jam vis didesnę laimę.

Antra – reikia suprasti, kad aukščiau visų *gunų* dar yra dvasinė laimė. Natūralu, kad žmogus, siekdamas šios laimės, irgi pakyla virš *gunų*, išsivadudamas iš jų globos. Dvasinė laimė pasiekama, su meile tarnaujant Dievui ir tokiu būdu apsisvalant nuo materialių norų. Apsivalęs intelektas spontaniškai siekia pažinti prigimtinę sielos padėtį.

Skaitytojas: Kas mums labiausiai trukdo patirti dvasinę laimę?

Autorius: Egoistiniai norai. Bet už jų kyšti nuodėmėmis susiteršusio intelekto ausys. Žmogus tik tada išsivaduos iš materialių norų, kai apvalys savo intelektą, kuris iš materialaus virs dvasiniu ir veršis tik į dvasinę laimę. Pradžioje visa tai sunku suprasti, bet mes apie tai dar ne kartą kalbėsime ir jūs galų gale viską išsiaiškinsite.

Kai intelektas visiškai apsisvalo, jį įtakoja jau ne *gunos*, o tyra dvasinė, arba transcendentinė dorybė. Ji ima savo globon kiekvieną, kuris su didžiule meile kartoja šventus Dievo vardus. Tokio žmogaus sąmonė visiškai priartėja prie aukščiausios tiesos. O transcendentinės dorybės realumą patvirtina *Śrīmadbhagavatam*:

Ugdantis materialią dorą, galima įveikti aistros ir neišmanymo gunas, o praktikuojant transcendentinę dorą, galima pakilti net virš materialios dorybės gunos (ŠB 11.13.1).

Skaitytojas: Tai pirmyn – tapkime laimingais, išsivaduojuose iš materialios energijos poveikio ir atkurkime intelekto ryšį su transcendentine dora.

Autorius: Žinoma, mes turime siekti būtent tokio tikslo, bet neužmirškite, kad norint išsivaduoti iš materialios dorybės, pirma reikia ją pasiekti. Todėl, apart aukščiausio tikslo, mes turime užsibrėžti dar vieną – išsivaduoti

iš žemutinių *gunų*. Tai labai svarbus ir sunkus uždavinys tiems, kas nori būti laimingas, bet dar nepajuto dvasinio skonio. Bandydami dirbtinai pakeisti savo interesus, mes nieko nelaimėsime.

Neturėdami potraukio dvasinei laimei, mes neturėsime stabilios gyvenimo pozicijos, kuri padėtų mums kilti į dorybės *guną*. Pasirodo, visą gyvenimą vadovautis teisingais norais yra labai sunku, todėl ir dorybės *guną* pasiekti – oi, kaip nelengva. Reikia, kad intelektas būtų nuolatos nukreiptas tik į dvasinius dalykus.

Skaitytojas: Argi jau taip sunku? Kas man gali trukdyti pakeisti savo charakterį taip, kaip aš noriu?

Autorius: Mes patys sau trukdome. Mes jau daug kartų kalbėjome, kad praeities norai turi tam tikrą prioritetą prieš dabartinius norus. Jie eilės tvarka, kiekvienas savo laiku užvaldo mūsų protą bei intelektą, užgoždami dabartinius norus. Todėl, nežiūrint visų pastangų, mes kartas nuo karto patenkam į stiprią aistros ir neišmanymo *gunų* įtaką.

Skaitytojas: Ar tai neišvengiama, ar yra dar kokie nors variantai?

Autorius: *Gunų* poveikis mūsų sąmonei neprognozuojamas iki to laiko, kai mes pasieksim transcendentinį lygį. Tačiau mes visada turime pasirinkimo laisvę – paklusti netikusiems norams, ar ne. Reikia pažymėti, kad kuo negatyvesnis žmogaus gyvenimo būdas, tuo mažesnė jo pasirinkimo laisvė. Pavyzdžiui, kalinys – jis jau negali pasirinkti, kur jam būti, kalėjime ar Bahamų salose.

Visi žmonės, esantys aistros ir neišmanymo *gunose*, įkalinti savo norų kalėjime. Žmogų neišmanymo *gunoje* vis labiau kausto valstybės, kurioje jis gyvena, įstatymai, kol pagaliau jis atsiduria nusikaltėlių pasaulio įtakoje. Tolesnes kančias jam sukelia jo paties degradacija – narkotikai, alkoholizmas ir t. t. Žmonės aistros *gunoje* patys nusikala grandines – darbas ir buitinis suėda visą jų laiką. Jie neturi kada užsiimti dvasine praktika – melstis, skaityti šventraščius.

Skaitytojas: Kokiomis aplinkybėmis pas žmogų atsiranda didesnė pasirinkimo laisvė ir kaip ji pasireiškia praktiškai?

Autorius: Kai tiktai mus imasi globoti dorybės *guna*, ir kai mes pradame įsiklausyti į sąžinės balsą – tuoj pat atsiranda didesnė pasirinkimo laisvė ir galimybė formuoti teisingus norus, mintis ir poelgius.

Skaitytojas: O jeigu teisingai elgtis trukdo kokios nors aplinkybės?

Autorius: Absoliučiai visas aplinkybes sukuria *gunos*. Žmogus, kuris orientuojasi į dorybės *guną*, teisingai reaguoja į viską, kas su juo darosi. Dar daugiau, jam atsiranda laiko savęs pažinimui.

Skaitytojas: Vis dėl to, ką konkrečiai reikia daryti, kad atsirastų didesnė pasirinkimo laisvė ir daugiau laisvo laiko?

Autorius: Kas liečia pasirinkimo laisvę, reikia stiprinti savo intelektą, atliekant gerus darbus, klausantis šventų žmonių nurodymų ir gilinant žinias apie tikrąją laimę. Bet pradžiai reikia turėti bent kiek ryžto ir atrasti truputį laiko bendravimui su iškilėmis asmenybėmis.

Skaitytojas: Betgi aš visiškai, absoliučiai neturiu laiko!

Autorius: Neverkite, laisvo laiko visada galima rasti. Bet tai gali tik žmogus, kuris nori gyventi dorybėje ir kovoti su savo prakeiktu gobšumu. Būtent gobšumas verčia žmogų dirbti, nesiskaitant su laiku. Jeigu jis tingi dirbti, tai ištiesęs kojas spokso į televizorių ar į laikraštį, ir taip mėgina nuraminti gobšumą ir jo sukeltus rūpesčius.

Skaitytojas: Kokios telelaidos sužadina sąmonėje aistros *guna*?

Autorius: Tai laidos, rodančios azartinius žaidimus, sportą, detektyvus, įvairios pramoginės ir politinės programos. Žmogus aistros *gunoje*, negalėdamas suvaldyti savo žingeidumo, nepajėgia atsispirti įpročiui stebėti tas programas. Tokiam bevečiam užsiėmimui jis aukoja netgi šeimyninius santykius, miegą ir valgį. Taip yra todėl, kad televizijos laidos patenkina žmogaus norą kažką gauti, ir jis nė už ką to neiškeis į bendravimą su dorybingais žmonėmis.

Skaitytojas: Panašu, kad jūs kalbate apie mane. Bet darbe aš taip nuvargstu, kad man jau visai nerūpi papildomas bendravimas. Jėgų užtenka tik televizoriui įsijungti.

Autorius: Aistros *guna* turi daug būdų, kaip iš žmogaus atimti laiką. Vienas iš pagrindinių – atimti iš žmogaus jėgas ir entuziazmą ką nors keisti savo gyvenime. Tada mums atrodo, kad laisvo laiko tikrai nėra. Iš tikrųjų laiko yra į valias, tik mes neturime jėgų juo pasinaudoti.

Bet žmogus, siekiantis dorybės *gunos*, žino, kur rasti jėgų. Žinodamas, kaip nepavargti darbo metu, jis sustiprina dorybės *gunos* poveikį savo sąmonei ir nedelsiant ne tik susigrąžina prarastą laiką, bet ir atranda jo daugiau. Jeigu jūs stengsitės dirbti ramia nuotaika ir po darbo laikysitės visų dienos režimo taisyklių, tai energijos turėsite daugiau negu prieš darbą. Dorybingam žmogui darbas tampa savotiška mankšta, stimuliuojančia tolesnę veiklą.

Jeigu darbo metu įprasite galvoti apie Dievą, jus tuoj pat ims globoti dorybės *guna* ir su laisvu laiku tikrai nebus jokių problemų.

Skaitytojas: Aš nesuprantu, kaip galima dirbti nenuvargstant, juk po įtempto darbo nuovargis neišvengiamas. Ir kokią reikšmę turi požiūris į darbą? Pateikite kokių nors gyvenimiškų pavyzdžių, kitaip aš nepajėgiu suvirš-

kinti tokios informacijos.

Autorius: Užsiimdami fizikultūra, žmonės kartais išsisemia daugiau, negu darbe. Jie praranda daug fizinių jėgų, bet užtat psichinės energijos pas juos atsiranda daugiau, negu buvo prieš treniruotę. Mankštą galima pakeisti kitais aktyvaus poilsio būdais, bet čia svarbiausia, kad dvasinei praktikai reikalinga ne fizinė, o tikrai psichinė energija.

Skaitytojas: Vadinas, dirbama daugiau, o nuvargstama mažiau. Kokia šio paradokso paslaptis?

Autorius: Paslaptis slypi požiūryje į darbą. Aktyvus poilsis ir meilė savo darbui vienas nuo kito nesiskiria.

Skaitytojas: O kaip atsikratyti įpročio spoksoti į televizorių?

Autorius: Tai ne taip paprasta. Tik žinokite, kad žmogus, nustojęs veltui leisti laiką, nedelsiant pajunta vidinę ramybę.

Skaitytojas: Įdomu, kokia galybė gali mus priversti nežiūrėti tokias nuostabias laidas, propaguojančias seksą, prievartą ir norą bet kokia kaina praturtėti?

Autorius: Ta galybė – tai potraukis laimei dorybės *gunoje*. Norint išlavinti tokį potraukį, reikia kuo dažniau bendrauti su žmonėmis, turinčiais labiau išaukštintus, negu mūsų, interesus.

Skaitytojas: Dar kartą sakau, kad aš visai neturiu laiko tokiam broliavi-muisi. O gal ir jėgų.

Autorius: Aš jums pasufleruosiu vieną gerą bendravimo būdą, kai niekur nereikia eiti. Įsijunkite audioįrašą, kur būtų giedamos maldos ar šventi Dievo vardai. Atlikėjas turi būti šventa asmenybė. Tokių įrašų klausymas prilygsta bendravimui su dvasingais ir išmintingais žmonėmis. Tinka ir audio- bei videoįrašai su šių žmonių skaitomomis paskaitomis, dokumentiniais filmais apie juos.

Skaitytojas: O kur jų gauti?

Autorius: Tiesiog nuostabu, kaip *gunos* įtakoja žmogaus sąmonę. Jei-gu norėtumėte nusipirkti kokių nors gerų cigarečių, tikriausiai jums nebūtų sunku susirasti, kur jos parduodamos, ar ne? Bet, mielas, lygiai taip pat nesunku gauti ir dvasinės literatūros – tereikia išsirinkti.

Skaitytojas: O kokią jūs man parekomenduotumėte?

Autorius: Jei-gu aš jums parinkčiau sužadėtinę pagal savo skonį, jūs ją vestumėte be jokių kalbų, ar pirma gerai pagalvotumėte?

Skaitytojas: Ne, čia jau reikia įsiklausyti į savo vidinį balsą, todėl tokį reikalą žmogus turi spręsti pats. Bet neblogai ir kitų nuomonės atsiklausti.

Autorius: Jūs teisus, bet aš bandau jums įpiršti kitą mintį. Gerai, užduo-

siu klausimą kitaip. Jeigu esate padorus jaunikis ir klausinėjate mane apie mano dukrą, kaip galvojate, ar aš pliuropsiu apie ją visokias nesąmones?

Skaitytojas: Aš jus supratau, tik nematau ryšio su dvasinėmis temomis.

Autorius: Bet koks bendravimas, nukreiptas į dvasinius dalykus, sustiprina tam tikrą tikėjimą į Dievą ir leidžia pajusti santykių su Juo skonį. Vedos sako, kad bendravimas su Dievu yra daug intymesnis, negu su žmona.

Skaitytojas: Palaukit, palaukit. Ką jūs tuo norite pasakyti?

Autorius: Tik tiek, kad santykiai su žmona pasibaigs, kai nutrūks vieno iš jūsų gyvenimo siūlas. O žmogaus santykiai su Dievu – amžini. Todėl dvasines žinias studijuokite kokias tik norite, bet išsirinkti turėsite pats.

Skaitytojas: O jeigu kas nors mums bando pristesti savo tikėjimą – kaip į tai reaguoti?

Autorius: Normaliai, juk kiekvienas tėvas myli savo dukrą. Bet šventas žmogus niekada ir niekam nesistengs piršti savo tikėjimo, nes jis supranta, kad kiekvienas turi savo individualų kelią į Dievą. Iš kitos pusės, su kiekvienu smalsaujančiu jis pasidalins bent mažyte savo dvasinių išgyvenimų dalele, kad žmogus, esantis aistros ir neišmanymo *gunose*, pajustų nors menką šešėlių tų santykių su Dievu, kuriuos jis seniai seniai užmiršo. Todėl bendravimas su šventais žmonėmis niekad ir niekam nepakenkė.

Įdomu tai, kad šventas žmogus visiems padeda ugdyti tikėjimą dorybės *gunoje*, todėl jis jokiū būdu nebando keisti jų pasirinkto dvasinio kelio.

Skaitytojas: O jeigu tikėjimas peršamas kaip nors nepastebimai, patyliukais?

Autorius: Protingas žmogus nesiduos suvedžiojamas ir savarankiškai spęs, kokie santykiai su Dievu jam reikalingi.

Skaitytojas: O ar įmanoma tikėti Dievu aistros ir neišmanymo *gunose*?

Autorius: Daugiausia taip ir būna, neužmirškite, kad mes gyvename planetoje, kur vyrauja žemutinės *gunos*. Apie tai smulkiau pakalbėsime kitą kartą, o dabar grįžkime prie mūsų pokalbio apie intelekto sugebėjimą įveikti netikusius įpročius ir apie įvairius laimės modelius.

Kadangi intelektas kontroliuoja visus mūsų organizme vykstančius procesus, tai tik jis ir gali sutrukdyti nepageidaujamų norų formavimuisi. Tik protingas žmogus sugeba lavinti savyje potraukį dvasinei laimei.

Protingas žmogus atskiria, kuriuos norus reikia palaikyti, kuriuos – slopinti. Šventai saugodamas širdyje tikėjimą šventraščiais ir savo mokytojais, jis ryžtingai atsiriboja nuo norų ir potraukių, kurie jam trukdo progresuoti. Kitiems kelią į tikrąją laimę užstoja jų norai aistros ir neišmanymo *gunose*, iš kurių jie susikuria išstis filosofines sistemas, pateisinančias jų gyvenimo būdą.

Pavyzdžiui, protingas žmogus, susidomėjęs labai gražia, protinga, išauklėta mergina, pajus jai stiprų potraukį, tačiau, būdamas vedęs ir žinodamas, kuo tai gali baigtis, jis visai stengsis atsikratyti šio nereikalingo jausmo. Neprotingas, ignoruodamas blaivų protą ir sąžinę, atsiduos atsiradusiam potraukiui ir pasistengs kuo labiau suartėti su mergina, kas vėliau jam pagal karmos dėsnį skaudžiai atsirūgs.

Skaitytojas: Bet sutikite, kad jausmų suvaldymą dažnai lydi stiprūs psichiniai sukrėtimai.

Autorius: Taip, teisingai elgtis – ne barščius srėbti, bet protingas žmogus supranta, kad nuolatinis savęs kontroliavimas artina jį prie dvasinės laimės, ir todėl jis pasiruošęs kęsti bet kokius sukrėtimus.

Neišmanėlis nenori dėl kažkokių principų taikytis su fiziniu ar psichiniu skausmu. Jis patenkintas savo norais ir visai juos puoselėja, įsitikinęs, kad jie atneš jam laimę. „Ši mergina man patinka, ir jeigu aš su ja suartėsiu, tai, be abejo, būsiu labai laimingas“. Jis visai negalvoja, kokios bus tokio suartėjimo pasekmės.

Žmonės aistros ir neišmanymo *gunose* nejučia tikros ir nuoširdžios meilės savo artimui. Į artimuosius jie žvelgia kaip į savo nuosavybę ir pasitenkinimo šaltinį, tačiau patys jaučiasi visiškai nepriklausomi ir turintys teisę apgaudinėti.

Skaitytojas: Dabar kai kurie psichologai vedusiems žmonėms rekomenduoja būtinai įsitaisyti meilužes. Atseit, tai šeimyninės laimės garantas.

Autorius: Jeigu jūs pažįstamas su tokiu „psichologu“ ir norite patikrinti, kiek jis suvokia tai, ką kalba žmonėms, pasiūlykite jam pirmai pradžiai įtaisyti meilužį savo žmonai. Kai jūs po to pamatysite, koks jis pasidarė „laimingasis“, pagalvosite, ar reikia klausyti tokių „protingų“ patarimų.

Teiginys „Mano troškimai bus tokie, kokių aš norėsiu“ teisingas tik tuo atveju, kai mes turime pakankamai stiprų intelektą, galintį atmesti visus buvusius nuodėmingus norus, kurie netikėtai atsiranda dabar. Tačiau daugumoje atvejų šis teiginys reiškia, kad žmonės nori pildyti visus savo norus. Toks pasiryžimas gal ir būtų vertas pagarbos, jeigu jis nerodytų silpną intelektą. Tokiems žmonėms paprastai pritrūksta valios įsiklausyti į sąžinės balsą ir atmesti netikusius įpročius. Todėl jie visai stengiasi patenkinti savo nepasotinamas jusles, tam skirdami visą laiką. Darbui su savimi nelieka nei minutės. Paskendę nuodėmėse, jie net nepagalvoja apie būtinybę siekti dvasinės laimės.

Skaitytojas: Atrodo, šitą klausimą išsiaiškinome. Dabar paaiškinkite, prašau, ką reiškia šie mįslingi žodžiai: „Siekdamas laimės dorybės *gunoje*, žmogus pirmiausia geria nuodus, o jau paskui – nektarą“. Ar tai suprasti reikia tiesiogine ar perkeltine prasme?

Autorius: Alkoholikai tai patiria tiesiogine prasme – pradėjus vartoti svai-galus, pradžioje būna labai bjauru, bet paskui negali atsitraukti. Kas liečia lai-mę dorybės *gunoje*, tai norint ją pasiekti, pradžioje reikia įveikti norus aistros *gunoje*. Šią kovą Vedos palygina su nuodų gėrimu.

Pasirodo, sunkiausia atsisakyti laimės modelio, prie kurio mes jau pripra-tome. Atvirai kalbant, tai būtų tiesiog neįmanoma, jeigu mainais mes negautu-me kažką geresnio. Pavyzdžiui, žmonės, kurie bando mesti rūkyti, tik tuščiai gaišta laiką, jeigu jie tebeturi potraukį šiai ydai. Jie nesąmoningai galvoja apie uždraustąjį vaisių, ir kai tokios mintys pasiekia kulminaciją, noras nepaisyti sau duoto pažado nerūkyti įveikia žmogaus valią. Štai taip mus pavergia blogi įpročiai.

O laimės potraukis slypi intelektualėje, kuris kontroliuoja protą.

Skaitytojas: Nejaugi žmogus, darydamas kvailystes, viso to nesupranta?

Autorius: Atrodo, kiekvienas žmogus turėtų suprasti, koks jis silpnas ir bejėgis prieš savo žalingus įpročius. Bet kur tau! Aistros *guna* atima savikri-tikos jausmą ir objektyvų požiūrį į sąžinę. Todėl toks žmogus po kiekvieno nevykusio bandymo kovoti su savo trūkumais randa, kaip nuraminti save. Jo minčių eiga maždaug tokia: „Aš pamačiau, kad nėra jokios prasmės mesti rūkymą, nes tiek žmonių rūko ir nieko blogo tame nemato. Ir visai neaišku, ar tai pakenks mano sveikatai, ar ne. Girdėjau, yra tokios gydymosi procedūros – dūminės inhaliacijos, vadinasi, dūmai kažkam gali būti ir naudingi. Iš tikrųjų aš jaučiu, kaip maloniai mane nuteikia cigaretė, todėl organizmas reikalauja kartas nuo karto užsirūkyti. Tikriausiai aš esu išimtis, kai kalbama apie rūkymo žalą. Tiesa, pradėjau kosėti, na, ir kas? Po truputį aš kosčiojau ir prieš pradėdamas rūkyti. Jau kai pajusiu, kad rūkymas man tikrai kenksmin-gas, tada ir mesiu. Aš tai galiu padaryti bet kuriuo metu. Dvi savaites išken-čiau nerūkęs, vadinasi, valios turiu užtenkamai, bet dabar supratau, kad jeigu aš šiuo metu mesiu rūkyti, tai labai neigiamai atsilies mano organizmui“.

Skaitytojas: Būtent taip aš ir galvojau, kai bandžiau mesti rūkyti.

Autorius: O kaip dabar – rūkote ar ne?

Skaitytojas: Mečiau, bet kažkaip įdomiai. Tiesiog pradėjau laikytis die-nos režimo ir pradžioje lyg tai kažko trūko, o paskui net užmiršau, kad rū-kiu. Visiems pasakaju, kaip lengvai mečiau rūkyti, bet niekas netiki.

Autorius: Atsikratyti blogų įpročių tikrai nėra lengva. Jūs norėjote pa-keisti savąjį laimės supratimą ir įdėjote daug pastangų, stengdamasis laikytis dienos režimo, todėl intelektas ir atsisakė nuo to, kas pasirodė ne taip jau ir patrauklu. Žmonės, kurie nežino, kaip atsikratyti blogų įpročių, bevelija ken-tėti ir pasikliauti savo protu. Bet protas toli gražu neprilygsta intelektui, kuris

mus stengiasi nuvairuoti į laimę. Todėl pastangos įveikti save, vadovaujantis proto išmąstymais, yra bergždžios.

Skaitytojas: Nepatikėčiau jums, jeigu to nebūtų atsitikę su manimi. Nuostabu, bet jeigu galvoji apie išaukštintus dalykus, teikiančius dvasinę laimę, ir tavo veikla nukreipta ta pačia kryptimi, tai žalingi įpročiai dingsta kažkaip savaime.

Autorius: Jūs ne išimtis. Tačiau daugelis palūžo kovoje su netikusiais įpročiais, ir tik todėl, kad vadovavosi protu, o ne intelektu. Tai buvo neteisingas kelias. Dauguma nesupranta, kad reikia stengtis daryti kuo daugiau dorybingų veiksmų, pavyzdžiui, laikytis dienos režimo ir linkėti visiems laimės. Tai labai sustiprina intelektą, o blogi įpročiai silpnėja ir galiausiai visai dingsta.

Taigi kuo daugiau mes galvojame apie tai, kaip mesti rūkyti, tuo mažiau šansų, kad mums tai pasiseks padaryti. Bet jeigu mes nuolatos galvosime apie dorybingus poelgius, tai potraukis rūkymui savaime dings.

Skaitytojas: Nesuprantu, kur čia tie nuodai, juk pagal jūsų scenarijų viskas taip paprasta ir gera.

Autorius: Jeigu žmogui patiko elgtis dorybingai, tai visa, kas jį jungė su žemutinėmis *gunomis*, nueina į antrą planą, ir gyvenimas prisipildo laimės. Tačiau, norint pamėgti taip elgtis, reikia, vaizdžiai kalbant, išgerti nuodus. Kitaip sakant, reikia gerai pakovoti su aistros ir neišmanymo *gunomis*, siekiant išvaduoti iš jų gniaužtų savo intelektą.

Jūs prisiminkite, kaip iš pradžių buvo sunku keltis ankstyvą rytą. Juk jeigu yra potraukis pasilepinti lovoje, o melstis ar kartoti šventus vardus nesinori, tai rytinis kėlimasis atrodo kaip šventvagystė ar pasityčiojimas iš tavo geriausių jausmų.

Skaitytojas: Atvirai kalbant, man pačiam sunku patikėti, kad aš jau galiu atsikelti pusę šešių ryto. Bet turiu pasakyti, kad kiekvieną kartą, kai man tai pavyksta, diena būna žymiai geresnė, todėl aš ir noriu toliau laikytis tokio režimo.

Autorius: Tai ir yra potraukis dorybingai laimei, ir jis jus atpratino nuo įpročio kirmyti lovoje.

Skaitytojas: Jeigu aš norėsiu dar giliau pasinerti į dorybės *guną*, tai man vėl prisireiks gerti nuodus?

Autorius: Kiekvieną kartą, kai norime sustiprinti dorybės *gunos* poveikį mūsų intelektui, mes tuoj pat susiduriame su įvairiais sunkumais. Bet kai žmogus pajunta potraukį dorybingai laimei, tai visas kliūtis savo kelyje jis priima kaip tos laimės atributus.

Skaitytojas: Pas jį atsiranda koks nors priešnuodis?

Autorius: Kaip nuodingos gyvatės įkandimas mangustai suteikia jai dar daugiau ryžto kautis, taip ir askezes dorybingas žmogus sutinka su džiaugsmu. O aistros *gunoje*, norint tapti dorybingu, kuri laiką tenka gerti nuodus, atsisveikinant su savo įprastiniais, šiai *gunai* būdingais požymiais.

Skaitytojas: O kaip suprasti kitą šventraščių teiginį, kad laimė aistros *gunoje* iš pradžių atrodo kaip nektaras, o paskui virsta nuodais?

Autorius: Apie tai – sekančiame pokalbyje.

Išvada: *šiam pasaulyje yra keturi pagrindiniai laimės modeliai: trys – dorybės, aistros ir neišmanymo gunose bei dvasinė laimė. Absoliuti dauguma žmonių trokšta laimės aistros ir neišmanymo gunose, kuri yra, vaizdžiai kalbant, tik tuščia saldumyno pakuotė. Dorybingos laimės savybė – ji sustiprina mūsų potraukį dvasiniams dalykams. Ir tik dvasinė laimė mus pilnutinai patenkina. Todėl kiekvienas protingas žmogus turėtų siekti dvasinės laimės, stengdamasis suvokti, ką konkrečiai jo atveju reikia daryti.*

Pirma – nektaras, paskui – nuodai

Taigi Žemės gyventojus labiausiai įtakoja aistros *guna*, todėl dauguma jų turi stereotipinį laimės supratimą, būtent, kad laimė – tai pinigai, puikus butas, prestižinė darbovietė, gera reputacija, ryšiai, prabangi mašina, ideali šeima ir t. t. Tai ir yra tas nektaras, kuris vėliau virsta tikrų tikriausiais nuodais.

Visi, kurie pateko ant šios meškerės, gyvenimo saulėleidyje patiria nusivylimą. Vedos teigia, kad žmonės aistros *gunoje* prieš mirtį gailauja savo beprasmiškai praleisto gyvenimo ir nerimsta dėl užgyvento turto. Jaunystėje jie mėgavosi nektaru, subrendę be perstojo rūpinosi, kaip prasigyventi materialių vertybių, ir štai dabar, senatvėje, juos kamuoja nusivylimas, kančios ir ligos.

Skaitytojas: Jūs, kaip visada, kalbate nemalonus, prieštarigus ir nesuprantamus dalykus. Kodėl aš turėčiau pergyventi dėl savo užgyvento gero, jeigu jis pateks mano mieliems vaikams? Ir kodėl jūs taip negatyviai vertinate tai, kad aš noriu aprūpinti savo vaikus?

Autorius: Žmonės aistros *gunoje* nuoširdžiai galvoja, kad jie gyvena tik dėl vaikų. Kaip paskui paaiškėja, tie jų norai nebuvo jau tokie nuoširdūs, todėl vaikai užauga be jokio supratimo apie dėkingumą.

Skaitytojas: Kaip tai nėra nuoširdaus noro? Kas čia blogo, jeigu svarbiausias mano gyvenimo tikslas – vaikų gerovė ir laimė? Sakyčiau, kad tai pats kilniausias žmogaus gyvenimo tikslas. Kodėl gi vaikai turėtų užaugti

nedėkingi?

Autorius: Jūs teisus, tai pakankamai rimtas tikslas. Tačiau, esant aistros *gunoje*, ne taip lengva suprasti, kokie turi būti vaikų ir tėvų santykiai. Dažnai mums atrodo, kad esami santykiai visiškai nesavanaudiški, bet realybė būna visai kita.

Siūlau šią temą panagrinėti giliau. Sakykite, ką žmogus pirmiausia turėtų duoti savo vaikams, jeigu jau jis tvirtai nusprendė padaryti juos laimingais?

Skaitytojas: Pirmiausia reikia pasirūpinti, kad jie gautų kuo geresnį išsilavinimą. Tai garantuos jų tolesnį sėkmingą gyvenimą.

Autorius: Sutinku, svarbiausia išsilavinimas. O kas tai yra – geras išsilavinimas?

Skaitytojas: Žinau, kad mudviejų nuomonės šiuo klausimu skiriasi. Tačiau aš, kaip ir dauguma solidžių žmonių, galvoju, kad gerą išsilavinimą galima gauti tiktai prestižinėje mokykloje, kurioje yra profesionalūs dėstytojai ir naudojamos pažangiausios mokymo metodikos.

Autorius: Mūsų nuomonės kol kas nesiskiria. O kaip jūs įsivaizduojate, kas tai yra – pažangios mokymo metodikos?

Skaitytojas: Pirmiausia tai geras mokinių paruošimas naujausių mokslo pasiekimų srityje, kalbų mokymas ir, žinoma, solidžios mokslo įstaigos diplomai. Jeigu aš padėsiu vaikui įgyti gerą specialybę ir gauti gerai apmokamą darbą, tai jausiuos išpildęs savo tėvišką pareigą.

Autorius: Matau, kad jūsiškis laimės supratimas yra visiškoje aistros *gunoje*, ir jeigu jūs pasieksite nusibrėžtą tikslą, tai pirmiausia paragausite nektaro, o paskui teks gerti nuodus.

Skaitytojas: O kaip jūs suprantate pažangias mokymo metodikas?

Autorius: Tai – gerų charakterio bruožų lavinimas, kas vėliau padės vaikui pasirinkti aukščiausią gyvenimo tikslą – išmokti mylėti Dievą ir dirbti kitų labui. Mokslinės disciplinos šiame procese užima toli gražu ne pačią svarbiausią vietą. Todėl pats geriausias išsilavinimas būna tada, kai vaikams perteikiami doroviniai principai, ugdomos geros savybės ir sąmoningas požiūris į Dievą, pasaulį, žmones ir patį save.

Vaikui būtinai reikia įskiepyti principus, kurių dėka jis galėtų tobulėti. Todėl jam reikalingi ne bet kokie mokytojai, reikia, kad jį mokytų šventi žmonės, kurie jam būtų ne tik mokytojai, bet ir auklėtojai. Vaiką reikia mokyti ne žodžiais, o gyvu pavyzdžiu, ir lavinti ne tiek jo protą, kiek intelektą.

Žmogų neabejotinai lydės sėkmė ir dvasiniame, ir pasaulietiniame gyvenime, jeigu jis gaus dvasinį bei dorovinį išsilavinimą ir turės tinkamą laimės supratimą. Vienok to negalima pasakyti apie žmogų, kuris tegu ir turi

geriausią išsilavinimą visuotinai priimta šio žodžio prasme, bet neturi gerų savybių.

Skaitytojas: Juokas, ir tiek. Kur jūs rasite mokyklą, kurioje dėstytu šventikai ir išminčiai?

Autorius: Tokios mokyklos ne tik yra, bet ir aktyviai veikia bet kurioje religinėje konfesijoje. Vedinėje kultūroje jos vadinamos *gurukulomis*. *Guru* – tai žmogus, kuris yra ne tik mokytojas, bet ir auklėtojas bei globėjas, *kula* – mokykla. Vadinasi, *gurukula* – tai mokykla, kur vaikus mokina *guru*, o ne eiliniai mokytojai.

Jeigu taip norite, kad jūsų vaikai gautų patį geriausią išsilavinimą, kodėl negalite suieškoti jiems tokią mokyklą? Pasaulyje jų yra tikrai daug. Tačiau toli gražu ne visi tėvai gali leisti į jas vaikus.

Skaitytojas: Brangu ar dideli konkursai?

Autorius: Ne, tiesiog ten pirmiausia pasidomi, kokie pretendento tėvai. Jeigu jų nedomina dvasinė praktika ir savęs pažinimas jiems tik abstraktus terminas, tai jų vaikams kelias į tokią mokyklą bus uždarytas. Obuolys nuo obels netoli tesirita, ir jeigu tėvams nerūpi minėti dalykai, tai ir jų vaikeliai nerodys didelio susidomėjimo dvasiniais mokslais.

Skaitytojas: Na, gerai, sakykim, aš rimtai susidomėjau savęs pažinimu, ko tik nepadarysi dėl vaikų. Manykim, kad mano sūnų priėmė į tą mokyklą, ir jis ją pergalingai baigė. O kas toliau? Kur dabar įsidarbinsi be solidžios mokymo įstaigos diplomo, nebent sargu ar kiemsargiu. Jam beliks viena išėitis – tapti vienuoliu ir visą gyvenimą atgailauti už savo dar nepadarytas nuodėmes.

Autorius: Jeigu jūsų sūnus taps vienuoliu ir visą gyvenimą užsiims dvasine praktika, tai reikš, kad jūs tobulai atlikote savo tėviškas pareigas. Taip sako Vedos. Tačiau nebūkite šiuo atžvilgiu naivus – žinokite, kad tikrumoje iš tų, kurie baigia dvasines mokyklas, devyniasdešimt procentų gyvena paprastą šeimyninį gyvenimą.

Jūsų įvaizdis apie jų būsimą veiklą irgi šiek tiek neatitinka realybės. Kaip jūs galite galvoti, kad žmogus, turintis idealias charakterio savybes, nesugebės rasti gero darbo? Kiekvienas viršininkas tik ir svajoja apie tokius pavaldinius, nes jie ne tik patys būna laimingi, bet ir sugeba ta laime dalintis su bendradarbiais, artimaisiais ir aplinkiniais žmonėmis.

Tačiau nepuoselėkite iliuzijų, kad taip bus ir tuo atveju, kai jūs duosite vaikui prestižinį išsilavinimą pagal savo dabartinį supratimą. Didelė tikimybė, kad senatvėje jūs gersite anaip tol ne nektarą.

Skaitytojas: Mūsų pokalbis vėl darosi nelabai malonus. Nejaugi jūs ti-

krai galvojate, kad jeigu aš savo vaikams duosiu tokį išsilavinimą, kokį aš įsivaizduoju, tai senatvėje būsiu nelaimingas?

Autorius: Aš tik persakau tai, kas parašyta Vedose. Jeigu kažkokių problemų sprendimą įtakoja aistros *guna*, tai pirmieji rezultatai bus kaip nektaras, o vėliau teks gerti nuodus.

Skaitytojas: Tai labai rimtas pareiškimas, todėl aš reikalauju kuo nuodugniau paaiškinti, kaip, sutinkamai su jūsų nuomone ir vediniais nurodymais, vystysis mano santykiai su vaikais, jeigu aš nepakeisiu savo nuomonės apie jų būsimą laimę?

Autorius: Jeigu jūsų vaikai gaus tą taip vadinamą prestižinį išsilavinimą ir turės visas galimybes padaryti gerą karjerą, jūs būsite ganėtinai laimingas – gersite savąjį nektarą. Jeigu vaikai ras gerai apmokamą darbą su gerais viršininkais ir bendradarbiais, turėsite galimybę dar kartą pasimėgauti nektaru. Vėliau jie sukurs šeimas ir, tikriausiai, tai bus jūsų paskutinis nektaro gurkšnis. Toliau, tegu ir po truputį, bet teks siurbčioti nuodus.

Skaitytojas: Nekalbėkite mįslėmis, paaiškinkite, kaip tai atrodys mano atveju.

Autorius: Tam tikslui reikės labiau pasigilinti į jūsų santykius su vaikais.

Ir taip, žmonės aistros *gunoje* šventai įsitikinę, kad visą savo gyvenimą jie pašventė vaikams. Iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti, kad jų motyvacija yra visiškai nesavanaudiška, todėl jie, matydami klestinčius vaikus, turėtų pelnyti laimingą senatvę. Bet atminkite, kad aistros *guna* ir nesavanaudiškumas – nesuderinami dalykai. Bet kokie poelgiai šioje *gunoje* pagrįsti tik asmeniniais interesais. Varomoji jėga, verčianti savanaudiškus tėvus rūpintis savo vaikais, yra materialinė laimė, tik jau sukurta ne jų pačių, o jų vaikų rankomis. Tam tikslui jie pasiruošę investuoti bet kokius pinigus vaikų mokslams, tikėdamiesi savo laiku gauti gerus dividendus materialios gerovės pavidalu.

Viskas būtų labai gražu, jeigu nepasireikštų šalutinis efektas – tėvai tokiu būdu pripratina vaikus daugiausia dėmesio skirti sau, o ne kitiems žmonėms. Taip jie užauga išbaigtais egoistais, o jų tėvai priversti gerti nusivylimo nuodus.

Skaitytojas: Bet kodėl jūs tvirtinate, kad noras padėti vaikams yra savanaudiškas?

Autorius: Jūs taip kalbate todėl, kad mudu dar rimtai neaptarėme, kas yra egoizmas. Jeigu tėvai būtų tokie nesavanaudžiai, kaip jūs įsivaizduojate, jie vienodai rūpintųsi tiek savais, tiek svetimais vaikais. Bet gyvenime taip nėra, jūs gi matote.

Skaitytojas: Na, ir teisingai, kiti vaikai irgi turi tėvus, kurie jais rūpina-

si. Jeigu jie neturėtų tėvų, tada būtų galima ir jais pasirūpinti.

Autorius: Visi tėvai turi rūpintis savo vaikais, bet ne kaip savo nuosavybe, o kaip individualybe, kurios atžvilgiu jie turi tam tikras pareigas. Kai jie augina vaikus ne savanaudiškai, o vedini pareigos jausmo, jų širdyje visada atsiras vietos ir kitiems vaikams. Tokių tėvų sąmonę įtakoja dorybės *guna*.

Skaitytojas: Bet kurie tėvai, kuriuos jūs įvardijate kaip egoistus, gali pagalvoti ir apie kitus vaikus, kas čia sudėtingo?

Autorius: Žinoma, pagalvoti nesunku, piniginė nuo to nesuplonės. Bet žmonės vertinami pagal poelgius. Taigi pradėkite realiai rūpintis visais pažįstamais vaikais, skirdamas jiems tiek pat jėgų ir šilumos, kaip ir saviešiams. Kodėl gi ne? Tada ir jūsų vaikai užaugs gailestingi ir nesavanaudiški, o jūs galėsite lengva širdimi laukti senatvės, nes jie jums rūpinsis labiau negu savimi.

Siūlau jums tapti vienos idėjos iniciatoriumi. Jeigu tėvai tokie nesavanaudiški, kaip jūs tvirtinate, tai nėra jokios prasmės tiek dėmesio ir lėšų skirti būtent savo vaikui. Sudarykite tarpusavyje pažįstamų tėvų grupę, surinkite iš jų pinigus ir padalinkite į tiek dalių, kiek yra vaikų. Pinigai bus skirti jų mokslams. Kadangi tėviški šių žmonių jausmai skirti visiems vaikams, tai kiekvienas duos lygiai tiek, kiek reikia. Gera mintis, ar ne?

Skaitytojas: Bijau, kad jūs teisus, ir daugumos žmonių meilė savo vaikams vis dėl to yra savanaudiška. Jeigu aš imsiuosi tokios iniciatyvos, tai greičiausiai kepurėje bus tik mano pinigai.

Autorius: Gal būtų ir ne visai taip, tačiau nėra jokios abejonės, kad kiti tėvai pinigų duotų mažai.

Skaitytojas: Bet juos galima pateisinti – kas dabar turi daug pinigų?

Autorius: Taip, bet dėl savo vaiko jie pasiruošę net badauti, tačiau į bendrą katilą atiduotų daug mažiau, negu reikia individualiam jų vaiko mokymui. Taigi nėra jokios abejonės, kad tėvų noras padaryti savo vaikus laimingais yra savanaudiškas.

Skaitytojas: Gerai, aš sutinku, kad visiško nesavanaudiškumo šiuo atveju nėra. O argi žmogus, esantis dorybės *gunoje*, kitais vaikais rūpinasi taip pat kaip ir savais?

Autorius: Kiekvienam žmogui savi vaikai sužadina egoistinius jausmus, kurie skatina jais rūpintis labiau negu kitais. To neišvengia ir dorybingas žmogus, tik jis supranta, kad vaikams nereikia skirti per daug dėmesio, nes tada jie užaugs egoistais. Todėl jis kiek įmanoma stengiasi kitais vaikais rūpintis taip pat, kaip ir savaisiais.

Kiekvienas dorybingas žmogus nuolatos kovoja su savo egoizmu. Jis

puikiai supranta, kad rūpinimasis tik savo vaikais nėra jau toks nesavanaudiškas. Tėvų egoizmas persiduoda vaikams, ir tai neprisideda prie jų charakterio tobulinimo. Tačiau tėvų pareiga – išauklėti gerus vaikus, o tam reikalingas asmeninis nesavanaudiško gyvenimo pavyzdys. Todėl dorybingi žmonės savo vaikus stengiasi auklėti, o ne lepinti. Tai paprasta, jeigu šeimos gyvenimas grindžiamas dvasinio pažinimo principais.

Visa tai žinodami ir skatinami pareigos jausmo, dorybingi tėvai nedaro didelio skirtumo tarp savo ir kitų vaikų. Jie supranta, kad jeigu vaikų auklėjime dominuos savanaudiški interesai ir, tuo pačiu, aistros *guna*, tai nereikia tikėtis, kad jie užaugs padoriais žmonėmis ir suteiks tėvams daug džiaugsmo.

Skaitytojas: Aš kažkodėl nesuprantu tokios pozicijos. Kaip tie dorybingieji gali savo vaikų auklėjimą laikyti svarbiausiu gyvenimo tikslu, tuo pat metu būdami įsitikinę, kad toks gyvenimas perdėm savanaudiškas? Kažkoks absurdas.

Autorius: Todėl dorybingas žmogus ir nelaiko vaikų auklėjimo svarbiausiu tikslu. Jis supranta, kad tokia pozicija yra aistros *gunoje*, ir ji nepadarys jo laimingu. Jis taip pat žino, kad jeigu jo šeima orientuosis į dvasinio gyvenimo principus ir meilę Dievui, tai ir vaikai užaugs nesavanaudžiai ir mylintys ne save, o Dievą.

Jeigu svarbiausias mūsų gyvenimo tikslas vis dėl to bus vaikų auklėjimas, šeimos gyvenimo centre jie matys save, o ne Dievą, todėl užaugs egoistais. Tai žinodamas, dorybingas žmogus visas jėgas skiria Dievo tarnystei. Pajutęs potraukį tokiam gyvenimui, jis stengiasi dalintis savo laime su aplinkiniais žmonėmis. Vaikai, pamatę, kad nesavanaudiškas gyvenimas jų tėvams teikia daug laimės, patys pradeda gyventi kitų labui ir taip pat darosi laimingi. Visa tai vyksta dėl to, kad vaikai įtraukiami į tiesos pažinimo procesą.

Skaitytojas: Vadinasi, anot Vedų, žmogus neturėtų orientuotis į dorybingą vaikų auklėjimą?

Autorius: Jūs neteisingai mane supratote, žmogus turi išauklėti gerus vaikus, tik reikia žinoti, kad yra dar svarbesnis tikslas – pasiekti dvasinį tobulumą pačiam ir padėti tai padaryti savo vaikams.

Skaitytojas: Jeigu mano tikslas – nesavanaudiškai rūpintis savo vaikais, tai nejaugi jie užaugs savanaudžiai?

Autorius: Jeigu jūs savo vaikais rūpinsitės nesavanaudiškai, tai jie neužaugs egoistais. Tik ne taip paprasta suvokti, kaip būti nesavanaudiškam vaiko atžvilgiu. Negalima jo laikyti savo kūnu ir krauju, atėjusiu į pasaulį tam, kad patenkintų tėvų tuštybę. Tėvai privalo suprasti, kad vaikas yra asmenybė, kurios atžvilgiu jie turi tam tikrą pareigą.

Jeigu jūsų tikslai vaikų atžvilgiu bus nesavanaudiški, tai užaugę jie bus dori žmonės. Tačiau dar kartą kartoju, kad noras gyventi tik dėl savo vaikų kyla vien iš egoistinių paskatų. Dėl to jie irgi bus egoistai, ir tėvai turės gerti nuodus. Tiesiog jūs dar gerai nesuprantate, kas tai yra nesavanaudiškas rūpinimasis savo vaikais.

Skaitytojas: Tai paaiškinkite, nes aš jau visai nieko nebesuvokiu. Kaip nesavanaudiškai rūpintis vaikais, ir kaip pasireiškia mylinčio tėčio egoizmas.

Autorius: Egoizmą sudaro du dalykai: pojūtis „aš“, kuris verčia mus rūpintis savo gerove, ir pojūtis „mano“, kuris verčia rūpintis savo artimaisiais. Kai pojūtis „mano“ būna stipresnis už savąjį „aš“, tėvai viską pasiruošę atiduoti vaikams. Taip jų sąmonę įtakoja egoizmas, arba savisaugos jausmas. Vaikai skiriasi nuo manęs, tai nesu aš, bet jie priklauso man, ir šis jausmas yra perdėm egoistiškas. Jeigu kenčia svetimi vaikai, tai paaukoti jų labui savo gyvenimą paprastai nesinori.

Skaitytojas: Jeigu noras atiduoti gyvenimą savo vaikams yra mano egoizmo pasireiškimas, tai aš tik sveikinu tokį egoizmą ir visada pasiruošęs juo vadovautis.

Autorius: Aš irgi sveikinu tokią egoizmo išraišką, bet vis tik reikia būti atsargesniam su tuo „mano“ pojūčiu, nes toks, atrodo, kilnus jausmas tik gadina vaiką.

Skaitytojas: Vadinasi, jeigu tėvai galvoja tik apie savo vaikus, tai jie užaugs egoistais, ir tada nei tie, nei tie nebus laimingi?

Autorius: Deja, taip. Jeigu vaikai mato, kad visas tėvų dėmesys skiriamas tik jiems, jie pradeda galvoti, kad ir kiti žmonės jų atžvilgiu turi taip elgtis. Taip juose išsikeroja egoizmas. Kai seniems tėvams reikalinga parama, vaikai, pripratę, kad būtų tenkinami tik jų poreikiai, jiems nepadedą. Vaikų egoizmas pasireiškia kitaip nei tėvų, jie linkę tik imti ir nieko neduoti. Ir kai jau nebėra ką imti, jų elgesys tėvų atžvilgiu darosi negatyvus. Dažnai jie tik ir laukia, kad jų „protėviai“ greičiau pasimirtų.

Skaitytojas: Nejau vaikai gali taip elgtis su tėvais, kurie jiems pašventė visą savo gyvenimą?

Autorius: Kartoju: egoistas savo vaikais rūpinasi kaip savo paties dalele. Ar galima tokiu atveju sakyti, kad jis pašventė savo gyvenimą kažkam kitam, o ne sau? Žinoma, ne. Taigi ir jo vaikai užauga savanaudžiai. Jie sukuria šeimas, kur ir puoselėja savo egoizmą, o tėvus palieka už borto.

Žmonės aistros *gunoje* aukojasi tik savo šeimai ir visur ieško tik savo naudos. Būdami vaikais, jie atranda laimę tėvų meilėje, vėliau jų dėmesys nukrypsta į priešingos lyties atstovus, ir taip jie vis labiau pasineria į savo

asmeninį gyvenimą, po truputį atitoldami nuo tėvų. O tėvai nuoširdžiai viliasi, kad jų pasiaukojimas vaikams kada nors bus atlygintas, ir nemažiau nuoširdžiai nustemba, kai nesusilaukia iš jų dėkingumo. Senatvėje šią nuostabą pakeičia didžiulis nusivylimas, ir tai veikia kaip nuodai.

Skaitytojas: Jūs tvirtinate, kad savanaudžiai vaikai savo tėvams jaus atvirą priešškumą?

Autorius: Ne, aiškiai išreikšto negatyvo jų elgesyje nebus, aistros *guna* pasireiškia per užmaskuotą antagonizmą. Vaikai atrodys malonūs bei rūpestingi, bet tikruosius jų jausmus parodys tai, kiek jiems artimos tėvų problemos. O tėvai lengvai pajunta vaikų priešškumą, ir daugelis tada pagaliau supranta, kad gyvenimas praslydo pro pirštus ir jiems nieko nebeliko. Jie pradeda jaudintis dėl savo turto, kurį kaupė visą gyvenimą, ir kuris dabar atiteks nedėkingiems vaikams. Tiems patiems, kurie išduoda tėvus tuo metu, kai jiems gyvenime telieka senatvė su visais jos vargais. Viską, dėl ko gyventa, teks atiduoti tiems, kurie tave išdavė. Argi tai laimė?

Skaitytojas: Taip, nepavydėtina baigtis. Tačiau tenka pripažinti, kad tai tipškas atvejis. Bet aš narsiai netikiu, kad taip bus ir su manimi. Nejaugi toks likimas laukia visų žmonių, kurių svarbiausias gyvenimo tikslas – vaikai?

Autorius: Tikime ar ne, bet turime pripažinti, kad yra tam tikri gamtos dėsniai, kurių tikslas – išmokyti mus teisingai gyventi. Jie niekam nedaro išimčių, ir jiems neįmanoma pasipriešinti. Jeigu mes esame aistros *gunoje* ir galvojame, kad svarbiausias gyvenimo tikslas – pinigai, tai kančių neišvengsime ir vaikams laimingos ateities nesukursime.

Skaitytojas: Vadinas, vaikais nesirūpinkime, tegu gyvena, kaip išmano?

Autorius: Aistros *guna* jus verčia mąstyti kraštutinumais. Dorybingas žmogus nuolatos galvoja apie savo vaikų gerovę, bet, skirtingai nuo tėvų, kurie yra aistros *gunoje*, jis netarnauja vaikams. Jis mokina juos padėti žmonėms ir tarnauti Dievui. Jeigu svarbiausias žmogaus gyvenimo tikslas yra dvasinis progresas, tai, tarnaudamas Dievui, jis ir vaikus užaugins tokius pačius. Tėvų nesavanaudiškumas teikia vaikams didžiausią laimę ir globą.

Skaitytojas: Atrodo, supratau, ką norite pasakyti. Rūpindamasis savo vaikais, dorybingas žmogus nesikoncentruoja į juos, atvirkščiai, visą savo ir jų dėmesį stengiasi sutelkti į tarnystę Dievui ir žmonėms. Vaikai seka tėvo pavyzdžiu ir nejaučia jokios dėmesio stokos savo atžvilgiu, nes visa šeima įsitraukusi į dorybingą veiklą.

Autorius: Taip, dorybingi vaikai prašo, kad jiems leistų dirbuotis visų labai, priešingu atveju jie bus nelaimingi. Gerai, kad jūs tai išsiaiškinote. Šiaip jau nelengva suprasti, kaip žmonės, daugiau rūpindamiesi kitų gerove, o ne

savo vaikais, vis tik įsigudrina juos gerai išauklėti. Bet tai paprasta – tereikia juos užimti nesavanaudiška veikla, tai yra, tarnyste Dievui.

Skaitytojas: Vadinas, dorybingi vaikai būna laimingi ne imdami, o daindamiesi su kitais?

Autorius: Panašu į tai, kad šis klausimas jums jau aiškus.

Skaitytojas: Pradedu suprasti, kad aistros *guna* – gana pavojingas reikalas. Ar galėtumėte pateikti daugiau pavyzdžių, kaip žmogus, turintis potraukį į laimę aistros *gunoje*, pirmiausia išsigeria nektarą, o paskui nuodus?

Autorius: Taip, mielai, – sekančiame pokalbyje.

Išvada: *tokia tai rūsti tikrovė – jeigu mes turime neteisingą laimės supratimą ir gyvename tik sau, neišvengiamai ateis ašarų ir nusivylimų laikas. Šios taurės neišvengsime ir tada, kai mums atrodo, kad visą gyvenimą pašventėme aukštiesiems idealams, nors iš tikrųjų tik puoselėjome savąjį egoizmą.*

Todėl kiekvienas protingas žmogus turi suprasti, dėl ko jis gyvena, kokie jo siekiai. Juk niekada ne vėlu pakreipti gyvenimą kita, tiesesne vaga. Dorybingos veiklos rezultatus mes persinešame iš vieno gyvenimo į kitą. Netgi gilioje senatvėje, kupinoje nusivylimų, reikia mėginti suvokti tikrąjį gyvenimo tikslą. Atmetęs bereikalingą liūdėsį, žmogus dar turi galimybę sutelkti savo mintis į Dievą ir pasiekti aukščiausią gyvenimo tobulumą.

Škanūs gėrimai ne visada naudingi

Daugumą žmonių įtakoja aistros *guna*, todėl jie kupini entuziazmo tik tada, kai užuodžia pinigų, kurie siūlo išsvajotus malonumus. Visas jų gyvenimas sukasi apie pinigus, prestižą ir seksą. Jaunystėje jie eikvoja laiką kūniškai meilei ir panašioms malonumams, gyvena dabartiniiais ir įsikvepia būsimais gyvuliškais džiaugsmiais ir kitokios laimės neišsivaizduoja, nesuprasdami, kad ateityje toks maloniai svaiginantis gėrimas taps nuodais. Jų santykiai su kitais žmonėmis persunkti egoizmo ir todėl ilgainiui darosi vis blogesni, o kažkada buvęs sveikas kūnas tampa ligotas ir susidėvėjęs. Galiausiai jie supranta, kad jų svajonės apie materialią laimę yra tik graži, bet nevalgoma saldainio pakuotė.

Skaitytojas: O aš kažkaip nejaučiu, kad ateityje manęs laukia kokios nors kančios. Nesuprantu – argi tai įmanoma, jeigu esi visų gerbiamas ir pakankamai turtingas?

Autorius: Suprasite, kai ateis laikas. Aistros *guna* neleidžia savo globotiniams nusivilti anksčiau laiko, todėl jie gyvena viltimis apie šviesią ateitį. Tokios viltys – aistros *gunos* varomoji jėga, verčianti žmones įtemptai dirbti.

Viso to galima išvengti, patekus į dorybės *gunos* prieglobstį. Dorybingam žmogui nereikia laukti laimės, nes jis visada laimingas, netgi gyvendamas nepritekliuje.

Skaitytojas: Bet jeigu nėra reikiamo supratimo, tai kokia prasmė apsimesti laimingu, kai iš tikrųjų viskas blogai?

Autorius: Jūs teisus, kol sąmonė neapsivaliusi, reikės gerti nuodus, tai yra, kovoti su savo trūkumais, bet dorybingo žmogaus tai negašdina. Jis mato būsimą laimę ir dėl jos pasiruošęs atkentėti.

Skaitytojas: Aš vis dėl to nesuprantu, kodėl žmogui, turinčiam daug pinigų, reikia kentėti. Juk pinigai – tai visuotinė pagarba, gera visuomeninė padėtis ir puikus gerbūvis. Argi tai ne laimė?

Autorius: Tai galima pavadinti laime, bet labai trumpa, nes žmogus greitai prie visko pripranta. Esmė ta, kad mus aplanko ne tik laimė, bet ir nesėkmė, nors mūsų planuose ji visai nenumatyta.

Skaitytojas: Man sunku įsivaizduoti dorybingą žmogų, kuris būtų turtingas ir visų gerbiamas.

Autorius: Tačiau tokių žmonių yra daug.

Skaitytojas: Bet kaip galima pasiekti sėkmę, nededant pastangų?

Autorius: Sėkmės garantas – geras būdas ir pozityvi sąmonė. Dorybingas žmogus gali būti ir turtingas, ir visų gerbiamas, bet jis vertina visai kitus dalykus. Jam svarbu nuoširdumas, sąžiningumas, gerumas, paprastumas, nesavanaudiškumas, meilė darbui. Šias vertybes nenupirksi už jokių pinigų.

Skaitytojas: Kas būna su tais, kurie įsitikinę, kad laimė priklauso nuo turto ir prestižo?

Autorius: Anksčiau ar vėliau jie atranda, kad aplink juos – vien tik apgaulė. Jie gali turėti didžiausius turtus, bet jiems neprieinamos aukščiau paminėtos vertybės. Ir kai jie pagaliau supranta, kad aplink nėra nei vieno žmogaus, kuriuo būtų galima pasitikėti, štai tada ir prasideda nuodų gėrimas.

Skaitytojas: O jeigu žmogus vis dėl to užsidirbo pakankamai, kad galėtų ramiai gyventi?

Autorius: Žmogui aistros *gunoje* pinigai asocijuojasi su laime. Turėdamas į valias pinigų, jis dairosi – na, kurgi ta laimė? Tačiau jį supantys žmonės nelaiko jo veršeliu, kurį reikia maitinti laimės, švelnumo, rūpesčio ir meilės pienu. Net patys artimiausi turtingą žmogų laiko karve, kurią reikia be gailėsčio melžti. Ir kai jam į tokius dalykus atsiveria akys, jis geria nuodus.

Skaitytojas: Jūs kalbate labai įtikinamai, bet man vis tiek nesinori tikėti, kad būdamas turtingas, aš būsiu nelaimingas. Todėl paaiškinkite, prašau, kaip atrodo tas pereinamasis momentas, kai visas nektaras jau išgertas ir dabar atėjo eilė nuodams?

Autorius: Ne taip paprasta suvokti, kad tikros laimės neįmanoma nusipirkti. Ji yra nesavanaudiškos meilės, globos ir draugystės sferoje. Bet ir tokios laimės negalima lyginti su ta, kuri patiriama meilėje Dievui. Norint suprasti šiuos slaptinius dalykus, reikia žinoti, kad laimė aistros *gunoje* iš esmės skiriasi nuo tikrosios laimės. Todėl pirmiausia pakalbėkime apie tai, kaip mus veikia aistros *guna*, o po to jūs pats suprasite, kada ateis kančios.

Orientuodamiesi į egoistinę laimę, mes patenkame į aistros *gunos* veiklos sferą. Ji įperša mums klaidingą įsitikinimą, kad vienintelė mus supančio pasaulio paskirtis – teikti mums džiaugsmą ir laimę. Mokydamasis institute, žmogus galvoja, kad diplomą atneš jam laimę ir sėkmę; ieškodamas žmonos, jis išsivaizduoja, kaip jinai jį mylės ir puoselės.

Žmogui, esančiam aistros *gunoje*, atrodo, kad jeigu jis bus turtingas ir gerbiamas, tai visi jį kuo nuoširdžiausiai mylės. Jis nesupranta, kad ir kiti, net ir artimiausi žmonės, taip pat yra savanaudžiai, ir taip pat tikisi, kad jis juos globos ir mylės.

Visus juos valdo kvailas įsitikinimas, kad laimę galima nusipirkti už pinigų, vienok, anksčiau ar vėliau jiems prisieis susidurti su gudrumu ir abejingumu – taip jų atžvilgiu pasireišk artimųjų egoistinė sąmonė.

Skaitytojas: Kodėl tokia stipri ši iliuzija – kad laimė priklauso nuo turimų pinigų kiekio? Atvirai kalbant, net jūsų svarūs argumentai manęs neįkvepia keisti savo pasaulėžiūrą. Man vis tiek atrodo, kad be pinigų aš būsiu nelaimingas, nuo manęs visi nusisuks.

Autorius: Taip atrodo ne tik jums, tai daugelio nuomonė. Ir tai – tiesioginė, nors ir nepastebima, aistros *gunos* įtaka.

Kas jums pasakė, kad pinigų žmogus turi tik tada, kai jis jų trokšta? Atvirkščiai, jeigu žmogus nuoširdžiai rūpinasi kitais ir dirba iš meilės darbui, o ne dėl pinigų, jam niekada nieko netruks, nes žmonės tikrai įvertins tokias retas ir visiems reikalingas savybes.

Skaitytojas: Žinoma, įvertins. Jeigu žmogus visais rūpinasi ir mėgsta savo darbą, tai jam, be abejo, seksis. Pinigai visiems praverčia, netgi dorbingiems žmonėms. Jie irgi myli pinigėlius, kaip ir tie, kurie yra aistros *gunoje*.

Autorius: Būtų neteisinga galvoti, kad prisirišdamas prie pinigų, žmogus tampa laimingas. Supraskite, kad reikia kuo labiau pamilti darbą, nesavanaudiškai rūpintis kitais ir negalvoti apie kokią nors atlygį už tai. Tik tokiu atveju jus lydės sėkmė darbe ir namuose.

Skaitytojas: Bet paaiškinkite, kodėl visi taip įsitikinę, kad gyvenime reikia rūpintis ne kitais žmonėmis, o savo gerove?

Autorius: Aš vėl ir vėl kartoju – aistros *guna* suvedžioja kiekvieną, ku-

ris pageidauja mėgautis savanaudiška laime. Ji atima galimybę net pagaltoti, kad yra dar didesnė laimė, kuri užsitarnaujama nesavanaudiška veikla dorybės *gunoje*. Aistros *guna*, įtakodama savo globotinių sąmonę, suveda juos su žmonėmis, kurių visas gyvenimas sukasi apie pinigus ir jų teikiamus malonumus. Tokia aplinka dar labiau sutvirtina jų įsitikinimą, kad gyvenimo prasmė – malonumuose, ir tada savaiame peršasi išvada, jog didžiausia laimė – piniguose. Štai taip daugumą žmonių įtakoja aistros *guna*.

Skaitytojas: Kur galima pamatyti ir kaip pajusti tokią masinę aistros *gunos* įtaką?

Autorius: *Gunos* subtiliame lygyje tiesiogiai įtakoja žmonių psichiką, ir tai pastebima visur. Pavyzdžiui, visos masinės informacijos priemonės propaguoja gyvenimą, kupiną materialios laimės, nuotykių ir malonumų. Tokio gyvenimo personažai, įkūnijantys aistros *guną*, nors ir susiduria su dideliais sunkumais, tačiau visada juos įveikia. Ir jeigu kokio nors televizinio filmo finale toks šaunuolis žūsta, tai dauguma žiūrovų filmo siužetą laiko neatitinkančiu tikrovės ir nevykusiu.

Skaitytojas: Nejaugi visi filmai, propaguojantys malonumus ir turintys laimingą pabaigą, sukurti aistros *gunos* įtakoje, ir vienintelis jų tikslas – įteigti žmonėms, kad ateityje jų laukia materialioji gerovė?

Autorius: Taip, toks jų tikslas. Bet jie parodo tik vieną medalio pusę, kuria akylai tiki nerūpestingi ir naivūs jaunuoliai.

Skaitytojas: Bet ne visi, siekiantys materialios laimės, taip nerūpestingai švaisto laiką. Sakyčiau, atvirksčiai, – dauguma sunkiai dirba ar mokinasi, siekdami gerovės ir nepriekaištingos reputacijos.

Autorius: Taip, dauguma žmonių vis dėl to nedykaduoniauja, aistros *guna* ne visada tai skatina. Savo globotinius ji mokina: mokinkis kuo geriau, dirbk kuo geriau, užsirekomenduok kuo geriau – taip tu tapsi laimingas. O kas iš tikrųjų laukia tokių žmonių? Tai – *gunų* paslaptis.

Skaitytojas: Man rodos, kad jūs sutirštinate spalvas, kai įrodinėjate dorybės *gunos* pranašumą. Nagi, pažiūrėkime tiesai į akis – jeigu žmogus gerbiamas, turtingas ir turi puikią žmoną, tai kokios problemos? Man atrodo, kad daug žmonių, siekdami materialios laimės, pasiekia tikslą ir gerai bei laimingai gyvena.

Autorius: Taip galvoja beveik visi žmonės. Jeigu aistros *guna* neviliotų būsima laime, nekurtų mūsų sąmonėje išorinės gerovės vaizdinių, žmonės ne taip jau labai į visa tai veržtųsi. Aistros *guna* verčia beveik visą kinematografą konvejeriniu būdu štampuoti visokias nesąmones, kuriose propaguojama laimė už artimiausio kampo suteikia žmonėms jėgų iškęsti visus sunkumus ir

nepriteklius, kurie neišvengiami, vaikantis pinigų ir sėkmės. Reikia pasakyti, kad ši propaganda tokia efektyvi, ji taip sušvelnina likimo smūgius, jog žmogus taip visą gyvenimą ir prabūna iliuzijoje, nepažinęs tikrosios laimės.

Skaitytojas: Bet vis dėl to, kodėl jūs teigiate, kad žmogus, siekiantis materialios laimės, jos neras? Kiek žinau, visi, kurie gyvenime prakuto, jaučiasi visai neblogai. Pasižiūrėkite į šio pasaulio galinguosius – jie atrodo tokie patenkinti savo gyvenimu.

Autorius: Įdomiausia, kad tiems galingiesiems, apie kuriuos jūs kalbate, irgi atrodo, kad jie tikrai laimingi. Sutinku, kad jie atrodo patenkinti savo gyvenimu, bet tai dar nereiškia, kad taip yra iš tikrųjų. Klounas irgi gali atrodyti laimingiausias žmogus pasaulyje, jo toks darbas, nors vidujai jis bus labai susigraužęs.

Skaitytojas: Vadinasi, aistros *guna* mus verčia prisiimti laimingo žmogaus rolę?

Autorius: Taip, ir čia pasireiškia aistros *gunos* klasingumas – žmonės, susikūrę materialią gerovę, nepaisant giliai juose slypinčio nepasitenkinimo, nuolatos apsimeta, kad jų gyvenimas – puikus ir visiems tai pasididžiudami demonstruoja. Jie net neįtaria, kad jų vaidinamo spektaklio režisierius – aistros *guna*. Šitaip ji palaiko mūsų norą mėgautis materialia laime ir nuslepia dvasinės laimės egzistavimo faktą.

Skaitytojas: Aš galiu suprasti, kai jie nori pasirodyti prieš kitus, bet kokia prasmė apgaudinėti patį save?

Autorius: Ne taip lengva pripažinti, kad pati sėkmės sąvoka yra nereali, kai visa tavo supanti aplinka įrodinėja priešingai. Žmogus aistros *gunoje*, kuriam sekasi, kiekvieną dieną girdi jam skirtas liaupses ir, žinoma, negali atsispirti prieš tokį dėmesį jo asmeniui. Bet toks dėmesys reiškia tik viena – kad žmonės į jį žiūri ne kaip į savo meilės objektą, o kaip į gausybės ragą, kur galima rasti pinigų, šlovę ir gerą padėtį visuomenėje.

Skaitytojas: O kodėl jį visi liaupsina?

Autorius: Yra kelios priežastys. Pirma, žmonės tokiu būdu stengiasi būti arčiau jo pinigų ir reputacijos. Antra, visi, kurie nori pasiekti jo padėtį, nuoširdžiai tiki, kad jis ir yra tas laimingasis, į kurį visi turi lygiuotis. Ir kas jam tada belieka daryti? Demonstruoti amerikietiško tipo laimingą šypsena.

Veikiami aistros *gunos*, žmonės šitaip vaidina ne tik prieš aplinkinius. Dažnai jie bando apgauti ir patys save, įsivaizduodami, kad jų gyvenimas vos ne idealus. Bet ar gali būti laimingas žmogus, kurį supa savanaudžiai, pasirengę jį iščiulpti?

Skaitytojas: Nesuprantu. Jeigu žmogui tikrai sekasi, jeigu juo didžiuo-

jasi, jį myli, tai kam apsimesti, kad laimės nėra? Kam vaidinti kvailą nevykėlio rolę, kai viskas – okei?

Autorius: Žinoma, jie jaučia tam tikrą laimę, bet lygiai tiek, kiek gali būti laimingas žmogus, kurį nuolatos ir atidžiai stebi publika. Aš dar kartą sakau, kad šiuo atveju negali būti jokios kalbos apie kokį nors nuoširdumą.

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad žmonės, pasiekę visišką gyvenimo gerovę ir esantys aistros *gunoje*, yra nelaimingi ir tik prisimeta, kad pas juos viskas gerai?

Autorius: Supraskite pagaliau, kas yra tikra laimė, tikras nuoširdumas, rūpestis ir meilė. Visa tai atsiranda tik esant nesavanaudiškiems santykiams. Jūsų minimi žmonės, patikėję, kad atrado laimę, paprasčiausiai prisiima atitinkamą rolę. Kadangi visas jų gyvenimas priklauso nuo materialios sėkmės, jie bijo prisipažinti sau ir aplinkiniams, kad iš tikrųjų nėra labai laimingi. Jie tik žaidžia laimę.

Skaitytojas: Jūs kaip ir metate iššūkį daugeliui gerbiamų žmonių. Gal jiems geriau nežinoti savo tikrosios padėties, tegu sau džiaugiasi tuo, ką turi.

Autorius: Aš visai nesiruošiu poleminei dvikovai, o paprasčiausiai aptarinėju su jumis, kaip aistros *guna* įtakoja žmonių sąmonę. Galų gale jūs pats to prašėte, o dabar žiūrite į mane kaip į prokurorą.

Skaitytojas: Nepykite, prašau. Geriau paaiškinkite, kodėl jūs tvirtinate, kad žmogus aistros *gunoje*, pasiekęs materialinę gerovę, neturi širdingų santykių su aplinkiniais? Juk ir jie dažnai kuo nuoširdžiausiai rūpinasi vienas kitu.

Autorius: Iš šalies pažiūrėjus, galima pagalvoti, kad taip ir yra. Bet tikra laimė visada ateina tik ten, kur yra nesavanaudiški santykiai. Dalykiniai santykiai ir vartotojiška sąmonė nesukuria nei harmonijos, nei pasitikėjimo, nei laimės. Artimieji stengiasi padėti vienas kitam tik norėdami užsirekomenduoti, bet už viso to retai slypi pasiaukojimas. Kartais tokia pagalba grindžiama tik savanaudiškais išskaičiavimais.

Žmogus, esantis aistros *gunoje*, siekdamas laimės visada galvoja tik apie save. Tačiau, suprastdamas, kad jis toks ne vienas ir vargiai iš kitų sulauksi kilnesnių santykių, jis priverstas būti kuo nors naudingas jį supantiems žmonėms. Bet tai nėra nesavanaudiškumas.

Skaitytojas: Bet jeigu toks žmogus kiek galėdamas rūpinasi kitais, tai negi niekas jo už tai nemylės ir negerbs?

Autorius: Taip, bet ne daugiau, negu jis juos myli ir gerbia. Jeigu tokie jausmai – tik demonstracija ir už jų slypi egoistiniai išskaičiavimai, jis gaus tą patį. Tokių žmonių dėkingumo jausmas yra paviršutiniškas ir nenuoširdus, jame nieko nėra, išskyrus norą atkreipti į save dėmesį ir susilaukti aplinkinių

paramos bei rūpesčio.

Kartais toks žmogus gali dėti dideles pastangas ir būti visiems naudingas, bet viso to varomoji jėga – atpildo už tai ir asmeninės materialios gerovės troškimas. Su tokia sąmone sunku būti jautriu bei rūpestingu, todėl jo širdis uždaryta kitiems. Tačiau bet kokių atveju jis visada labai myli save.

Skaitytojas: Jeigu žmogus savo rankomis susikūrė savąją gerovę, tai argi visuomenė šito neįvertins?

Autorius: Natūralu, kad kiekvienas, esantis aistros *gunoje*, tikisi, kad visi jam bus dėkingi už jo veiklą ir visaip stengsis jam išsiteikti, ir tada jis bus laimingas. Bet kadangi jo rūpinimasis kitais yra tik tariamas, tai ir atsakomasis dėkingumas bus nenuoširdus ir paviršutiniškas.

Nuoširdžiai rūpintis egoistas gali tik savimi. Žmogus aistros *gunoje* dažnai demonstruoja didelį dėkingumą kitiems, bet toks spektaklis greitai visiems pabosta. Nesulaukęs taip trokštamos laimės, jis nusivilia, ir tai yra ta būklė, kai žmogus geria nuodus.

Skaitytojas: Ką toks žmogus turėtų daryti, norėdamas ištaisyti esamą padėtį?

Autorius: Iš pradžių jis bando apsimesti, kad viskas gerai. Bet kai tokia situacija sukuria per didelę įtampą, jis nusprendžia veikti: eina pas kokį nors garsų psichologą arba lanko seminarus, propaguojančius efektyvius žmonių tarpusavio santykių gerinimo būdus. Jeigu tokie apmokymai nesiremia autoritetingomis žiniomis, jie negali pakeisti išsigalėjusio laimės supratimo. Žmogus, baigęs tokius kursus, pasidaro išvadą, jog vis tik kaip nors reikia paveikti aplinkinius, kad jie būtų jam nuoširdūs. Egoizmas jį tebeverčia galvoti, kad dėl jo problemų kalti kas tik nori, tik ne jis. Vadinasi, jeigu ir kiti susipažintų su efektyviomis psichologinėmis metodikomis, jie pradėtų jį mylėti, ir jis pagaliau būtų laimingas.

Įsisavinęs naujausias metodikas, įgalinančias priversti kitus mylėti save, prisidengdamas maloniais žodžiais ir dirbtine šypsena, žmogus bando imituoti rūpestį ir meilę aplinkiniams. Bet tai – tik fasadas, už kurio jis siekia pasinaudoti jais savo tikslų įgyvendinimui. Matydamas, kaip gerėja žmonių santykiai jo atžvilgiu, jis dar labiau šikvepia vaidinti dorybės išikūnijimą. O žmonės iš tikrųjų patenkinti jo elgesiu ir jaučiasi laimingi, bendraudami su juo.

Visoje šitoje idilėje vienas nemalonumas: visi žaidžia pagal jo paties taisykles. Juk visiems ganėtinai įgriso konfliktai ir begalinės pretenzijos, atseit kai tu manimi pasirūpinsi, tai ir aš su tavimi būsiu švelnus ir malonus. Pajutę taip ilgai lauktą rūpestį savimi, žmonės aistros *gunoje* su malonumu įsitraukia į šį spektaklį, kur vaidinama pagarba vieni kitiems. Vienok, nieko

nėra amžino, žaidimai vis tiek kada nors baigsis, ir nusivylimo nuodų taurę reikės išsigerti.

Skaitytojas: Bet kam tie žaidimai, argi negalima būti nuoširdesniems?

Autorius: Vaidyba nuoširdžių jausmų neišsiugdysi net ir labai norėdamas. Jeigu žmogus neturi jokio potraukio nesavanaudiškiems santykiams, tai negali būti ir kalbos apie kokią nors šeimyninę harmoniją ar tikrą draugystę. Žmogus aistros *gunoje*, pripratęs prie išgalvotų rolių, jau ir užmiršo, kad egzistuoja tokie dalykai, kaip tikra draugystė ir tikra meilė. Iki tam tikro laiko jis būna įsitikinęs, kad iš principo viskas ne taip jau ir blogai.

Skaitytojas: Jūsų nupieštas paveikslas labai realus, bet juk jūs suprantate, kaip sunku sau prisipažinti, kad viskas netikra. Ant kortos pastatytas visas gyvenimas. Man dažnai norisi pabėgti nuo jūsų kalbų, nuo tokių sunkių klausimų, bet kažkokia jėga verčia mane ir toliau gilintis į visa tai.

Autorius: Tiesiog jūs nuoširdus ir sąžiningas žmogus, pasiruošęs rimtai kovai dėl savo laimės.

Skaitytojas: Ar norit, kad aš pradėčiau didžiuliotis? Betgi aš matau, kad visi jūsų žodžiai tarytum specialiai skirti man, tai kas tada manyje gero?

Autorius: Aš nesišaipau iš jūsų, aš tik kalbu apie realią padėtį. Bet jeigu prisirišite prie tokios minties, tai iš tikrųjų galite pradėti įsivaizdinti. Nors toks pavojus labiau gresia man, esančiam kaip ir kaltintojo rolėje. Bet, kaip sakoma, jeigu bijai vilko, neik į mišką. Laimingo gyvenimo dėsnius nelengva suprasti. Tai veikla dorybės *gunoje*, todėl iš pradžių mums teks atgailauti. Tai karti taurė, bet kai sunku mokintis – lengva gyventi.

Išvada: *aistros gūna visus savanaudžius vilioja būsima materialia laime. Gyvendami svajomis apie ateisiančią gerovę ir džiaugdamiesi jaunyste, tikėdami, kad viskas šiame pasaulyje skirta didesniam jų pasitenkinimui, jie geria materialios laimės nektarą. Tai tęsiasi tol, kol jie vieną kartą atranda, kad niekas nesiruošia šokti pagal jų dūdele. Kiekvienas iš juos supančių žmonių pats nori būti pasaulio bamba ir reikalauja iš kitų nuoširdaus rūpesčio ir meilės sau.*

Tačiau tokie jausmai gimsta tikrai iš nesavanaudiško noro tarnauti kitiems. Egoistinis noras atkreipti į save kitų dėmesį niekaip nepadedą susikurti harmoningus santykius, todėl tokio pobūdžio lūkesčiai vienas kito atžvilgiu aistros gunoje yra visiškai nerealūs.

Kai žmogus aistros gunoje pagaliau įsitikina, kad jis niekam nereikalingas, jis arba patiria skaudų nusivylimą, arba, dar kažko vildamasis, stengiasi kaip nors priversti aplinkinius deramai su juo elgtis. Ir viena, ir kita tik dar labiau padidina kančias. Taip nektarinis aistros gūnos gėrimas virsta

tikrų tikriausiais nuodais.

Košmariška laimė neišmanymo gunoje

Nusivylimas – tai dar ne atgaila. Tik atgaila suteikia žmogui galimybę atrasti dvasinę laimę. O nusivylimas dažnai pastūmėja ieškoti dar labiau iškrypusios laimės, nes žmogus ima galvoti, kad gyvenimas – tai ištisinis balaganas, kuriame laimingas tik tas, kuris viską pasiima jėga.

Padaręs tokį atradimą, žmogus nedelsiant patenka į neišmanymo *guną*, kuri visiškai iškreipia jo laimingo gyvenimo supratimą. Aistros *gunoje* jis apsimetinėjo, dabar nusprendė, kad laimingas bus tik tada, kai gyvenime kelią skinsis alkūnėmis. Jo širdyje palaiptiui tvirtėja įsitikinimas, kad laimę galima susikurti tik prievarta.

Skaitytojas: Kaip gali būti laimingas žiaurus žmogus? Kas jį tokį mylės?

Autorius: Žmogus neišmanymo *gunoje* visiems pavydi ir piktas ant viso pasaulio, todėl jis būna laimingas, galėdamas nebaudžiamai kenkti jį supantiems žmonėms. Įsitikinęs savo pranašumu ir versdamas kitus kentėti, nelaimingasis galvoja, kad jis tai daro savo laisva valia. Matydamas, kad kiti negali atsakyti tuo pačiu, jis pradeda didžiuotis ir galvoja, kad gyventi jam ne taip jau ir blogai. Jo laimė – tai tik gyvuliškas pergalės instinktas kovoje už būvį, o jo „žygdarbių“ varomoji jėga – pranašumo jausmas, pavydas, nepatenkintos ambicijos, nevaldomas lytinis potraukis, žiaurumas, pyktis, geismas, kerštas ir beprotybė. Jis visada jaučiasi pranašesnis už kitus ir netgi duoda jiems savo pamokymus, atseit kai būsite tokie kieti kaip aš, tada ir patirsite tikrąjį gyvenimo skonį, o kol kas kapstykitės tame purvyne, kuriame gyvenate. Tokiu būdu, žmogus aistros *gunoje* laiko save dideliu gyvenimo prasmės žinovu.

Skaitytojas: Tai jis visus laiko neišmanėliais?

Autorius: Kai kuriuos jis savotiškai gerbia. Pavyzdžiui, tuos, kurie dar „kietesni“ už jį. Bet širdies gilumoje jis galvoja: „Palaukit, ateis laikas, tada pažiūrėsime, kas ką“.

Skaitytojas: Vadinasi, jis atranda „laimę“, turėdamas galimybę nebaudžiamai naudoti prievartą kitų atžvilgiu. O seksualiniai iškrypimai, tokie, kaip sadizmas ir mazochizmas, irgi neišmanymo *gunos* atributika?

Autorius: Taip, tai tipiškas šios *gunos* pasireiškimas. Žmogus randa pasitenkinimą, vartodamas prievartą ir meilės santykiuose.

Skaitytojas: Aš dar galėčiau suprasti, kai tai daro vyras, bet kokią laimę čia randa moteris?

Autorius: Tokią pačią. Kęsdama savo partnerio išsidirbinėjimus, ji galvoja, kad tokia yra moters laimė – išmokti su tuo susitaikyti ir tuo pat metu atsiimti savo gyvuliškų džiaugsmų dalį. Kadangi nei viena iš jos pažįstamų neužsiima tokio pobūdžio seksu, ji nuoširdžiai didžiuojasi savimi. Be to, ji tariasi esanti dar „kietesnė“ už savo partnerį, nes ką jis bedarytų su ja, jai vis vien gerai, todėl ji, žinoma, visais atžvilgiais jį pranoksta.

Visi tokie malonumai neišmanymo *gunoje* labai ryškiai išreikšti gyvūnijos pasaulyje. Pavyzdžiui, vabzdžio maldininko patelė poravimosi metu ima ryti savo partnerį. Tą patį daro dauguma vorų. Katės irgi geros – kai jų intymūs santykiai pasiekia apogėjų, katinas skaudžiai kandžioja patelę.

Skaitytojas: Panašu, kad ateityje tokie žmonės, mėgstantys gyvulišką laimę, gaus gyvūnų kūnus?

Autorius: Taip, jeigu žmogus siekia laimės neišmanymo *gunoje*, būsimuose gyvenimuose jis atsidurs gyvūno, augalo ar vabalo kūne. Viskas priklauso nuo to, kuris iš jų tinkamiausias patirti tai „laimė“, kurią jis pasirinko.

Skaitytojas: Bet mes matome, kad ir žmogaus kūne galima patirti laimę, būdingą gyvūnams.

Autorius: Taip, bet žmogaus kūnas tam nepritaikytas. Gyvūnų kūnuose toks laimės tipas pasireiškia šimtus kartų stipriau. O žmogaus kūnas pritaikytas savęs pažinimo laimei, ir būtent tam tikslui mums duotas intelektas.

Skaitytojas: Ar ilgai žmogus neišmanymo *gunoje* gali džiaugtis tokiu baisingu gyvenimu?

Autorius: Kartais labai ilgai, tol, kol neatsiras atgailos jausmas. Pradžioje keletą gyvenimų jis džiaugiasi tokia laime. Jeigu jis turi pakankamai užsispyrimo ir jėgų išsilaikyti šioje padėtyje, nesugebėdamas gailėtis savo nuodėmių, tai tolesnė degradacija neišvengiama. Jam teks dešimtis, šimtus ar net milijonus gyvenimų džiaugtis neišmanymo laime įvairių gyvūnų ar augalų kūnuose.

Skaitytojas: Štai tau ir laimingo gyvenimo dėsniai. Tai tiesiog pasityčiojimas – taip ilgai laikyti žmogų tokioje kankinančioje būklėje. Mano visa esybė protestuoja prieš tokią neteisębę, viešpataujančią mūsų gyvenime.

Autorius: Ne tik jūs, bet ir visi dori žmonės su Pačiu Dievu priešakyje nesutinka su šiuo beatodairišku gyvų būtybių polinkiu į tokią egzistenciją.

Skaitytojas: Nepainiokite manęs, prašau. Kaip Dievui gali nepatikti tas košmaras, kurį Jis Pats ir sukūrė?

Autorius: Jam nepatinka mūsų kvaili norai.

Skaitytojas: Dar kartą prašau manęs neklaidinti. Juk mes kalbame apie Dievo sukurtą košmarišką pasaulį, o ne apie mūsų norus.

Autorius: Dievas ir nekūrė jokių košmarų. Jis tik sukūrė pačią visatą ir tokiu būdu suteikė mums galimybę įgyvendinti joje visus savo norus. Norėdamas pasitarnauti visoms gyvoms būtybėms, Jis sudarė joms sąlygas pačioms susikurti norimą laimę. Kadangi daugelis jų nori gyventi neišmanymo *gunoje*, tai Dievas pildo ir tokius norus.

Skaitytojas: Nejaugi Dievas šiuo klausimu neturi savo nuomonės, kad vykdo neišmanėlių valią?

Autorius: Atvirkščiai, Jis netgi neslepia Savo nepasitenkinimo tokiais žmonių polinkiais. Vedose Dievas ne kartą juos smerkia – Pats ir didžiųjų išminčių lūpomis. Štai pavyzdys iš *Bhagavadgytos*:

Tiktai nenaudėliai – didžiausi kvailiai, žemiausi žmonės, tie, kurių išmanyimą pasiglemžė iliuzija, ir ateistiški demonai – Man neatsiduoda (Bg. 7.15).

Šrīmadbhagavatam yra epizodas, kai Viešpats, įsikūnijęs kaip Rišabhadeva, duoda pamokymus Savo sūnums, ir Jo žodžiuose taip pat matosi nepasitenkinimas tais, kurie gyvena neišmanyme:

Kreipdamasis į Savo sūnus, Viešpats Rišabhadeva tarė: „Mano vaikai, šitame pasaulyje visos gyvos būtybės gauna materialius kūnus, bet tiems, kuriems pasiseka gimti žmonėmis, nepridera dieną ir naktį darbuotis dėl juslinių malonumų, kurie prieinami net šunims ir kiaulėms. Žmogus turi kultivuoti askezes, ir tada jis galės žengti dieviškoju atsidavimo tarnystės keliu. Askezės apvalys jo širdį, ir jam atsivers amžinasis gyvenimas, kupinas nesibaigiančios dvasinės palaimos, kuri nepalyginamai pranoksta bet kokią materialią laimę (ŠB 5.5.1).

Skaitytojas: Ar galima jiems kaip nors parodyti, kad tokia gyvenime nėra jokios laimės? Juk nebūtina laukti milijonus gyvenimų, kol jie atsidurs visiškoje neviltyje ir atsiras noras užsitikrinti dieviškojo žinojimo globą.

Autorius: Dievas tuo ir užsiima – viskuo, kas tik su mumis atsitinka, Jis duoda suprasti, prie ko priveda noras džiaugtis laime aistros ir neišmanymo *gunose*. Jis nuolatos ir įvairiausiais būdais mus mokina, kad tokia gyvenime nėra nieko gero. Pagaliau visas pasaulis tam ir sukurtas – parodyti, kad savanaudiški norai neatneša laimės. Bet mes turime pasirinkimo laisvę, kurios iš mūsų negali atimti net Pats Dievas, ir elgiamės taip, kaip norime. Todėl, jeigu žmogų užvaldęs noras mėgautis laime neišmanymo *gunoje*, tai kiek beįrodinėtum, koks tai blogis, jis vis tiek norės būtent tokios laimės.

Skaitytojas: Negi alkoholikas nemes savo įpročių, jeigu jam daug kartų kuo suprantamiau išaiškinti, kad ateityje jo neišvengiamai laukia degradacija?

Autorius: Jis kiekvieną dieną susitinka su savo sugėrovais ir turi progą stebėti, kas jo laukia artimiausioje ateityje. Kiekvieną rytą jis kankinasi pa-

giriomis ir supranta savo padėtį, tačiau potraukis spirituotai laimei jį taip pavergia, kad kitą dieną vėl viskas kartoja. Bendrai paėmus, tas potraukis pas visus skirtingas: vienam užtenka paskaityti šventraščius ar paklaudyti protingo žmogaus, kaip reikia teisingai gyventi, kitas mokinasi iš savo klaidų.

Skaitytojas: Vadinasi, norai – rimtas dalykas. Reikia skubiai mokintis būti su jais atsargesniam.

Autorius: Jūs teisus. Sugebėjimas valdyti savo norus vadinamas savi-kontrolė, ir be šios savybės neįmanoma pasiekti tikrą laimę. Todėl tas, kuris nenori būti įtakojamas aistros ir neišmanymo *gunų*, neišvengiamai prieina išvados, kad reikia skubiai mokintis kontroliuoti savo norus.

Skaitytojas: Ir kaip tai daroma?

Autorius: Mes jau kalbėjome, kad pradžiai reikia išmokti laikytis dienos režimo, tai yra, susitvarkyti poilsį, darbą ir mitybą. Tai prislopins netikusius įpročius ir atsiras daugiau laisvo laiko, kurį reikia stengtis skirti bendravimui su šventais žmonėmis ir šventraščių skaitymui. Toks pozityvus laiko leidimas duoda įkvėpimą iš pagrindų keisti savo gyvenimą.

Skaitytojas: Taip lengva pasakyti – reikia laikytis dienos režimo, bet aš jau patyriau, kaip tai sunku.

Autorius: Tai todėl, kad jūs dar neturite tvirto tikėjimo, jog tokia veikla atneš neįkainojamą naudą. O tikėjimas taip greitai neatsiranda, tam reikia nuosekliai ir labai rimtai studijuoti praktinę ir teorinę šio klausimo puses. Tai liečia ir šio pokalbio temą, būtent, laimę neišmanymo *gunoje*.

Skaitytojas: Pateikite, prašau, konkrečių pavyzdžių, kaip dar pasireiškia potraukis tokiai laimei.

Autorius: Visas nusikaltėlių pasaulis laikosi ant vieno banginio – tai bendravimas neišmanymo *gunoje*. Jeigu žmogų užvaldo mintis, kad jis bus laimingas tik tada, kai pamins kitus, tai reiškia, kad jį palaipsniui užvaldo neišmanymo *guna*. Jis ir nepastebi, kaip keičiasi jo aplinka, kalba, santykiai šeimoje, veiklos kryptis, požiūris į pinigus ir t. t. Jis pradeda bendrauti su nusi-kaltėliais ir apgavikais, perimdamas jų gyvenimo būdą. Šių žmonių pasaulyje visai kitos vertybės, nei ten, kur viešpatauja aistros *guna*.

Aistros *gunoje* mums atrodo, kad sėkmė priklauso nuo to, kiek tu sugebi palaikyti savo reputaciją ir didinti turtus. Neišmanymo *gunoje* viskas kitaip. Ten labiausiai gerbiamas tas žmogus, kuris sugeba elgtis žiauriai („kietai“) ir tuo pat metu palaikyti santūraus ir elegantiško džentelmeno imidžą. Jie irgi turi savo gerbėjus, kurie bando perimti jų gyvenimo stilių. Tokių žmonių elgesys neprognozuojamas, jie nesiskaito su bendražmogiškais visuomenės normomis. Todėl su jais susidūrę žmonės jaučia nepaaiškinamą arba ir visišk-

kai sąmoningą baimę.

Tokioje aplinkoje žiaurumas yra varomoji jėga, o tarpusavio santykius reguliuoja baimė. Kuo žiauriau žmogus elgiasi, tuo labiau jį gerbia (bijo).

Skaitytojas: O ar tokie žmonės patys ko nors bijo?

Autorius: Jie stengiasi susikurti bebaimių žmonių įvaizdį, ir kai kurie tiek įsigyvena į šitą vaidmenį, kad bebaimiškumas tampa jų antrąja natūra. Tačiau kažkur sielos gelmėse jie mirtinai bijosi vienas kito. Jiems baisiausia – prarasti gerus santykius su savo vienminčiais. Netgi teisėsauga nėra tokia baisi, kaip tie negailestingi draugužiai. Todėl nusikalstamo pasaulio autoritetų gyvenimas – tai rūsti ir kupina pavojų kasdienybė. Mažiausia klaidelė jiems gali kainuoti gyvybę. Ir jeigu jie bijo net artimiausių draugų, tai ką kalbėti apie tikrus priešus iš kitų grupuočių, pretenduojančius į jų valdomą teritoriją.

Skaitytojas: Panašu, kad visi žmonės, patekę į neišmanymo *guna*, tampa nusikaltėliais.

Autorius: Taip, jiems panorėjus, neišmanymo *guna* visiškai nuslopina sąžinės balsą, ir žmogus praranda sugebėjimą matyti, kas galima ir kas negalima. Jam atrodo, kad jis gali elgtis kaip nori. Taip atsitinka, kai žmogus atkakliai nori nesilaikyti jokių įstatymų. Į „pagalbą“ tuoj ateina neišmanymo *guna* ir patalpina jo sąžinę už devynių užraktų, kad ji daugiau negrauztų jos globotinio.

Atsikratęs gėdos jausmo, žmogus pradeda mėgautis padėtimi, kurioje jis leidžia sau elgtis kaip nori, klaidingai laikydamas tai laisve. Jis nuoširdžiai tiki, kad atlikęs gerai suplanuotą nusikaltimą ir numatęs visas atsargumo priemones, lengvai išvengs bausmės. Taip žmogus, patekęs į neišmanymo *guna*, tampa prisiekusiu nusikaltėliu.

Skaitytojas: Vadinasi, neišmanymo *gunos* įtakoje daugiausia tokių žmonių, kurie gyvena pagal nusikaltėlių pasaulio dėsnius?

Autorius: Taip, ignoruodami Vedų ir kitų šventraščių nurodymus, jie neišvengiamai tampa nusikaltėliais.

Skaitytojas: Peršasi išvada, kad visi tie, kurie nepaiso šventraščių, yra nusikaltėliai, taip?

Autorius: Taip, visi.

Skaitytojas: Panašu, kad dabartinė teisėsaugininkų nuomonė, kodėl reikia vengti nusikalstamos veiklos, iš esmės skiriasi nuo to, ką kalbate jūs.

Autorius: Jūs teisus, dabar paplitęs supratimas apie nusikalstamos veiklos priežastis ne visada atitinka vedinę išmintį. Juk žmogus gali nusikalsti ne tik prieš valstybę ir žmones, bet ir prieš Dievą, o nusikaltimo auka, kad ir

kaip tai bebūtų keista, gali tapti ir pats žmogus, padaręs tą nusikaltimą.

Skaitytojas: Man daugiau ar mažiau aišku, kas yra nusikaltimas prieš Dievą, tik aš nesuprantu, kodėl žmogus turėtų pats sau kenkti?

Autorius: Jeigu gyva būtybė, gavusi tokią dovaną – žmogaus kūną, veda niekingą gyvenimo būdą, tai jau savaime yra nusikaltimas prieš patį save. Dažnai nusikalsdami, tokie žmonės prieina iki visiškos beprotybės ir neretai gyvenimą baigia savižudybe. Bet reikia suprasti, kad jeigu ne mes patys save pasigimdėme, tai mes neturime ir teisės sunaikinti savo kūną, tegu ir labai to norėdami. Štai kodėl likimas visada nubaudžia savižudžius.

Skaitytojas: Kaip dar galima nubausti tuos, kurie jau numirė?

Autorius: Bausmė tokia, kad savižudžiai tam tikrą laiką negauna jokio kūno. Sunaikinę savo grubųjį kūną, jie priversti toliau egzistuoti tik subtilia-me kūne. Kitaip sakant, tampa vaiduokliais.

Skaitytojas: Siaubo filmas! Tad kokie gi charakterio bruožai daugiausia skatina sąmonės degradaciją, pasibaigiančią taip liūdnai?

Autorius: Žmogus turi šešis priešus. Tai geismas (troškimai, norai), pyktis, godumas, iliuzija, pavydas ir beprotybė. Viskas prasideda nuo geismo, nuo mūsų norų. Kai jie lieka nepatenkinti, atsiranda „teisėtas“ pyktis. Nepatenkinti norai, skatinami pykčio, dar labiau sustiprėja ir atsiranda godumas, kuris sukelia iliuziją, kad visi jį supantys žmonės yra jo skolininkai. Ir jeigu jie nekreipia dėmesio į jo problemas ir džiaugiasi savo laime, atsiranda pavydas. Galiausiai žmogaus psichika neatsilaiko prieš tokią sunkią, ligotą būklę ir anksčiau ar vėliau jis tampa žiauruoliu ar paprasčiausiai iš-eina iš proto.

Visi šitie šeši priešai vienodai pavojingi mūsų sąmonei. Bet kuris iš jų, atskirai paimtas, gali atvesti žmogų į visišką degradaciją. Tokiu būdu, yra kaip ir šešios pagrindinės sąmonės nuosmukio kryptys, kurios ir sudaro visą neišmanymo *gunos* arsenalą.

Skaitytojas: Papasakokite apie jas smulkiau.

Autorius: Smulkiau bus tada, kai kalbėsime apie neišmanymo *gunos* poveikio ypatybes. Dabar tik apibrėšime tas degradacijos kryptis.

1. Nevaldomas geismas atveda į ištvirkavimą, lytinius iškrypimus, homoseksualizmą ir žiaurumą, kuris atsiranda dėl nekontroliuojamo lytinio potraukio.

2. Nevaldomas pyktis žmogų verčia amoraliai elgtis ir dažnai tampa priežastimi, dėl kurios atsiranda psichiniai susirgimai, kaip epilepsija. Moterims pyktis pasireiškia kaip nuoskaudos, ir tai gali tapti dažnų isterikų priežastimi.

3. Godumas verčia vogti, plėšikauti ir būti despotu šeimoje ir darbe. Visa tai irgi iššaukia įvairias ligas ir, galiausiai, didelį psichinį išsekimą. Taip atsiranda kai kurios psichinės ligos, pavyzdžiui, maniakalinė-depresinė psichozė.

4. Jeigu žmogus vartoja intoksikacijas arba yra didelis egoistas, jam atsiranda iškreiptas supratimas apie džiaugsmą ir laimę, ir tai gresia šizofrenija, alkoholizmu ir narkomanija. O tai, savo ruožtu, skatina vystytis sunkias psichines ir fizines ligas, kurios baigiasi sąmonės degradacija ir sveikatos netektimi.

5. Pyktis išprovokuoja žiaurumą ir nusikalstamą veiklą. Būtent jis priverčia žmogų tapti šaltakrauju žudiku. Perspektyvoje – labai rūstus likimas.

6. Beprotybė – tai rezultatas tų dienų, kai žmogus kiek įmanydamas tenkinosi visomis neišmanymo laimės rūšimis. Ji pasireiškia tuo, kad žmogus nuo pat gimimo neturi jokio intelekto, tokiu būdu mažai kuo besiskirdamas nuo gyvūnų.

Skaitytojas: Ar per vieną gyvenimą galima nusiristi iki beprotybės?

Autorius: Laisvai. Jeigu taip labai norisi degraduoti, tai su protu, tiksliau, su intelektu galime atsisveikinti jau šiame gyvenime.

Visų išvardintų degradacijos krypčių rezultatas – tai visiškas netikėjimas progresu ir kosminiais dėsniais. Dėl degradacijos Žemėje atsiranda keturių tipų žmonės, kurie nepripažįsta dieviškosios pasaulio tvarkos ir yra pasmerkti gyventi neišmanyme. Tai kaip tik tie žmonės, kurie išvardinti anksčiau pateiktame *Bhagavadgitos* (7.15) tekste:

1. Beviltiški kvailiai.
2. Labiausiai puolę žmonės.
3. Tie, kurių žinojimą pasiglemžė iliuzija.
4. Bedieviai demonai.

Skaitytojas: Kas yra demonai?

Autorius: Vedose nurodyta, kad demonizmas – tai tokia sąmonės būklė, kai žmogus ne tik pats netiki į Dievą, bet ir atvirai nekenčia tų, kurie Juo tiki.

Skaitytojas: Ačiū Dievui, aš iki to dar nenusiritau.

Autorius: Jeigu jūs būtumėte tokioje būklėje, šitas mūsų pokalbis būtų neįmanomas. Demonai su neapykanta atmeta netgi galimybę diskutuoti tokiomis klausimais.

Skaitytojas: Ar paminėtų keturių tipų žmonės turi bent kokią galimybę išsivaduoti iš savo nepavydėtinos būklės?

Autorius: Kiekviena gyva būtybė, mėgindama būti laiminga materialiaume pasaulyje, anksčiau ar vėliau patiria, kad čia nėra tos laimės, kurios ji ieško. Tada ji ima atgailauti, užsiima dvasine praktika ir po daugelio gyvenimų

grįžta į dvasinį pasaulį, kur nėra materialių kančių.

Skaitytojas: Ar mudu galime palengvinti neišmanėlių dalią ir paskubinti jų dvasinio atgimimo procesą?

Autorius: Tas, kuris nori tokiems žmonėms padėti, pirmiausia turi pats sėkmingai žengti dvasinio progreso keliu. Skęstančiojo negali išgelbėti kitas skęstantysis. Tik turėdamas galias dvasines žinias ir išsiugdęs gailestingumą, žmogus gali padėti tam, kuris vargsta neišmanyme.

Skaitytojas: Kiek reikia apvalyti savo sąmonę, norint padėti kitiems?

Autorius: Gailestingo žmogaus dorybingumas turi būti didesnis už neišmanėlių nuodėmingumą. Tik tada bus galima jiems padėti.

Skaitytojas: Vadinas, aš galiu daug metų kaupti savo dorybingumo atsargas, o paskui susigraudinęs atiduosiu jas kokiam nors degeneratui. Jam nuo to palengvės, o aš prarasiu visus savo dievobaimingo gyvenimo rezultatus. Lyg ir neteislinga...

Autorius: Nesuprantu, jūs tikrai norite padėti tiems nelaimėliams ar ne?

Skaitytojas: Jeigu įmanoma padėti, neprarandant savo laimės, tada taip, aš noriu padėti. O jūsų nurodytas būdas manęs netenkina.

Autorius: Ėhė, jūsų supratimas, kaip reikia padėti žmogui, vargu ar atneš jam naudą. Nuoširdūs ir gailestingi žmonės neišmanėliams pasiruošę paaukoti viską, netgi savo gyvybę. Pavyzdžiui, taip pasielgė Jėzus Kristus. Reiktų pridurti, kad esant absoliučiai nesavanaudiškiems santykiams, visas dorybingumas, kurį žmogus atiduoda kitam, sugrįžta jam šimteriopai, ypač, jei tokio pasiaukojimo rezultatai būna geri.

Tokiu būdu, jūs nieko neprarandate. Todėl geriausia pasirinkti kelią, kuris veda į gailestingumą visiems, esantiems neišmanymo *gunoje*.

Skaitytojas: Aš nelabai suprantu, ką jūs čia pasakėte. Jeigu aš atiduosiu litą, tai pas mane jo tikrai nebus. Kaip galima sakyti, kad aš nieko nepraradau? Negi tuščioje kišenėje nei iš šio, nei iš to atsiras dešimtlitis?

Autorius: Nelyginkite dvasinės aritmetikos su materialia. Jeigu jūs kam nors nusišypsosite, tai argi prarasite bent kruopelę džiaugsmo? Nejaugi visi, kuriems jūs šypsotės, atsakydami susiraukia?

Skaitytojas: Jūs manęs neįvertinate. Jeigu aš kam nors šypsausi, tai man atsako tuo pačiu.

Autorius: O po to jums dar norisi šypsotis ar jau ne?

Skaitytojas: Žinoma, norisi, aš juk ne akmuo.

Autorius: Štai matote, dvasiniuose santykiuose visai kita aritmetika: viena jūsų šypsena minus viena, kurią padovanojote tuzinui žmonių, lygu dešimteriopai šypsenai. Lygiai tas pats būna, kai savo dorybingumą jūs au-

kojate kokia nors kita forma. Vienintelė, bet būtina sąlyga – tai daryti reikia visiškai nesavanaudiškai. Tam, savo ruožtu, reikalinga dvasinė stiprybė ir gailestingumas.

Skaitytojas: Kokia stebinanti informacija! Apie tai reikia susimąstyti.

Autorius: Mąstykit, mąstykit. Tokių temų apmąstymas savaime yra didelis gėris.

Išvada: *taip vadinama laimė neišmanymo gunoje turi baisias pasekmes ir tiems, kurie ja džiaugiasi, ir tiems, kurie susidūrė su tokiais žmonėmis, kas rodo jų blogus poelgius praeityje. Kai tokioje situacijoje atsiduria artimas žmogus, atsiranda natūralus noras jam padėti. Tačiau tai nėra taip paprasta. Reikia, kad mes patys turėtume dorybingą laimės supratimą, sutvirtintą tyro dvasinio žinojimo energija.*

Tad kas gali realiai padėti žmonėms, praradusiems žmogiškojo gyvenimo prasmę? Tai gali padaryti tik labai gailestingas žmogus, turintis dvasinį žinojimą ir tvirtą tikėjimą dvasine laime.

Skaitytojas: Vadinas, dvasinio žinojimo energija gali padaryti laimingais netgi visiškus neišmanėlius. O kaip suprasti, koks žinojimas dvasinis, ir koks ne?

Autorius: Tai sekančio pokalbio tema.

ŽINOJIMAS – GALINGIAUSIA JĖGA

Žinojimo, nešančio laimę, kriterijai

Bhagavadgytoje labai tiksliai apibrėžti tikrojo žinojimo kriterijai:

Šis žinojimas – mokslų valdovas, paslapčių paslaptis. Jis – tyriausias, o kadangi per patyrimą leidžia tiesiogiai suvokti savąjį „aš“, jis yra religijos tobulybė. Jis amžinas ir įgyjamas su džiaugsmu (Bg. 9.2).

Taigi čia kalbama, kad tikrasis žinojimas yra tobulybė. Visose religijose ir filosofinėse sistemose tobulumas traktuojamas vienodai, kaip aukščiausios laimės pasiekimas. Todėl Vedų išvada vienareikšmė – religijos ir filosofijos veda į tobulybę tik tada, kai jos remiasi žinojimu, vedančiu į aukščiausią laimę. Ir štai tokio žinojimo kriterijai:

1. Jo ištakos – Aukščiausias Dievo Asmuo. Pavyzdžiui, *Bhagavadgytoje* jį pateikia Pats Viešpats.

2. Tikrasis žinojimas turi būti pats tyriausias.

3. Jis suteikia gyvai būtybei galimybę užsiimti dvasine praktika ir per ją pažinti savo tikrąją, dvasinę prigimtį.

4. Tikrasis žinojimas yra amžinas.

5. Jo pažinimas yra džiaugsmingas.

Pirmasis punktas nedviprasmiškai tvirtina, kad žinojimas negali atsirasti iš niekur, kad už jo visada yra asmenybė, kuri jį perteikia kitiems. Savaime suprantama, kad patį tobuliausią, be jokių iškreipimų žinojimą žmonės gali gauti tiktai iš pačios tobuliausios asmenybės – Aukščiausio Dievo Asmens.

Antras punktas: tas, kuris naudojasi bent kiek iškreipytu žinojimu ir turi neteisingą supratimą apie tiesą, negalės apsisvalyti. Jis bus paženklintas neišmanymo antspaudu, kol negaus tikrojo žinojimo. Yra daug žmonių, perteikiančių vienas ar kitas žinias, bet neturinčių supratimo apie savo amžinąją dvasinę prigimtį. Bet jeigu mums pasisekė susidurti su žinojimu, kurio dėka milijonai žmonių pasiekė tobulumą (suvokė savo dvasinę prigimtį, atmesdami kūniškąją koncepciją), tai jį reikia kuo nuodugniausiai studijuoti, stengiantis išsisaugoti tų žmonių didybę ir žinojimą, kuriuo jie naudojosi.

Trečias punktas sako, kad jeigu žmogus pažinimo procese pradeda suvokti save kaip sielą, tai reiškia, kad jis naudojasi tyru ir nenuodėmingu žinojimu. Pamačius tokius rezultatus, galima drąsiai tvirtinti, kad tos žinios pasitvirtina gyvenime. Priešingu atveju, kai žmogus deda dideles pastangas, tačiau neprogresuoja, jis greičiausiai susidūrė su nepakankami tyru žinojimu, kuris neperteikia tikrosios laimės supratimo.

Ketvirtas punktas: mums bus sunku nustatyti, kuris žinojimas amžinas, o kuris ne. Bet mes galime peržvelgti jo vystymosi istoriją ir pamatyti, kada jis atsirado. Materialiame pasaulyje pati galingiausia jėga – laikas, todėl išbandymas laiku yra pats patikimiausias. Vadovaudamiesi tokia logika, mes galime pasidaryti išvadą, kad jeigu koks nors žinojimas teikia žmonėms gerį ne vieną tūkstantį metų, tai jis pretenduoja į tikrojo žinojimo statusą. Priešingu atveju, tai yra, laiko nepatikrintą žinojimą rizikinga traktuoti kaip tikrąjį ir vienintelį.

Patyrus tikrąjį žinojimą, galintį mus padaryti laimingais, mes tuoj pat tai pajuntame, nes atsiranda didelis entuziazmas iš pagrindų keisti savo gyvenimą.

Taigi pirmiausia reikia išsiaiškinti, koku žinojimu naudotis, ir tik įsitikinus, kad susiradai tą vienintelį ir tikrąjį, reikia stengtis jį perprasti.

Skaitytojas: O kas nustatė, kad Vedoms jau penki tūkstančiai metų?

Autorius: Vedoms daug daugiau, negu penki tūkstančiai metų. Prieš tiek metų jas pirmą kartą užrašė Šryla Vjasadeva. Šį faktą patvirtina daugybė istorinių kronikų. Be to, reikia atkreipti dėmesį, kad Vedose pasakojami įvykiai atsitiko prieš šimtus tūkstančių ir net prieš milijonus metų. Dar daugiau, pateikdamos tokius senus įvykius, Vedos dažnai daro nuorodas į tuo metu

buvusius vedinius tekstus. Pavyzdžiui, *Bhagavadgytoje* Pats Viešpats sako, kad keturios Vedos atsirado iš visatos kūrejo lūpų, kai tik ji buvo sukurta. Tokiu būdu, nepaprastą vedinės išminties senumą įrodyti ne taip jau ir sunku.

Skaitytojas: Jūsų paklausius, peršasi išvada, kad Vedos buvo sudarinėjamos daugelį tūkstantmečių.

Autorius: Taip, Vedose sudėta visa išmintis, kurią žmonėms perdavė Pats Dievas ir praeities išminčiai. Todėl vedinės žinios yra daugiaplanės ir surašytos į šimtus tomų. Kiekvienas vedinis kūrinys tiesiogiai arba netiesiogiai nurodo laiką, kada jis buvo sudarytas. Antruoju atveju laiką galima nustatyti, išanalizavus aprašomų įvykių chronologiją.

Skaitytojas: Sakykim, kad šitas klausimas aiškus. O kaip suprasti, kad tai tyras žinojimas?

Autorius: Jeigu per daugelį amžių kokio nors žinojimo dėka tūkstančiai žmonių pasiekė tobulumą, tai toks žinojimas, be jokių abejonių, yra tyras. Daugiau sužinoti apie tokius žmones galima iš jų autobiografijų, kurių labai daug pateikta Vedose.

Skaitytojas: Man istorinių faktų nepakanka, aš noriu sugebėti pats nustatyti, ar žinojimas yra tikras, ar ne.

Autorius: Tam reikalinga, kad jūs su tuo žinojimu turėtumėt nematomą, spontaniškai atsiradusį kontaktą.

Skaitytojas: Kaip tai atrodo praktiškai?

Autorius: Stiprėjant tikėjimui į tikrąjį žinojimą, automatiškai stiprėja ir kontaktas su juo. Tai, savo ruožtu, teisinga kryptimi orientuoja mūsų intelektą, kuris darosi švarus, stiprus ir stabilus. Toks intelektas įgalina ugdyti savyje teisingus norus ir atitinkamai elgtis.

Skaitytojas: Bet aš nesuprantu, kam visa tai reikalinga ir kaip tai pakeis mano gyvenimą?

Autorius: Toks žinojimas greitai apvalo žmogų nuo susikaupusių nuodėmių ir gyvenimas prašviesėja. Tyras žinojimas ryžtingai pakreipia visą gyvenimą tikros laimės link, ir tuo pačiu žmogui neprireikia taikyti sau jokios prievartos. O tie, kurie naudojami daugiau ar mažiau suterštu žinojimu, dažnai negali greitai ir lengvai pakeisti savo likimą. Tai susiję su tuo, kad toks žinojimas neduoda mums laimės tiek, kiek jos reikia, norint kardinaliai pakeisti savo intelektą, tuo pačiu ir charakterį.

Skaitytojas: O kodėl užterštas žinojimas negali mūsų apvalyti? Koks jis bebūtų, vis tiek turėtų duoti kažkokią naudą.

Autorius: Bet kuris netobulus žinojimas yra materialių *gūnų* įtakoje ir todėl negali padėti žmogui iš jų išsivaduoti. Jis negali atsikratyti savo kvailių

įpročių, todėl nėra ir garantijos, kad jis nedegraduos. O tyras žinojimas be vargo padeda išsivaduoti iš pačių bjauriausių įpročių.

Skaitytojas: Vadinasi, jeigu žinojimas padeda lengvai atsikratyti žalingų įpročių, tai jis yra tyras?

Autorius: Teisingai. Tiktai didžiausias pastangas žmogus turi skirti ne kovai su jį kamuojančiais įpročiais, o tyro žinojimo įsisavinimui.

Skaitytojas: Dabar atsakykite: ar vedinė išmintis gali išgydyti narkomaną?

Autorius: Narkomanija – tai intelekto liga. Todėl tokiu atveju padėti gali tik dvasinis žinojimas. Jis pasiūlo intelektui daug didesnę laimės pojūtį, kuris traukia daug stipriau, negu narkotikai, ir tai padeda narkomanams atsikratyti pražūtingos priklausomybės.

Skaitytojas: Aš asmeniškai kol kas nejaučiu, kad dvasinis žinojimas labai mane trauktų ir viliotų.

Autorius: Vadinasi, jūsų kontaktas su juo dar labai silpnas.

Skaitytojas: Ir kaipgi jį sustiprinti?

Autorius: Tiktai kiekvieną dieną nuolankiai ir su giliu tikėjimu kartojant šventus Dievo vardus. Jų dėka net labiausiai puolę žmonės tampa šventaisiais.

Skaitytojas: Būtų gerai, kad tokias keistas tiesas jūs pailiustruotumėt pavyzdžiais.

Autorius: Amerikoje ir Europoje dešimtys tūkstančių žmonių metė narkotikus tik dėl to, kad pradėjo kartoti šventus Dievo vardus. Apie tai daug rašė septyniasdešimtųjų metų spauda. A.C.Bhaktivedanta Svami Prabhupada atnešė iš Rytų Vedų mokymą, kurį priėmė daug jaunuolių, radę savyje jėgų atsisakyti kvaišalų ir eiti savęs pažinimo keliu. Anksčiau tokių dalykų nebuvo, nors Vedos ir prieš tai buvo pristatytos ir amerikiečiams, ir europiečiams. Reikalas tame, kad Prabhupada supažindino vakariečius su tikraja šių šventraščių prasme.

Man pačiam teko stebėti, kaip narkomanai, labai rimtai atsidėję dvasinei praktikai, atsikratė pomėgio narkotikams, net nepajutę tų kančių, kurios paprastai lydi taip vadinamą abstinencijos sindromą, pasireiškiantį, kai narkotikai kurį laiką nevartojami. Žmonėms, kurie jau buvo praradę viltį sugrįžti į normalų gyvenimą, tokia jiems atsivėrusi perspektyva buvo kaip stebuklas. Dvasinis žinojimas, keisdamas intelekto orientaciją, greitai išvaduoja iš prisirišimo prie žalingų įpročių, ir aš tai ne kartą įsitikinau savo praktikoje.

Skaitytojas: Man vis tiek sunku patikėti jūsų žodžiais. Aš pats ne kartą susidūriau su tuo, kad narkomanui praktiškai neįmanoma padėti visiškai

mesti narkotikus. Gal paaiškintumėt, kaip veikia tas dvasinio pažinimo mechanizmas, kodėl jis toks galingas.

Autorius: Taip, mano žodžiai gali būti ne visai įtikinami. Paskutiniu metu dauguma žmonių daugiau pasikliauna materialiuoju progresu, ir tik retas gali reikiamai įvertinti dvasinių žinių galią. Šiaip jau dvasinės žinios dabar prieinamos visiems, bet daugumai žmonių jas dengia paslapties skraistė. Taip yra todėl, kad mažai kas tiki, jog su jų pagalba galima ką nors pasiekti. Kita priežastis – daug žmonių tiesiog negali užsiimti dvasine praktika dėl to, kad jų sąmonė per daug užteršta pavydo Dievui.

Skaitytojas: Aš, sakykim, visai nepavydžiu Dievui, bet šventų vardų kartoti nenoriu dėl kitos priežasties. Tiesiog tai neatitinka mano skonio.

Autorius: Daugelis irgi taip galvoja, bet pasiteisinimui galima sugalvoti ką tik nori. Ir vis tik priežastis, dėl kurios nesinori kartoti šventus vardus, yra būtent pavydas Viešpačiui.

Skaitytojas: Nieko panašaus savyje aš nematau. Man tik įdomu sužinoti, kuo pranašesni dvasiniai metodai, gydant narkomaniją.

Autorius: Pirma pasižiūrėkime, kokiais metodais gydos dauguma narkomanų.

1. Pradedama vartoti silpnesnius narkotikus, tai yra, didelį malonumą keičia į mažesnę. Problemos toks gudravimas neišsprendžia, nes potraukis išlieka, ir anksčiau ar vėliau žmogus pradės ilgėtis stipresnio poveikio. Dažniausiai jis neatsilaiko, ir viskas prasideda iš naujo.

2. Kartais jie izoliuojasi nuo įprastos gyvenimo aplinkos. Šis metodas efektyvesnis, bet ir čia išlieka potraukis ankstesniam gyvenimo būdai. Taigi vėl nėra jokios garantijos.

3. Dabar labai populiarius narkomanų gąsdinimas visokiais kodavimais ir nuodingų kapsulių įsiuvimais. Gydytojai, taikantys šį metodą, gražina į gyvenimą degradavusį intelektą ir taip pasiekia tam tikrą rezultatą.

Žinoma, žmoną irgi galima įbauginti, kad ji nesivalkiotų pašaliais. Bet jeigu vyras su ja nesiels švelniai ir rūpestingai, tai argi ji užmirš savo meilužius? Tas pat ir su tais gydymo metodais, kai narkomaną nuo buvusio „laimės“ šaltinio saugo tik baimė. Tai tik laikina priemonė, nes intelektas negauna jokios alternatyvos, jokio pakaitalo. Jeigu narkomanas pats nepradės ieškoti stipresnių, negu narkotikai, išgyvenimų, tai su laiku jis paprasčiausiai atkris.

Kartais narkomanams siūloma pakentėti ir nevartoti narkotikų, bet į tokį patarimą net nėra prasmės gilintis. Argi kantrybės pagalba galima atsikratyti laimės potraukio?

Taigi matome, kad visi dabar naudojami narkomanų gydymo metodai yra mažai efektingi. Tai susiję su tuo, kad jie žmogui nepasiūlo kokios nors kitos, labiau viliojančios laimės.

Skaitytojas: Jūs atmetate šiuos metodus, bet aš žinau, kad jie nors ir nelabai, bet vis tik efektingi. Argi tai blogai, jeigu nėra nieko geresnio?

Autorius: Aš tikrai nesmerkiu tokius kilnius norus – padėti įveikti šį blogį. Tiesiog aš atkreipiu dėmesį, kad pasiekti šioje srityje didesnių laimėjimų nepavyko.

Skaitytojas: Kam tada iš viso kalbėti šia tema? Galbūt jūs pats naudojate efektyvesniais metodais?

Autorius: Aš negaliu tvirtinti, kad jais naudojuosi, bet Vedose šis dalykas išaiškintas gana suprantamai. Aš jau sakiau, kad šventų vardų kartojimas gali visiškai išvaduoti žmogų nuo bet kokios narkotikų priklausomybės.

Skaitytojas: Gerai, tada smulkiai išaiškinkite vedinę šio metodo koncepciją.

Autorius: Pasistengsiu. Potraukis narkotikų sukeltai euforijai lokalizuotas žmogaus intelekto, kurio laimės supratimas yra neišmanymo *gunos* poveikyje. Kiekvieno individo intelektas gyvena vienu tikslu – siekti laimės. Jeigu tokio tikslo nėra, žmogui dingsta bet koks entuziazmas ką nors daryti, ir tada intelekto funkcijos palaipsniui sunyksta.

Intelektas kontroliuoja proto bei juslių veiklą, o taip pat atsakingas už tai, kad į mūsų kūną patektų gyvybinė energija. Kitaip sakant, jis kontroliuoja visą organizmo veiklą. Pajutęs, kad yra dar didesnė laimė, negu jis jautė iki šiol, intelektas nedelsiant mus verčia jos siekti. Kadangi visi seni įpročiai taip pat yra intelekto, tai atsiradus naujam, stipresniam potraukiui, jiems paprasčiausiai nebelieka vietos.

Pakeitęs savo orientaciją ir siekdamas aukštesnio tipo laimės, intelektas keičia mūsų požiūrį į gyvenimą ir įpročius. Palaipsniui gerėja charakteris, kitaip sakant, keičiasi proto darbas. Žmogus pradeda užsiimti kita veikla, tai yra, savo gyvybinę energiją panaudoja kita kryptimi. Nurimsta protas, kas labai pagerina psichinę ir fizinę sveikatą. Kai žmogus pasijunta laimingesnis ir sveikesnis, jis lengvai išsivaduoja iš narkotikų priklausomybės.

Tokiu būdu, kai intelektas pradeda jausti potraukį šventiems Dievo vardams, žmogus pasijunta laimingesnis ir sveikesnis. Jeigu jis narkomanas, tai sulig kiekviena diena jaučia vis mažesnę potraukį kvaišalams.

Skaitytojas: Jeigu narkomaną išgydo šventi vardai, ar jis gali vėl pradėti vartoti narkotikus?

Autorius: Viskas priklauso nuo žmogaus ryžto ir jo karmos. Jeigu dėl jo

nuodėmingos praeities bei nepakankamai rimtos dvasinės praktikos žmogų vėl patrauks laimė neišmanyme, pablogės jo kūno ir proto būklė, ir tada vėl gali atsirasti potraukis narkotikams. Tačiau, turėdamas dvasinės laimės patirtį, žmogus neišsvengiamai grįš į atgimimo kelią.

Skaitytojas: Nesuprantu. Kaip intelektas gali atsisakyti aukščiausios laimės vardan jos surogato, kuris, be to, dar kenkia sveikatai?

Autorius: Sutinku – šie mano žodžiai gali atrodyti nevykę, deja, taip vis dėl to būna. Taip atsitinka tada, kai žmogų pasiveja jo bloga karma, kurios jis dar nespėjo atidirbti. Kartais dvasinės praktikos metu žmogus gali nesąmoningai padaryti ką nors blogo, pavyzdžiui, savo kalbomis ar nepasitikėjimu įžeisti šventus žmones. Dėl to jis degraduoja, bet tik laikinai.

Dėl savo nuodėmingų poelgių žmogus automatiškai patenka į žemutinių *gunų* veiklos sferą, kuri atima iš jo potraukį aukštesnio lygio laimei. Taip jis praranda sugebėjimą teisingai vertinti tai, kas su juo vyksta ir palapsniui degraduoja. Tai labai skausmingas procesas, ir patiriamos kančios vėl iššaukia dvasinės laimės potraukį.

Skaitytojas: Ar būna kokios nors išimties šiuo atveju?

Autorius: Svarbu žinoti, kad žmogus, apleidęs dvasinį kelią, anksčiau ar vėliau grįžta į jį. Einantiems dvasiniu keliu galimi tik laikini nuopuoliai, bet pralaimėjimo šitame kelyje negali būti. Taip sako *Bhagavadgyta*.

Skaitytojas: Vadinasi, niekas nėra apdraustas nuo degradacijos, tegu ir laikinos?

Autorius: Taip, su mumis gali atsitikti kas tik nori. Bet tie žmonės, kurie ieško šventųjų prieglobsčio, vis dėl to yra apdrausti. Šventieji vien tik savo buvimu palaiko mumyse potraukį dvasinei laimei. Todėl bendravimas su jais mus gelbsti ir nuo degradacijos, ir net nuo blogos karmos.

Žmogų išmintingu galima laikyti tik tada, kai jis supranta šią gilią tiesą. Atkakliai siekdami bendrauti su šventaisiais, mes, veikiami jų spinduliuojamos laimės ir malonės, sugebame išlaikyti savo intelektą neužterštą. Žmogus, kuris neįsivaizduoja savęs be tokio bendravimo, turi visas garantijas iškilniam gyvenimui, jis bus apsaugotas nuo bet kokio nuopuolio.

Skaitytojas: Jūs įdomiai apibrėžėte intelekto funkcijas. Jis kontroliuoja visą mūsų gyvenimą, o jį patį kontroliuoja laimė.

Autorius: Teisingai, tik čia dar yra kai kurių subtilumų. Pavyzdžiui, vien tik pokalbiai apie dvasinę laimę gali nuostabiai pakeisti žmogų, nes ji pradeda kontroliuoti intelektą. Bet taip bus tik tuo atveju, jeigu jau mes turime žinojimą apie aukščiausią dvasinį skonį, kitaip jis mumyse sužadins tik nieko neįpareigojantį smalsumą. Norint, kad susidomėjimas virstų potraukiu, reikia

sistemiškai, prižiūrint autoritetingam mokytojui, gilintis į dvasines žinias. Jų įsisavinimas priklauso nuo to, kaip intelektas suvokia dvasinę laimę. Kai tik intelektas prisipildo dvasinių žinių, jis savaime linksta į dvasinius dalykus ir atsiriboja nuo visko, kas materialu. Tokioje sąmonės būklėje žmogus be vargo susitvarko su bet kokia jam pasireiškusia bloga karma. O intelektas, iki kraštų užpildytas materialios laimės poreikio, orientuoja žmogų į pernelyg aktyvią materialią veiklą, kurią nuolatos lydi vienokios ar kitokios kančios.

Skaitytojas: Vadinas, intelektą ir trokštamą laimę jungia žinojimas apie tos laimės skonį. Neturint tokio žinojimo, yra didelė galimybė patekti į aistros ir neišmanymo *gunas*.

Autorius: Teisingai, todėl pats didžiausias turtas yra žinojimas apie dvasinį skonį. Niekas negali suteikti tokios laimės, kaip dvasinis pažinimas.

Skaitytojas: Jeigu narkomano intelektas jau degradavęs, tai kaip jame gali atsirasti potraukis dvasinėms žinioms? Juk tam reikia turėti pakankamai dorybingumo ir vidinės švaros. Anot jūsų, tikrasis žinojimas gali užgimti tiktai intelektualėje (net ne prote), tačiau jeigu jis neturės potraukio toms žinioms, tai nepajus jokios laimės. Taigi, kaip narkomanui, turinčiam didelį potraukį narkotikams ir nusilpusį intelektą, atsiranda potraukis dvasingumui, pakankamai stiprus, kad prasidėtų pozityvūs pokyčiai jo sąmonėje? Manau, kad tokiam žmogui dvasinės žinios turėtų per vieną ausį įeiti, per kitą – išeiti, niekuo jam nepagelbėdamos.

Autorius: Jūsų žodžiuose jaučiasi sveika nuovoka. Taip, savo jėgomis narkomanas neišsivaduos iš žalingo įpročio, bet galų gale viskas ne taip jau blogai, kaip jums atrodo. Kažkokiais atvejais, sakykim, kai ateina geros karmos laikotarpis, narkomano intelektas savaime sustiprėja ir pradeda progresuoti.

Skaitytojas: O ką daryti tiems bėdžiams, kuriems artimiausiu metu nenusimato jokie karmos pagerėjimai?

Autorius: Jūsų žiniai, gamtoje yra tokios jėgos, kurios gali apvalyti net paties nuodėmingiausio žmogaus intelektą, bet tik tuo atveju, kai jis pats panorės pakeisti savo gyvenimą.

Skaitytojas: Kaip narkomanui gali atsirasti toks noras – turėti nesuterštą intelektą?

Autorius: Mes apie tai jau kalbėjome, aiškindamiesi, kas tai yra laimė neišmanymo *gunoje*. Tik nuoširdi atgaila padeda atsirasti norui keisti gyvenimą.

Skaitytojas: O kaip žinoti, ar ta jo atgaila nuoširdi?

Autorius: Labai paprastai. Reikia tik pažiūrėti, ar po atgailos jis bando kaip nors keisti savo gyvenimą. Pagal tai, kiek jėgų narkomanas įdės šiam tikslui pasiekti, galima spręsti apie atgailos nuoširdumą. Tačiau daugeliu

atveju vien atgailos nepakanka, reikalinga papildoma pagalba.

Skaitytojas: Ir vis dėl to, kokia ta jėga, kuri gali apvalyti net labai degradavusio ir pesimistiškai nusiteikusio žmogaus intelektą?

Autorius: Dar kartą pabrėžiu, kad tai – nuoširdi atgaila. Būtent ji parodo, kad žmogus pasirinko aktyvią poziciją ir pasiruošęs eiti atgimimo keliu.

Skaitytojas: Gerai, tegu jis atgailauja, bet su savuoju, nuodėmingos veiklos išsekintu intelektu jis nieko negalės pakeisti – jūs pats tik ką tai pareiškėte. Tad kokia papildoma pagalba jam gali padėti?

Autorius: Švento žmogaus gailestingumas. Pats savaime jis negali paveikti narkomano intelekto, jis tik nutiesia tiltelį, kuriuo šventojo dorybingumas persiduoda narkomanui, bet tik tuo atveju, kai pastarasis nuoširdžiai atgailauja.

Skaitytojas: Jūs vėl propaguojate metodą, kai reikia dalintis tuo, kas tau reikalingiausia – dvasinėmis žiniomis. O ar šventasis, perduodamas savo žinias ir dorybingumą narkomanui, nepraras savo skaistumo?

Autorius: Pati gailestingumo sąvoka reiškia, kad puolusio žmogaus sąmonės valymas šventam žmogui yra svarbiau netgi už jo pačio vidinę švarą.

Skaitytojas: Nejaugi mūsų laikais dar yra tokių žmonių?

Autorius: Įsivaizduokite, mažai, bet yra.

Skaitytojas: O ar gali toks šventasis, atidavęs savo dorybingumą kitiems, pats pradėti degraduoti, jeigu susiklosto kokios nors nepalankios aplinkybės?

Autorius: Ne, *Bhagavadgytoje* pasakyta, kad blogis niekada neįveiks to, kuris kuria gerį. Nors jums gal ir keista bus girdėti, bet žmogus, dalindamasis savo dorybingumu, jo ne tik nepraranda, bet darosi dar labiau dorybingesnis.

Bet būna atvejų, kai žmogus, su kuriuo šventasis pasidalino savo dorybingumu, jį panaudoja neteisingai. Tada nukenčia ir pats šventasis. Bet jam tai būna pamoka – kam galima padėti nedelsiant, o kam tik reikiamai jį paruošus – ir neužilgo šventasis greitai atsistato savo dvasinės jėgas.

Skaitytojas: Ar yra kokie nors metodai, kurių pagalba šventasis gali įsitikinti, kad savo dvasinę energiją jis perduos tinkamam žmogui?

Autorius: Taip, vedinė išmintis numato ir tam tikrus metodus, kurių pagalba galima įsitikinti, ar labai žmogus trokšta dvasinių žinių. Svarbiausias kriterijus – tvirtas žmogaus nusistatymas dvasiškai atgimti. Vedos rekomenduoja savo dvasinę energiją dalintis tik su tais žmonėmis, kurie praėjo tam tikrą patikrinimą. Todėl šventasis kiekvienam, trokštančiam jo malonės, duoda specialias užduotis, kuriomis patikrina jų ketinimų rimtumą. Esant

teigiamiems rezultatams, žmonės, norintys pakeisti savo gyvenimą, tampa jo mokiniais.

Skaitytojas: Nesupratau, kuriuo metu šventasis jiems perduoda savo dvasinę energiją?

Autorius: Dvasinių iššventinimų, taip vadinamos iniciacijos metu.

Skaitytojas: Tai tikriausiai koks nors religinis ritualas?

Autorius: Taip, tai ritualas, kurio paskirtis – perduoti dvasinės žinias. Jo metu dvasinis mokytojas taip apvalo mokinio intelektą, kad jis darosi tinkamas vesti žmogų dvasinio atgimimo keliu.

Skaitytojas: Įdomi tema. Gal būtų galima smulkiau apie tai?

Autorius: Ne dabar. Tai pernelyg rimta tema, ir jums prieš tai reikia dar daug ką sužinoti.

Skaitytojas: Na, ir pokalbis, vienos intrigos. Tada aš paklašiu. Kiek supratau, gailestingumas – tai kelias į atgailaujančio žmogaus intelektą?

Autorius: Teisingai, be gailestingumo neįmanoma perduoti dvasinio žinojimo. Todėl, norėdamas mokyti kitus, žmogus turi išsiugdyti gailestingumo jausmą. Bet vien gailestingumu, be dvasinių žinių niekam negalima padėti. Kaip gailesčio apimtas narkomanas padeda savo draugui, besigalaujančiam abstinencijos sindromo metu? Jis jam duoda narkotikų, tokiu būdu suteikdamas jam meškos paslaugą.

Skaitytojas: Vadinasi, narkomanams gali padėti tiktai šventi žmonės, turintys dvasinių žinių?

Autorius: Taip. Kol mes neturime dvasinių žinių, tol neturime jokių galimybių padėti kam nors išsivaduoti iš blogos karmos.

Skaitytojas: Tai daugelis žmonių, norintys padėti kitiems, tik be reikalo gaišta laiką?

Autorius: Ne, jeigu jų tikslai tikrai nesavanaudiški, tai jie palaipsniui progresuos ir ilgainiui taps šventaisiais. Kiekvienas žmogus gali padėti kitam. Ir kuo labiau jis persiima dvasine energija, tuo efektyvesnė jo pagalba. Tai žinodamas, žmogus daug rimčiau žiūri į ketinimą užsiimti dvasine praktika. Jeigu už nugaros siena, tai nori nenori turi eiti pirmyn. Reikalinga informacija, akivaizdžiai demonstruojanti, kad be dvasinių žinių tu niekam nepadėsi.

Skaitytojas: Atrodo, kad jūs teisus, vienok labai nesinori pripažinti, kad tu esi absoliučiai niekam nereikalingas.

Autorius: Toks prisipažinimas parodo, kad jūs nesate nereikalingas. Neabejoju, kad jūs galite pasidalinti su kitais pačiu svarbiausiu charakterio bruožu, kuris vadinamas nuolankumu.

Skaitytojas: Turiu dar vieną svarbų klausimą. Jūs paminėjote, kad kai kurie nuodėmingi poelgiai gali kuriam laikui atriboti žmogų nuo dvasinio pažinimo ir duoti jam neteisingą laimės supratimą. Taigi kokiomis aplinkybėmis žmogus linkęs užsiimti tokia nuodėminga veikla?

Autorius: Paskui, paskui, dabar reziumuokime mūsų pokalbį.

Išvada: *dvasinis žinojimas žmogui suteikia begalinę laimę. Pažinimo metu sunaikinamos visos per daugelį gyvenimų susikaupusios nuodėmės, ir žmogus pasijunta be galo laimingas. Tokioje būklėje jis mato savo dvasinę prigimtį, tai yra, suvokia save kaip sielą, ir supranta, kad didžiausia laimė – tai niekuo nesuteršta, visiškai nesavanaudiška tarnystė Dievui.*

Tokį žinojimą galima gauti tiktai iš Aukščiausio Dievo Asmens ir Jo atsidavusių tarnų. Jų malonės dėka žmogus gauna retą progą pažinti savo dvasinę prigimtį ir savo amžinus santykius su Viešpačiu.

Kad visa tai taptų realybe, reikia žinoti vieną sąlygą, kurią būtina išpildyti, norint gauti dvasinį žinojimą – tai pasiaukojanti tarnystė šventam žmogui, kuris turi ir pilną dvasinį žinojimą, ir gailėstingumą.

Apie nuodėmingą veiklą

Nuodėminga veikla skirstoma į keturias kategorijas:

1. Klaidos, kurias mes darome, įtakojami buvusios nuodėmingos veiklos.
2. Klaidos, daromos neteisingai panaudojant savo dorybingumo atsargas.
3. Dabartinės klaidos.
4. Įžeidimai žodžiu ir veiksmais.

Skaitytojas: Jūs jau pasakojote, kaip mūsų likimą įtakoja kažkada padarytos nuodėmės. Bet ne visai aišku, kokias problemas gali sukelti dorybingi praėjusių dienų poelgiai. Jeigu jau ir dėl jų prisieina kentėti, tai kuo tada aplamai užsiimti?

Autorius: Dorybingus darbus, aišku, reikia daryti. Bėda ta, kad mes ne visada teisingai eikvojame savąsias dorybingumo atsargas. Pavyzdžiui, dėl to, kad praeitame gyvenime žmogus buvo labai dorybingas, dabar jis tampa labai turtingu. Bet jeigu savo turtus jis panaudoja nedoriems tikslams, tai kažkada turės už tai atkentėti.

Iš vienos pusės atrodo, kad dorybingos veiklos rezultatai turi mums teikti tik džiaugsmą. Bet jeigu mes neteisingai naudojame savo dorybingumo resursus, tai ateityje reikia laukti didelių nemalonumų.

Skaitytojas: Ir kas per gyvenimas? Netgi dorybingi poelgiai neapsaugo

mūsų nuo problemų. Vadinasi, reikia absoliučiai nieko neveikti, tada bent jau nepadarysi nieko blogo.

Autorius: Jūs neteisis, nes jeigu dykinėsite, vadinasi, neatlikinėsite jums priklausančių pareigų, ir tai jau yra nuodėmingas poelgis. Su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis.

Skaitytojas: Dabar aišku, kad vienintelė išeitis iš tokios situacijos – nesikankinti ir užbaigti gyvenimą savižudybe.

Autorius: Nieko nebus – tai irgi nuodėmė.

Skaitytojas: Na, ką gi, mano fantazija išseko. Kaip gi tada elgtis, kad nebūtų jokios rizikos degraduoti, jeigu tai iš viso įmanoma.

Autorius: Užsiimant dvasine praktika, nekuriama nei teigiama karma, kuri gali sukelti mummyse pasididžiavimo jausmą, nei bloga, kuri mus verčia degraduoti. Ji duoda tik dvasinius rezultatus, todėl niekaip negali pabloginti mūsų karmos. Vadinasi, visišką sėkmę garantuoja tik dvasinė praktika.

Skaitytojas: Išskyrus tarnystę Dievui, visa kita veikla tik žalinga. Ar aš teisingai supratau?

Autorius: Neblogai, tik formuluotė neteisinga. Nežiūrint to, kad yra pavojus pradėti didžiulis savo materialiais rezultatais, Vedos vis tik rekomenduoja žmonėms, apart dvasinės praktikos, atlikti savo pareigas ir užsiimti dorybinga veikla, kuri ne tik pagerins mūsų padėtį, bet ir apvalys širdį nuo susikaupusių nuodėmių.

Net ir labai norėdami elgtis teisingai, žmonės nėra apsaugoti nuo klaidų ir kartais pasineria į nuodėmingą veiklą. To priežastis – senos mūsų nuodėmės, kurios visada užklumpa mus netikėtai. Nuo tokių netikėtumų yra tik vienas vaistas – dvasinė praktika. Ji kaip ugnis degina visas mūsų nuodėmes. Norint sėkmingai tobulėti, reikia žinoti, kaip keičiasi likimas žmogaus, kuris visą savo laiką skiria dvasinei praktikai. Tegu jis turi labai daug blogos karmos, bet dvasinės praktikos metu nuodėmės jo nesuteršia. Kaip vanduo nesušlapina plaukiančios gulbės, taip ir žmogų, visiškai atsižadėjusių egoistinės veiklos, nustoja įtakoti karma.

Skaitytojas: Betgi jūs anksčiau sakėte, kad net ir užsiimdamas dvasine praktika, žmogus kai kuriais atvejais dėl blogos karmos gali pradėti degraduoti!

Autorius: Pačios dvasinės praktikos metu degraduoti neįmanoma. Bet jeigu mes kuriam laikui nuo jos nusišaliname, atsiranda pavojus, kad tuo metu mus gali užklupti bloga karma.

Skaitytojas: Kaip nustatyti, ką mums žada sąmonės pokyčiai: vargus ar laimę?

Autorius: Tai būna aišku tik tada, kai dvasinė praktika yra stabili. Pavyzdžiui, žmogus kiekvieną rytą kartoja šventus Dievo vardus, ir todėl visa per naktį susikaupusi bloga karma sunaikinama. Žmogui darosi aišku, kokius savo norus įgyvendinti, o kokius – ne. Taip jis supranta, kokias jo mintis iššaukia dorybinga karma, ir kokias – bloga. Kai žmogus suvokia, kokie sąmonės pokyčiai vyksta dėl blogos karmos, jis lengviau susidoroja su situacija, kai atsiranda potraukis nuodėmingai veiklai, ir taip išvengia degradacijos.

Skaitytojas: O ar tam tikslui užtenka tiesiog klausytis dvasinės muzikos ar skaityti dvasinę literatūrą?

Autorius: Deja, to per maža. Jeigu žmogaus intelektas dar nesutvirtėjęs, tai dvasinė literatūra įtakoja tik protą. To aiškiai nepakanka, nes norint susikauti su likimu ir jį įveikti, reikia sutvirtinti intelektą. Tam labai padeda, kai mes klausomės, kaip Dievui atsidavę žmonės kartoja šventus Jo vardus. Toks klausymasis ne tik išgrynina intelektą, bet ir įkvepia norą pačiam kartoti Dievo vardus. Kol žmogus nepradės tai daryti, jis ne visada galės įveikti savo likimą.

Aplamai, sąmonės rehabilitacija galima tik tuo atveju, kai mes mokysimės teisingos gyvensenos, sistemingai kartosime šventus vardus ir bendrausime su šventomis asmenybėmis. Visiškai nuo degradacijos apsaugo tik du paskutiniai atvejai, nes būtent jie formuoja intelektu potraukį dvasiniams dalykams.

Skaitytojas: Aš norėčiau detaliau panagrinėti tuos sąmonės pokyčius, kurie atsiranda dėl nuodėmingų praeities poelgių. Būtų gerai kuo anksčiau pajusti ir išspręsti savo problemas, kol jos dar nepakankamai įsisiautėjo.

Autorius: Sutinku, ši tema reikalauja didesnio dėmesio. Gal pirmiausia apžvelkime sąmonės pokyčius, atsirandančius dėl nuodėmingų praeities darbų. Jie suformuoja keturių rūšių problemas:

1. Blogą likimą.
2. Fazines kančias.
3. Psichines kančias.
4. Iškreiptą tikrovės ir laimingo gyvenimo supratimą.

Žmogus gali įveikti jam pasitaikančius sunkumus, jeigu supranta, kad jo problemos – ne atsitiktinės, kad jas sąlygoja jo paties netikusi praeitis. Tai žinodamas, jis sugeba blaiviai vertinti realią padėtį ir ramiai kovoti su iškilusiais sunkumais.

Skaitytojas: Aš suprantu, kad dėl visko kalta mano karma. Bet ar tikrai nekaltas tas žmogus, kuris man kiša pagalius į ratus?

Autorius: Žinoma, kaltas, nes dėl jo veiksmų jūs kenčiate, bet supraskite, kad jis – tik marionetė, įrankis likimo rankose.

Skaitytojas: O jeigu kaltas, tai kodėl aš būtinai turiu apie jį galvoti gerai?

Autorius: Blogos mintys aplamai yra nuodėmė, ir už tai savo laiku prisieis atsakyti. O pozityvios mintys netrukdo bausti nusidėjėlius. Jeigu jūsų veiklos sritis ar visuomeninė padėtis suteikia jums atitinkamus įgaliojimus, jūs galite bausti žmones, tik neturite jausti jiems jokio neprielankumo, pykčio ar net neapykantos, nes tai tik pablogins jūsų karma.

Skaitytojas: Aš negaliu bausti, spinduliuodamas meilę. Bet ar tai, ką jūs pasakėte, reiškia, kad gavus per vieną žandą, reikia atsukti kitą?

Autorius: Na, kam? Likimas pats nubaus žmogų, kuris blogai elgiasi. Bet jeigu tai jūsų pareiga – bausti, jūs būtinai turite ją vykdyti, tik be kokių nors pykčio apraiškų.

Negatyvi sąmonė jau savaime yra nuodėmė, kuri bumerangu mums užtvos ateityje. Jeigu jūs bausite žmogų būtent su tokia sąmone, jis neturės galimybės suvokti savo kaltę, o jūs tik dar labiau pabloginsite savo karma.

Skaitytojas: Vadinas, bausti galima ir netgi reikia, bet tik su teisinga sąmone.

Autorius: Taip, tik nebūtina visais atvejais bausti pačiam arba užimti kaltintojo poziciją. Tam yra teismai ir, kraštutiniu atveju, karma – teisingiausias ir bešališkiausias teisėjas.

Skaitytojas: Bet jeigu kaltojo nenubaus nei teismas, nei likimas, tada kur teisingumas?

Autorius: Neteisybės šiame pasaulyje nėra, todėl karma, arba likimas teisėsaugos, priešų ar kokių nors kitų aplinkybių dėka būtinai kaltąjį nubaus. Bet jūs dar netikite, kad teisingumas ir laimė yra, todėl jums atrodo, kad reikia, apsiginklavus pykčiu, pačiam bausti kaltuosius.

Skaitytojas: O jūs pats kaip – ar visada jaučiate prielankumą tiems, kurie su jumis elgiasi neteisingai?

Autorius: Aiman, negaliu tuo pasigirti, kartais jausmai užgožia blaivų protą. Tačiau po tokių klaidų aš visada viliuosi gerai išanalizuoti buvusią situaciją ir pasidaryti reikiamas išvadas. Tokiam darbui reikia skirti kuo daugiau dėmesio.

Skaitytojas: Jeigu ir jūs kartais pykstate, vadinas, irgi nepakankamai tikite į laimę ir teisingumą?

Autorius: Jūs teisus, man dar reikia daug dirbti su savimi. Toks tikėjimas neateina per vieną dieną.

Skaitytojas: Dirbkime kartu, todėl pradžiai paaiškinkite, kaip senos nuodėmės nuslopina potraukį dvasinei laimei ir įtraukia mus į naujų nuodėmingų darbų verpetą?

Autorius: Senos nuodėmės mus verčia mėgautis laime neišmanymo

gunoje, ir dar taip, kad, nepriklausomai nuo įsitikinimų, nuodėmingi norai mums gali pasirodyti daug žavesni, nei dorybinga ar net dvasinė laimė. Sakau – verčia, nors iš tikro nėra jokios prievartos, mes patys kažkada to norėjom ir štai dabar gavom.

Skaitytojas: O jeigu aš dabar jau nebenoriu tokios nuodėmingos laimės?

Autorius: Tada mūsų potraukis dvasinei laimei turi būti stipresnis už senuosius norus.

Skaitytojas: Bet jeigu aš niekaip negaliu atsikratyti to praeities bagažo?

Autorius: Tai tik reiškia, kad jūsų potraukis dvasinei laimei silpnas.

Skaitytojas: Kaip jį sustiprinti?

Autorius: Visada, kai jūs imatės kokių nors priemonių (laikotės dienos režimo, atliekate dvasines pareigas, tegu ir be ypatingo noro) įveikti savo nuodėmingus norus, kad ir pačius nekalčiausius, tai tokie veiksmai didina jūsų dvasinį potencialą. Šiuo atžvilgiu efektyviausias metodas yra šventų vardų kartojimas.

Skaitytojas: Vadinasi, paprasčiausiai laikydamasis dienos režimo ir nuolatos melddamasis, aš sustiprinsiu savo potraukį dvasinei laimei?

Autorius: Taip, ir tokia veikla vadinama askeze dorybės *gunoje*, o jeigu mes tai darome dar ir su teisinga sąmone, tai ją galima pavadinti ir dvasine praktika. Galų gale, kaip ją bepavadintum, ji bet koku atveju didina dvasinį žmogaus potencialą.

Skaitytojas: Jeigu aš duodu sau įžadus kiekvieną dieną atlikti kažkokius veiksmus, susijusius su dvasine praktika, tai ar aš galėsiu ateityje atsilaikyti prieš įvairius sunkumus?

Autorius: Žinoma, tai jau kaip taisyklė. Tačiau reikia atlikti tiek dorybingų askezių, kad susidarytų pakankamas dvasinis potencialas, kurio užtektų įveikti visiems sunkumams.

Skaitytojas: Jeigu jo neužteks, tai aš palūšiu ir pradėsiu degraduoti?

Autorius: Taip, tik ši degradacija bus laikina, nes dvasinis potraukis stipresnis už bet kurį materialų potraukį. Blogis niekada neįveikia to, kuris kuria gėrį.

Skaitytojas: Šie šventraščių žodžiai, žinoma, įkvepia. Gerai, sakykim, dorybingų askezių pagalba aš sugebėsiu atsispirti likimo smūgiams, bet ką daryti su fizinėmis kančiomis, kurios minimos jūsų klasifikacijoje, ir kurias aš užsitarnavau praeityje?

Autorius: Dorybingos askezės duoda pakankamai jėgų susidoroti ir su sveikatos bei psichikos problemomis.

Skaitytojas: O ar padės vien tik askezės, jeigu aš neturiu supratimo, kaip

reikia gydytis?

Autorius: Dorybingos askezės duoda mums stiprybės siekti žinių, reikalingų grubaus ir subtilaus kūno gydymui.

Skaitytojas: Ir kaip tai atrodo praktiškai?

Autorius: Laikydamasis dienos režimo, žmogus įgyja laiko ir aukščiausių jėgų malonę, kuri pasireiškia tuo, kad jis, turėdamas pakankamai teisingą sąmonę, sugeba suprasti, kaip stipriai tokia veikla įtakoja jo sveikatą. Dar labiau apsivalius sąmonei, žmogus intuityviai jaučia, koks būtent gydytojas gali jį išgydyti.

Skaitytojas: Tai ką, gal jam pats laikas maloningai sufleruoja?

Autorius: Tas, kuris gyvena sutinkamai su gamtos dėsniais, pradeda geriau suprasti žmones ir gydymo metodus. Jis palaipsniui supranta, kad geriausias gydymas – tai žinios, kaip padėti sau pačiam atrasti dvasinę laimę. Žmogus, kuris išminties semiasi iš Vėdų, jau nesikreips į tuos, kurie jam sako: „Mokėk gerus pinigų, ir mes tau garantuojame sveikatą, nes pas mus patys geriausi vaistai“.

Skaitytojas: Jūs pasisakote prieš vaistus?

Autorius: Vaistai irgi reikalingi, bet gydymo procese ne jie svarbiausia. Protingas žmogus vaistų neatsisako, bet jis supranta, kad visos ligos – tai mūsų nuodėmių rezultatas, ir visiškai pagyti galima, tiktai pakeitus savo sąmonę.

Skaitytojas: Argi neįmanoma suprasti tokių dalykų, nesilaikant dienos režimo ir neužsiimant dvasine praktika?

Autorius: Taip, tas žmogus, kuris nekartoja šventų vardų ir nesilaiko dienos režimo, negali įveikti savo fizinių ir psichinių negalių. Susirgęs jis pasikliauna tik pinigų ir gydytojų galia. Taip elgiasi visi, kurie nepuoselėja savo intelekto, todėl jiems būdinga silpna valia, netvirtas tikėjimas ir neteisingas pasaulio supratimas.

Skaitytojas: Bet juk yra labai efektyvių vaistų, kurie tikrai padeda.

Autorius: Taip, jie pašalina išorinius ligų požymius, tačiau giluminės priežastys – nuodėmės – išlieka, ir kai tik žmogus nustoja vartoti vaistus, ligos vėl pasireiškia.

Bet koks gydymas, išskyrus dvasinę praktiką, tik laikinai pašalina kūno negalias. Tačiau tas, kuris ne tik gydosi, bet ir užsiima dvasine praktika, pasveiksta galutinai, nes vaistai sunaikina ligą, o dvasinė praktika – karma, dėl kurios buvo atsiradusi liga. Nelieka jokios priežasties vėl pasireikšti tai ligai.

Skaitytojas: Vadinas, tie, kurie tik gydosi ir neužsiima dvasine praktika, anksčiau ar vėliau vėl susirgs ta pačia liga?

Autorius: Taip, ir neišmanantiems žmonėms labai sunku suprasti, kaip

ta liga pasireikš sekantį kartą.

Skaitytojas: Tačiau šiuolaikinė medicina ir šiuo atveju turi ką patarti, pavyzdžiui, vaistus vartoti ilgesnį laiką.

Autorius: Deja, ilgai vartojant stipriai veikiančius vaistus atsiranda komplikacijos, o silpni vaistai iš viso nepadės.

Skaitytojas: Vadinasi, geriausia vaistų visai nevartoti?

Autorius: Kartoju – gydytis reikia jums prieinamais ir suprantamais būdais, o kritiniais atvejais galima vartoti net cheminius preparatus. Tik niekada nereikia užmiršti, jog veiksmingiausias gydymo būdas – keisti savo sąmonę. Tarp kitko, dar yra vaistai, kurie gaminami iš natūralių medžiagų, ir jie daug efektyvesni už cheminius preparatus.

Skaitytojas: O psichines negalias taip pat galima įveikti, laikantis dienos režimo?

Autorius: Galima, bet dažniausiai nėra jokios prasmės kovoti su jomis vaistų pagalba. Dienos režimo laikymosi irgi neužtenka. Psichinės problemos rodo, kad serga žmogaus protas ir intelektas, ir šiuo atveju be dvasinės praktikos taip pat neapsieisime.

Reikia pažymėti, kad *chatcha-jogos* ir *pranajamos* pratimai puikiai gydo praktiškai visus fizinius ir psichinius susirgimus. Maža to, jie padidina žmogaus galimybes apvalyti savo sąmonę. Pratimų metu reikia mintyse linkėti visiems laimės, o dar geriau – galvoti apie Dievą. Nesant tokios meditacijos, *chatcha-joga* ir *pranajama* pašalins tik išorines ligos apraiškas. Išskyrus dvasinę praktiką, nėra kitų metodų, kurie visiškai anuliuotų blogą karmą.

Skaitytojas: Ką gero galite pasakyti apie ketvirtą punktą, kuris žada pakeisti mūsų pasaulio supratimą dėl kažkada buvusios nuodėmingos veiklos?

Autorius: Žinoma, čia nėra nieko gero. Svarbiausia suprasti, kad žmogui praktiškai neįmanoma stebėti jo sąmonėje vykstančius pokyčius. Daugiausia, ką galima padaryti – įprasti bet kokiomis aplinkybėmis daryti tai, kas teikia dvasinę laimę ir sukelia norą kuo dažniau bendrauti su dorybingais žmonėmis, siekiančiais dvasinio tobulumo.

Skaitytojas: Neįmanoma suprasti, kas vyksta, kai tave apnyksta nuodėmingos mintys ir norai?

Autorius: Reikalas toks, kad tos mintys dažniausiai pastebimos per vėlai. Nuodėmingi norai gali pasirodyti stipresni už mūsų valią ir blaivią galvosėną, nes jie pažeidžia ne tik protą, bet ir intelektą. Be to, kalbama ne apie nuodėmingų minčių atsiradimą, o apie tai, kad labai sunku pamatyti tuos mažyčius sąmonės pokyčius, kurie, palaipsniui sumuodamiesi, ir iššaukia tas mintis. O jas pastebėti jau nesunku, žinoma, jeigu intelektas dar pakankamai stiprus.

Skaitytojas: Ką konkrečiai reikia daryti, kai *gunos* sąmonę pakeičia tiek, kad jau norisi užvaidinti?

Autorius: Vadovaukitės pareigos jausmu, kovokite su negatyvia sąmone ir darykite tai, kas reikalinga. Jeigu vis dėl to kartais suklupsite, jokių būdu neteisinkite savęs, nes tai gadina santykius su draugais ir artimaisiais.

Skaitytojas: Santykius ir taip sugadins netikę poelgiai.

Autorius: Taip, bet jeigu laiku susigriebsite atgailauti, juos bus galima kažkiek atstatyti. O jeigu atgailos nebus, jūs risitės vis žemyn ir žemyn, į kančių vandenyną.

Skaitytojas: Dažnai neužtenka stiprybės atgailauti.

Autorius: Todėl ir reikia nedelsiant užsitikrinti pastovų bendravimą su žmonėmis, turinčiais pakankamai dvasinės potencijos įveikti visus sunkumus.

Skaitytojas: Ką daryti, jeigu ne visada yra galimybė gauti tokį bendravimą?

Autorius: Tokiu atveju namuose reikia turėti knygas ir paskaitų bei maldu garso įrašus. Klausydamasis, kaip kalba ar meldžiasi šventi išminčiai, kurie jau seniai negyvena Žemėje, žmogus pasikrauna dvasine energija ir gali sėkmingai kovoti su netikusiais norais ir paklydimais.

Skaitytojas: Įdomu, nors ir sunku tuo patikėti. O kokių būdu žmogus atsiduria neišmanyme, kai jis neteisingai naudojasi savo dorybingumu?

Autorius: Jam gali pakišti koją dar ne visai užmirštas potraukis materialiai laimei. Turėdamas didelę dorybingų poelgių atsargą ir jausdamasis visai laimingas (materialiai), bet būdamas dvasiškai nesutvirtėjęs, žmogus pradeda galvoti, kad jis tikriausiai yra labai išaukštinta asmenybė, kuriai visi turi rodyti deramą pagarbą. Jis galvoja, kad praktiškai jau pasiekė visas aukštumas, todėl nėra reikalo labai jau pasišvęsti dvasinei praktikai, tuo labiau klausytis kažkieno nurodymų.

Daug žmonių, užsiimančių dvasine praktika, gyvena tokiomis nuotaikomis. Taip yra todėl, kad jie turi dar labai didelį potraukį materialiai laimei. Jų seni nuodėmingi norai gali apsireikšti bet kada ir persverti dvasinius dalykus. Iš šalies pažiūrėjus, atrodo, kad tokie žmonės ir toliau užsiima dvasine praktika. Jiems patiems irgi taip atrodo, nors nesąmoningai prioritetą suteikia ne dvasiniams dalykams, o materialiams.

Skaitytojas: Ir kokie šios iliuzijos rezultatai?

Autorius: Jie vis labiau pasineria į materialią veiklą ir galiausiai visiškai praranda potraukį dvasinei praktikai. Tačiau dvasinio entuziazmo stoka sukelia pavydą tiems, kurie jį turi, ir tokios palaiptoniui degraduojančios asmenybės visada bus nepatenkintos tais, kurie iš tikrųjų užsiima dvasine prak-

tika. Atseit tai nedėkingi žmonės ir neverti jų bendravimo. Tokiu būdu įžeidinėdami dvasingus žmones, pavyduoliai degraduoja vis labiau ir labiau.

Skaitytojas: Anksčiau jūs sakėte, kad tie, kurie eina tobulėjimo keliu, niekada nepatirs visiškos degradacijos. Dabar kalbate atvirkščiai. Gal pasižiūrėsite?

Autorius: Nėra jokių prieštaravimų. Jeigu žmogus, einantis tobulėjimo keliu, dėl klaidų ar blogos karmos laikinai nuklydo į šoną, tai po kurio laiko jo potraukis dvasiniams dalykams persvers materialius potraukius. Degradacija verčia kentėti, ir tai žadina atmintį apie buvusią dvasinę veiklą, kuri kvies sugrįžti į ją. Pasekmėje žmogus palaipsniui pradeda keisti savo gyvenimo kursą, siekdamas grįžti prie tikrų dvasinių vertybių.

Skaitytojas: Kokie pirmieji požymiai pasireiškia, kai jis vėl imasi dvasinės praktikos?

Autorius: Jam atsiranda didelis noras prašyti atleidimo visų tų, kuriuos jis užgauliojo, ir jis gailisi veltui praleisto laiko.

Skaitytojas: Kaip ilgai trunka sugrįžimas iš tokio laikino nuopuolio?

Autorius: Tai priklauso nuo to, kiek buvo stiprus pirmasis dvasinis potraukis. Vieniems toks sugrįžimas gali užtrukti vos kelias dienas ar net minutes, kitiems gali prisireikti šimtų ir tūkstančių gyvenimų.

Skaitytojas: Na, ir užlenkėte. Vadinasi, jeigu aš neužilgo patirsiu nuopuolį, tai dvasiniu gyvenimu vėl galiu susidomėti tik po kokių 50 tūkstančių metų? Puiki, nuostabi perspektyva! Kokie nuostabūs laimingo gyvenimo dėsniai!

Autorius: Man irgi tokia perspektyva nelabai patinka. Todėl protingi žmonės rekomenduoja negaišti veltui laiko ir kiekvieną laisvą minutę užsiima dvasine praktika. Tokiu būdu jie stiprina savo potraukį dvasinei laimei. Kuo ryžtingiau mes eisime šiuo keliu, tuo mažiau rizikuosime degraduoti.

Skaitytojas: O kaip prarandamas dvasinis skonis dėl mūsų dabartinių veiksmų? Aš kalbu apie trečią nuodėmingų poelgių klasifikacijos punktą.

Autorius: Kiekvieną kartą, kai mes padarom eilinę kvailystę, mums gresia nuopuolis. Kad tai neįvyktų, reikia nuolatos skaityti šventraščius, kurie aiškina, ką galima ir ko negalima daryti. Pokalbiai su žmonėmis, siekiančiais dvasinių žinių, padės susigaudyti visuose subtilumuose, kurie šventraščiuose tiesiogiai nenurodyti.

Skaitytojas: O šventi žmonės irgi gali kuriam laikui degraduoti?

Autorius: Taip, jeigu įžeidinėja kitus šventus žmones, nesuprasdami, kad toks jų elgesys yra tiesiog pasibaisėtinas. Jie nuoširdžiai galvoja, kad bando nurodyti jiems tikrąjį kelią, bet iš tikrųjų tik paniekina religinius tų

žmonių jausmus.

Ne visi tikintieji žino, kad yra labai daug kelių į tiesą, į santykius su Dievu. Kai kurie iš jų, nuoširdžiai laikydami savąjį kelią vieninteliu teisingu ir būdami aistros *gunoje*, niekina tuos, kurie siekia tos pačios laimės, tik kitais keliais. Kurį laiką jie dar gali progresuoti, bet kai tik nepagarbiai atsiliepia apie kokį nors labai dvasingą žmogų, priklausantį kitam tikėjimui, jų širdyse nedelsiant atsiranda stiprus potraukis materialiai laimei. Taip prasideda degradacija.

Skaitytojas: Kaip jos išvengti?

Autorius: Pradžiai reikia suprasti, kad Dievas su kiekvienu žmogumi turi individualius santykius, ir kiekvienam Jis pasireiškia vis kitaip. Tačiau kartais išdidumas mus verčia galvoti, kad mes ir mūsų dvasiniai pirmtakai esame Dievo išrinktieji, todėl suprantame Jį geriau už kitus. Kita vertus, mums atrodo, kad žmonės, turintys kitonišką Dievo supratimą, yra tiesiog baisingi nedorėliai, neverti dvasinio tobulėjimo.

Skaitytojas: Ar toks nepakantumas būdingas tik religingiems žmonėms?

Autorius: Deja, jis paplitęs visose žmonių bendravimo srityse. Pavyzdžiui, dukra į tėvą žiūri visai kitomis akimis, negu sūnus. Jeigu ji yra egoistė ir vyresnė už brolių, tai bandys priversti, kad ir jis su tėvu elgtųsi taip, kaip ji. Aišku, nieko gero iš to neišeis, nes nei tėvui, nei, tuo labiau, jos broliui tai nepatiks. Tėvas nori su dukra palaikyti vienokius santykius, su sūnumi – kitokius. Taigi matome, kad netgi tarp žmonių yra kuo įvairiausi santykiai, o mes kažkodėl norime sumenkinti Dievo sugebėjimus ir galimybes, nors Jis visais atžvilgiais yra nepalyginamai tobulesnis už mus. Dievas mums kaip tėvas, ir su kiekvienu iš mūsų Jis turi asmeninius santykius. Mes turime atmesti savo egoistinį tikėjimą Juo ir liautis įsivaizduoti, kad teisingas tik manasis Dievo supratimas, o visi kiti – bedieviai.

Skaitytojas: Ir kaip išvengti tokio egoistinio religinio kriticizmo?

Autorius: Tai ne taip paprasta, nes visuomenėje tvirtai įsigalėjusi nuomonė, kurią įtakoja aistros *guna*, kad tik mūsų (mano tautos, mano šalies, mano draugų, mano šeimos) Dievo supratimas yra teisingas. Bet kai žmogus nuolatos kovoja su savo išdidumu, jis palaipsniui praranda egoistinį Dievo supratimą ir neteisingą savo tikėjimo išskirtinumo jausmą.

Skaitytojas: Tačiau kiekvienoje religinėje tradicijoje žmonės turi būtent tokį – egoistinį – Dievo supratimą.

Autorius: Nieko nuostabaus. Mes gyvename planetoje, kur vyrauja aistros *guna*, todėl ir mūsų galvosena atitinkama.

Skaitytojas: Kaip reikia bendrauti su tokiais potencialiais religinių jaus-

mų niekintojais?

Autorius: Pagarbiai, aišku, kaip ir su visais tikinčiais žmonėmis, bet didesnio bendravimo geriau vengti. Egoistinis tiesos supratimas nepalankus atvirai ir garbingai diskusijai. Jie visada ką nors kritikuos ir įrodinės, kad tik jų tiesos supratimas yra teisingas.

Skaitytojas: Kas čia blogo, jeigu kažkas įrodinėja, kaip reikia suvokti tiesą?

Autorius: Jeigu dispute apie tiesą ginčų nekyla, tai reiškia, kad nei pas vieną iš pašnekovų nėra egoistinės sąmonės, ir šiuo atveju nebus jokių įžaidimų. Kažką išsiaiškinti galima tik tokiaame pokalbyje. Bet jeigu žmogus „svetimos“ religijos atžvilgiu nusiteikęs kritiškai, tai ką nors jam išsiaiškinti yra neįmanoma. Todėl su jais geriau kuo mažiau bendrauti.

Skaitytojas: Tai kaip jiems padėti išvengti nuopuolio?

Autorius: Ne taip lengva padėti žmogui, kuris nenori klausyti. Čia daugiau Dievo prerogatyva. O mes galime melstis, kas Jis kada nors suteiktų jiems galimybę pažinti įvairius dvasinės laimės aspektus.

Skaitytojas: Šis pokalbis man padėjo suprasti, kodėl aš nesąmoningai nemėgau religingų žmonių. Pasirodo, jie irgi dar ne visai išsivadavo iš *gunų* įtakos, todėl nėra jokios prasmės juos pernelyg aukštinti ar kritikuoti.

Autorius: Teisinga mintis. Tikrai nereikia aukštinti tų, kuriems tai gali pakenkti. Tačiau visus religingus žmones, nepriklausomai nuo jų sąmonės lygio, visada reikia labai gerbti.

Skaitytojas: Jeigu kitų religijų kritika yra didelė nuodėmė, tai kaip galima demaskuoti tuos, kurie širdyje garbina ne Dievą, o kažką kita?

Autorius: Juos demaskuoja patys šventraščiai. Pavyzdžiui, Vedose aprašomos nepakartojamos Viešpaties savybės, o šventraščiuose visada būna nurodomas Jo atėjimas, kurį patvirtina astrologija. Ant Jo kūno yra visi dieviškieji ženklai, kurie taip pat nurodyti Vedose. Kai Dievas ateina į Žemę, Jis atlieka antžmogiškus darbus, kurių mūsų visatoje niekas nėra iš tolo negali pakartoti. Jie taip pat aprašyti Vedose. Tarnaudami Dievui, daugelis žmonių jau Jo buvimo metu pasiekė dvasinį tobulumą. Vedose nurodyta labai daug požymių, bylojančių, kad į Žemę atėjo Pats Dievas. Mokslui, tiriančiam Aukščiausio Dievo Asmens savybes ir poelgius, skiriama labai daug dėmesio, todėl tikrai mokytas žmogus niekada nesuklys, ir matydamas, kad žmonės eina klaidingu keliu ir jau pradeda patirti neigiamas pasekmes, jis geranoriškai ir be pykčio pasistengs jiems paaiškinti jų klaidas.

Skaitytojas: Tikrai, kelias į dvasinę laimę erškėčiuotas. Palinkėkite man šiame kelyje niekada nepavydėti šventiems žmonėms ir išvengti įžaidimų.

Autorius: Linkiu, ko prašote ir galvoju, kad ir man jūsų palaiminimai nepakenks.

Skaitytojas: Jeigu aš turiu tokią galimybę – ką nors palaiminti, tai duodu jums savo palaiminimus, kad niekada neižeidinėtumėte šventų žmonių, kokie bebūtų jų santykiai su Viešpačiu.

Autorius: Ačiū, dabar gal reziumuojame pokalbį.

Skaitytojas: O ką daryti, jeigu aš jau suspėjau ižeisti kokį nors šventąjį?

Autorius: Aš galvoju apie tai pakalbėti sekančiame mūsų susitikime, bet jūs, kaip visada, užbėgote man už akių.

Išvada: *netgi eidami keliu, vedančiu į dvasinę laimę, mes turime galimybę iš jo išklysti. Priežastis – mūsų nedorybingi poelgiai praeityje. Norint išvengti didelių nesėkmių, reikia pasisaugoti ižeidžiamo elgesio kitų žmonių, ypatingai šventųjų, atžvilgiu ir atkakliai laikytis dvasinės praktikos, miego, maitinimosi ir darbo režimo.*

Tačiau sėkmė lydės tiktai tą, kuris supras, kaip svarbu bendrauti su išaukštiniais žmonėmis ir su Viešpačiu, nuolankiai ir su meile kartojant Jo šventus vardus. Bendravimas su šventaisiais ir šventų vardų kartojimas tuoj pat pradeda šalinti nuodėmingus norus ir įkvepia toliau eiti į tiesą. Todėl tiems, kurie siekia dvasinės laimės, svarbiausia – rasti mokytojus ir bendražygius, einančius tuo pačiu keliu, kurie galėtų išaiškinti, kaip teisingai kurti savo santykius su Dievu.

Įžeidimai

Nuodėmingų praeities poelgių rezultatai pasireiškia trejopai:

1. Jie pasirodo tuoj pat;
2. Pasirodo po tam tikro laiko;
3. Virsta potraukiu, o vėliau ir įpročiu užsiimti konkrečia nuodėminga veikla.

Įžeidimai – ypatinga nuodėmingų poelgių kategorija. Jų išskirtinumas susijęs su tuo, kad dėl įžeidimų mes gauname pačias blogiausias karmines reakcijas. Jie nepastebimai transformuoja sąmonę tokiu būdu, kad tarp dviejų konfliktuojančių žmonių atsiranda neigiamas ryšys. Kadangi jis būna pastovus, tai ir reakcijos ant mūsų pilasi viena po kitos. Kitaip sakant, vieną kartą kažką rimtai ižeidęs, žmogus gali daug metų dėl to kentėti. Šiuo atveju labai svarbu nedelsiant atgailauti, vos tik suvokus savo kaltę. Bet jeigu atgaila ne visai sąmoninga, neigiamas ryšys vis tiek atsiranda ir yra pati baisiausia griaunamoji jėga, tiesiog nusviedžianti sąmonę į degradacijos gelmes.

Skaitytojas: Ar tas neigiamas ryšys būna tik abipusis, ar jis gali būti ir vienpusis?

Autorius: Jeigu nebuvo jokio ginčo, o tik įžeidimas, tai kai kuriais atvejais (ypač, kai būna ižeistas šventas žmogus) neigiamą poveikį patiria tik įžeidėjas. Kartais būna taip, kad žmogus įžeidžiamas dėl savybių, kurių jis faktiškai neturi, bet kurias jam priskiria įžeidėjas. Neigiamai vertindamas kitą žmogų, jis nesupranta jo charakterio ypatybių ir net pats sau negali atsakyti, kas būtent jį erzina. Visą dėmesį sutelkdamas į savo aukos charakterio trūkumus, įžeidėjas praranda galimybę pamatyti jo privalumus, todėl negali net įsivaizduoti, kaip jis galėtų būti tam žmogui bent kiek palankesnis.

Žmogus su tokia negatyvia sąmone daro vis naujus ir naujus įžeidimus, kurie, savo ruožtu, dar labiau iškreipia jo realybės įsivaizdavimą ir išprovokuoja begalinius ginčus. Taip jis tiesia sau greitkelių į degradaciją.

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad ilgalaikis neprielankumas kažkokiam žmogui reiškia, kad praeityje aš jį labai įžeidžiau, ir ilgai tai taps mano degradacijos priežastimi, taip?

Autorius: Teisingai, ir netgi jūsų bloga nuotaika rodo, kad su kažku turite neigiamą emocinį ryšį, atsiradusį dėl kažkada jam padaryto įžeidimo. Maža to, ji ardo jūsų santykius ir su kitais žmonėmis, kokie geri jie bebūtų.

Skaitytojas: Ir taip vyksta, net jeigu įžeidimas padarytas praeitame gyvenime?

Autorius: Žinoma, dažniausiai taip ir būna – mes kažką įžeidžiame, ir santykiai su tuo žmogum ilgam pablogėja, nuodydami mūsų gyvenimą.

Skaitytojas: Vadinas, ižeistas žmogus savo nuotaika ilgą laiką neigiamai įtakoja įžeidėją.

Autorius: Žinokite, kad žmogus, kurio atžvilgiu buvo įžeidžiamai pasielgta, ne visada jaučiasi ižeistas, ir tada jis nėra įžeidėjo degradacijos priežastis. Būtent įžeidėjas sąmoningai arba ne galvoja apie savo aukos charakterio trūkumus, o žmogus, tapęs tokio negatyvaus ryšio objektu, gali visai nieko neįtarti. Dar daugiau, kartais mes tiesiog mėgaujamės kito žmogaus trūkumais, nors iš tikrųjų pirmiausia jie yra mumyse. Taip vyksta, kai mes blogai galvojame apie šventus žmones.

Skaitytojas: Kaip išvengti tokio pavojingo neigiamo ryšio?

Autorius: Norint, kad toks ryšys nutrūktų, reikia sugebėti prašyti atleidimo ir pačiam mokėti atleisti.

Skaitytojas: O kas bus, jeigu neprašai atleidimo?

Autorius: Materialios gamtos *gunos* sudarys mums tokias gyvenimo sąlygas, kai turėsime nuolatos bendrauti su negatyvios sąmonės žmonėmis, ir

tai tęsis tol, kol mes nepamatysime savo charakterio trūkumų, kurie mus ir įstūmė į tokią padėtį.

Skaitytojas: Vadinasi, neišmanymo *guna* pradeda mus įtakoti tuo metu, kai mes ruošiamės ką nors įzeisti?

Autorius: Taip, *gunos* ne tik pildo mūsų norus, bet ir mokina elgtis su aplinkiniais. Jos pildo norus ir tų, kuriuos mes įžeidžiame, ir tokiu būdu mus nubaudžia.

Skaitytojas: Taigi ką nors įžeisdamas ir neatsiprašydamas, aš pats pasmerkiu save kančioms.

Autorius: Į žvaigždes – per kančias. Argi kitaip suprasi, jog nusidėjai?

Skaitytojas: Bet gali būti, jog aš net neįtarsiu, kad savo elgesiu ką nors įžeidžiau. Negi ir šiuo atveju man reikės kentėti?

Autorius: Tai dažna situacija, ir kada tau sugenda nuotaika, tu negali suprasti, kodėl. Vediniai šventraščiai tokiu atveju rekomenduoja ryte ir vakare prašyti atleidimo iš karto visų tų žmonių, su kuriais tą dieną teko bendrauti. Taip mes išvengiame bausmės už netyčia padarytas klaidas. Įdomu, kad reguliariai praktikuojant šį metodą, atgailos metu prisimenamas būtent tas žmogus, kuris nuo mūsų nukentėjo.

Skaitytojas: Ar tai dėsningumas?

Autorius: Ne, kartais prisimenami žmonės, su kuriais mus jungia geri santykiai. Tačiau mes nieko neprarasime, paprašę ir jų atleidimo.

Skaitytojas: Ačiū už patarimą. Pasirodo, aš neturiu daugiau ką veikti, kaip tik visą dieną atsiprašinėti kiekvieną sutiktą žmogų.

Autorius: Na, kam visą dieną, užteks penkių minučių ryte ir dar tiek vakare.

Skaitytojas: O jeigu tik ryte?

Autorius: Neatsiprašę vakare, mes neatsijungsime nuo per dieną susikaupusių neigiamų ryšių, ir galime sapnuoti negerus sapnus. O jeigu neatsiprašinėsime ryte, tai dieną mus gali pasiekti bloga karma, atėjusi į protą miego metu.

Skaitytojas: Ar atsiprašinėjant reikia prisiminti kiekvieną žmogų atskirai?

Autorius: Užtenka paprašyti atleidimo pas visus iš karto. Atgailaudami mes nesąmoningai šaukiame savo sąžinės (Supersielos), o ji jau pati mūsų atsiprašymą pristato reikiamam adresatui. Bet jeigu mes žinome, kad įžeidėme konkretų žmogų, prašant atleidimo, reikia kreiptis būtent į jį.

Skaitytojas: Ar visada reikia prašyti atleidimo, kreipiantis asmeniškai, ar galima tai padaryti mintyse? Pavyzdžiui, jeigu aš imsiu asmeniškai atsiprašinėti savo kaimyno, jis man gali tokių dalykų prikalbėti, kad oi-jo-joi.

Negi aš visa tai turiu išklaudyti?

Autorius: Geras klausimas. Jeigu žmogaus sąmonė normali, atsiprašyti jo reikia būtinai asmeniškai. Dorybingas žmogus visada nusiteikęs draugiškai, todėl niekada nepasinaudos savo padėties pranašumu, kad galėtų jus apkaltinti. Jis greitai dovanoja arba iš viso nemato, kad būtų kažkas atsitike, dėl ko reikia atsiprašinėti. Jeigu žveistasis yra žemesnėse *gunose* ir turi kažkokių savanaudiškų motyvų, užtenka jo atsiprašyti mintyse, o susitikus maloniai ir pirmutiniam pasisveikinti.

Skaitytojas: O jeigu vis tik pabandžius asmeniškai atsiprašyti savanaudiško žmogaus?

Autorius: Būtinai reikia pabandyti. Tokiu atveju jis dažniausiai pasako: „Nieko tokio, bet...“ ir išdeda viską, ko jis nori iš jūsų, kaltininko, už atleidimą. Arba pradeda skųstis gyvenimu, stengdamasis iššaukti jumoje gailės-tį tokiam „vargšui“. Pasekmėje blogi santykiai dar labiau pablogėja, be to, mažta tikėjimas pačia atgaila. Taigi vieną kartą atsiprašęs tokio žmogaus, antrą kartą jūs jau nenorėsite to daryti, nebent nuspręsite ugdyti savyje kantrumą, klausydamasis pašnekovo tauškiamų kvailysčių.

Skaitytojas: Supratau, o dabar paaiškinkite, kaip prašyti atleidimo pas žmogų, esantį neišmanymo *gunoje*?

Autorius: Brangusis, darykite tai mintyse, tuo pat metu iš visos širdies linkėdami jam laimės. Susitikus elkitės pagarbiai ir, reikalui esant, padėkite jam kuo nors. Nepirškite jam savo nuomonės apie galimą pagalbą, darykite tai tik esant atitinkamoms aplinkybėms. Bet koku atveju venkite artimesnio bendravimo su juo, nes tai tik dar labiau pakenks ir taip jau blogiems santykiams.

Skaitytojas: Bet jeigu aš surizikuosiu asmeniškai jo atsiprašyti?

Autorius: Jūs tapsite pajuokos objektu arba net būsite gerai iškeiktas, o tai jau gali pasibaigti net peštyneimis.

Skaitytojas: Iš kurgi pas juos tiek nedėkingumo?

Autorius: Išsiugdęs potraukį laimei neišmanymo *gunoje*, toks žmogus nuolatos ko nors nekenčia ir naudojasi bet kokia galimybe pademonstruoti savo negatyvizmą. Jis taip įprato būti nedėkingas, kad net nemato savo elgesyje jokios prievartos aplinkinių žmonių atžvilgiu.

Skaitytojas: Bet taip elgdamasis, jis daro įžeidimus, ir tada neaišku, kodėl kentėti turiu būtent aš. Juk jis man labiau sugadina nuotaiką, negu aš jam. Argi nėra ko nors, kas palygintų mūsų įžeidimus ir kalto pripažintų tą, kuris labiau neteisus?

Autorius: Taip galvoja daug žmonių. Todėl, gerai su kuo nors išsikolijoje, jie laiko save nekaltais, nes „jis man irgi negailėjo „gražių“ žodžių“. Bet

tai neteisingas supratimas. Mes atsakome už savo įžeidimus, oponentas – už savo. Kiekvienas atsako už savo netikusius poelgius, ir atpildas būna tiesiog proporcingas pastangoms, kurias mes įdėjom į tuos veiksmus.

Skaitytojas: Vadinasi, į karmos gniaužtus patenka visi, kurie pykosi, nepriklausomai nuo to, kuris pradėjo konfliktą?

Autorius: Ir ne tik jie. Jeigu į ginčą įsivelia pašalinis žmogus ir persiima negatyvia pašnekovų sąmone bei palaiko kieno nors pusę, jis irgi už tai atsiims.

Skaitytojas: Net jeigu jis norėjo sutaikyti besipykstančius?

Autorius: Taip, jeigu jis kuriam nors pajuto neprielankumą.

Skaitytojas: Tai kaip tada elgtis, kai pykstasi artimi žmonės ir norisi juos nuraminti?

Autorius: Šiuo atveju Vedos rekomenduoja užimti neutralią poziciją ir širdingai, su meile stengtis juos sutaikyti. Bet jeigu ginčininkai užima aukštesnę padėtį už mus, pavyzdžiui, yra mūsų tėvai ar amžiumi vyresni giminės, tai geriau nesikišti, žinoma, jeigu ginčas nėra labai liepsningas ir negresia peraugti į muštynes.

Skaitytojas: O jeigu įsikišęs vis tik supykysi?

Autorius: Pyktis savo tėvams bet kokių atveju yra nepateisinamas, tai visada nuodėmė.

Skaitytojas: Kokiais atvejais įsikišimas į konfliktinę situaciją yra pateisinamas?

Autorius: Visais atvejais yra kažkokia rizika susigadinti santykius su ginčo dalyviais. Ypač pavojinga kištis į sutuoktinių ginčą. Šimtaprocentinė garantija, kad jie anksčiau ar vėliau susitaisy, o kaltas liksite jūs, nors jūsų ketinimai buvo kuo geriausi.

Skaitytojas: Suprantu. Labai pažįstama situacija.

Autorius: Bet jeigu kivirčijasi jūsų pavaldiniai, ar vaikai, ar nusikaltėliai (šiuo atveju jūs privalote turėti atitinkamus įgaliojimus), tada reikia nedelsiant imtis reikiamų veiksmų ir slopinti sukilusias aistras.

Skaitytojas: Kokios *gunos* įtakoja žmogų, kuris įžeidinėja kitus?

Autorius: Bet koks įžeidimas tuoj pat sustiprina neišmanymo *gunos* įtaką, ir tai neigiamai atsiliepia sąmonei. Todėl įžeidimai ir juos lydintys veiksmai yra patys pavojingiausi dalykai.

Skaitytojas: Tai pavojingiau, negu kūno sužalojimai?

Autorius: Žinoma, atsakomybė už fizinius sužalojimus yra didesnė, nes čia pasireiškia atvira agresija. Bet šiuo atveju nusikaltėlis aiškiai supranta savo poelgio neteisingumą, todėl turi galimybę atgailauti ir bent kiek ištai-

syti situaciją.

Ižeidimo atveju situacija kitokia. Mes dažnai visai net neįtariame, kad padarėme kažką baisaus, ir tik po kurio laiko, pastebėję savo sąmonėje degradacijos požymius, pradėdame suprasti, kas atsitiko. Bet ne kiekvienas žmogus gali suvokti, kad bloga nuotaika ir netikęs elgesys, vis dažniau pasireiškiantys jo gyvenime, atsirado vien tik dėl jo padarytų klaidų.

Skaitytojas: Koks pats ženkliausias sąmonės degradacijos požymis, kai mes darome ižeidimus?

Autorius: Tokių požymių yra du:

1. Netikėtai, be jokių aiškių priežasčių dingsta potraukis dvasinei praktikai. Tai pasireiškia kaip nuovargis ir noras truputį pailsėti nuo dvasinio gyvenimo. Bet kokia veikla, nukreipta į savęs pažinimą, tampa juoda askeze.

2. Tolydžio didėja potraukis pasaulietiniam gyvenimui. Tai pasireiškia nenumaldomu noru visą savo laiką skirti įvairioms materialioms problemoms. Įdomu, kad žmogus tokioje būklėje yra visiškai įsitikinęs, kad tai būtinybė, ir dvasinė praktika palauks.

Skaitytojas: Ačiū už tokią vertingą informaciją. Panašios mintys ir mane gana dažnai aplanko.

Autorius: Gerai, kad jūs tai pastebite, nes dauguma žmonių panašioms sąmonės pokyčiams aplamai neteikia ypatingos reikšmės.

Skaitytojas: O kaip žmogui nustatyti, kad po padaryto ižeidimo prasiėjo sąmonės degradacija, jeigu jis dar neužsiima dvasine praktika?

Autorius: Tokiu atveju pastebėti savo sąmonės pokyčius praktiškai neįmanoma. O jeigu žmogus ką nors ir pastebi, tai jis visada randa, kaip tuos pokyčius pateisinti ir nemato jokio pavojaus. Kalbant tiesiai šviesiai, apie kokią sąmonės degradacijos pradžią galima kalbėti, kai ji yra pačiame apogėjuje.

Skaitytojas: Ką norite pasakyti? Kad visi žmonės, kurie neužsiima sisteminga dvasine praktika, yra degeneratai?

Autorius: Jūs dažnai, tyčia ar ne, bet iškraipote mano žodžių prasmę. Aš tik perteikiau jums vedinę sampratą, kad visi, kurie nesiekia savęs pažinimo, eina sąmonės degradacijos keliu. O ar jie prieis liepto galą, ar ne, jų pasirinkimo reikalas. Kiekvienas turi pasirinkimo laisvę ir galimybę viską pakeisti.

Skaitytojas: Vadinasi, dauguma Žemės gyventojų, nekultivuojančios dvasinių vertenybių, paprasčiausiai degraduoja?

Autorius: Plačiau atverkite akis, ir jūs pamatysite, kur eina žmonės – tai ištvirkimas, mėsos vartojimas, girtuokliavimas, rūkymas, narkomanija ir homoseksualizmas. O gal tai progresas?

Skaitytojas: Ar tie, kurie neužsiima dvasine praktika, kažkada ką nors įžeidė?

Autorius: Panašu į tai. Arba įžeidė, arba padarė kokią nors kitą didelę nuodėmę, ir tai dabar neleidžia jiems progresuoti. Jiems atsiranda netgi kažkoks antagonizmas dvasinei veiklai.

Skaitytojas: Kokiu būdu po padaryto įžeidimo atsiranda atsainus požiūris į dvasinę praktiką?

Autorius: Žmonės su negatyvia sąmone, pradėję degraduoti, mielai pasiduoda norui pakritikuoti kitus, ir dažniausiai tai pasireiškia tada, kai kas nors pasielgia truputį nekaip. Jie puola vargšę auką kaip vanagai: „O, koks jis netikęs! Tik pažiūrėkite!..“

Skaitytojas: Jeigu aš su pasibjaurėjimu pažiūrėsiu į kokį nors valkata, tai degradacijos jau neišvengsiu?

Autorius: Galbūt ypatingos degradacijos ir nebus, bet už pasibjaurėjimo jausmą turėsite atkentėti. Bet jeigu įžeidžiamas šventas žmogus, kuris laikinai paslydo savo dvasiniame kelyje, neišmanymo *guna* pradeda taip stipriai įtakoti įžeidėjo sąmonę, kad ne visada galima suprasti, kas su juo darosi.

Skaitytojas: O kokie dar įžeidimai iššaukia tokią greitą degradaciją?

Autorius: Kai įžeidžiamas Aukščiausias Dievo Asmuo, dvasiškis apeigų metu, šventraščiai, šventos vietos (nors tai tebutų, atrodo, paprastas šaltinis) ir netgi garbinimo atributika ar objektai.

Skaitytojas: Tikriausiai norite pasakyti, kad įžeidęs lampadą, aš nedelsiant būsiu pasmerktas ilgalaikiai degradacijai?

Autorius: O jūs tikriausiai galvojate, kad nepagarbiai elgdamasis su šventu daiktu, pradėsite nedelsiant progresuoti?

Skaitytojas: Aš suprantu, kad už tai bus kažkoks atpildas, bet negi dėl kokios nors religinės atributikos aš galiu susigadinti visą gyvenimą?

Autorius: Taip, tai visai įmanoma, viskas priklauso nuo to, kiek šventas yra minimas daiktas ir nuo įžeidimo sunkumo.

Skaitytojas: Dabar aš suprantu, kodėl man kartais nesinori užėiti į kokią nors šventyklą ar aplankyti piligrimystės vietas. Tikriausiai nėra skirtumo tarp jų ir minomis nusėto lauko.

Autorius: Jeigu taip kalbate, greičiausiai viename iš praeitų gyvenimų jūs užsirioglinote ant minos ir dėl to patyrėte didžiulę laimę.

Skaitytojas: Kokie čia juokeliai?! Ar galima būti laimingam tokiose vietose, kur kiekvienas neatsargus žingsnelis gresia neišvengiama degradacija?

Autorius: Jūs teisus, lankydami šventas vietas su netikusia sąmone, mes tikrai labai rizikuojame. Bet jeigu mes jausime pagarbą viskam, kas susiję

su tomis vietomis, tai netyčia padarytos klaidos neužtrauks mums rimtesnių problemų.

Bet jeigu žmogus kartoja šventus vardus, bendrauja su šventais žmonėmis ar lanko šventas vietas, ir daro tai su teisinga sąmone, jis gauna didelį gėrį ir galimybę kartais tiesiog per keletą minučių anuliuoti visas savo nuodėmes, susikaupusias per daugelį gyvenimų. Tai daug kartų patvirtina pačios Vedos. Tačiau, norint suprasti, kaip teisingai elgtis su šventais žmonėmis, reikia daug dirbti su savimi. Todėl dvasiniame gyvenime atsitiktinumų nebūna, viskam galima rasti paaiškinimus. Kiekvienas gauna tai, ką užsidirbo.

Skaitytojas: O aš jau norėjau eiti ieškoti kokio nors šventojo, kuris greitai pašalintų visas mano nuodėmes.

Autorius: Ir su tokia sąmone elgtumėtės įžeidžiamai. Viešpats ir šventi žmonės – tai ne šiukšlynas, į kurį mes galime suversti savo netikusius poelgius. Tokiame bendravimo lygyje reikia apeliuoti ne į dovanas, o į galimybę mokytis ir tarnauti. Šventieji mums perduoda žinias, kaip būti laimingu, o mes neturėtume tikėtis išsivaduoti iš nuodėmių vien tik savo jėgomis. Švento žmogaus palaikymas tiesiog būtinas kiekvienam iš mūsų, todėl į jį reikia kreiptis su didžiausiu nuolankumu ir pagarba, siekiant tik vieno – žinių. Bendraudami tokioje nuotaikoje, mes pagaliau suprasime, kaip susitvarkyti su savąja karma. O familiarumas su šventu žmogumi taps sąmonės degradacijos priežastimi.

Deja, dauguma žmonių bendravimo su šventuoju ieško ne tam, kad jam tarnautų, o siekdami kažkokių savanaudiškų tikslų. Bet šventieji, nors ir mato tuos kėslus, vis tiek visada pasiruošę ištiesti jiems pagalbos ranką. Tačiau Dievas irgi mato tokį „bendradarbiavimą“ ir gali už tai nubausti.

Skaitytojas: Jūs sakote, kad šventas žmogus niekada neišsižeidžia. Tai kodėl, kreipdamiesi į jį be deramos pagarbos ar su savanaudiškais motyvais, mes rizikuojame susikurti dideles problemas?

Autorius: Visas karmines reakcijas dėl įžeidimų mes gauname dėl to, kad įžeidžiama Supersiela, esanti žmogaus, kurį mes užgavome, širdyje. Ji globoja ir saugo kiekvieną gyvą būtybę šiame pasaulyje, būdama jos kūne visai šalia sielos. Kai mes užgauname žmogų, tuo pačiu užgauname ir Supersielą, esančią jo kūne. Šiaip jau mes gauname už tai atpildą vien todėl, kad tai numatyta karmos dėsnyje. O pats šventasis išlieka abejingas mūsų netikusiam elgesiui, nes jį palaiko jo skaistumas ir nuolankumas.

Taigi atrodytų, kad netinkamai elgiantis su šventu žmogumi, nieko tokio neatsitinka ir blogos karmos už tai neturėtų būti. Bet kadangi įžeidžiama Supersiela, esanti šventojo kūne, tai mes baudžiami tik Jos valia. Šventųjų

įžeidinėjimas labai nepatinka Dievui, ir mums už tai prisieina kentėti.

Skaitytojas: Man tai sunku suprasti – Supersiela, kuri yra šalia sielos ir kurią galima įžeisti. Ar galite tai paaiškinti paprasčiau?

Autorius: Netinkamai elgdamiesi su šventaisiais, mes nuslopiname sąžinės balsą ir tokiu būdu prarandame jos palaikymą. Kaip laivas rūke ir dar be kompasu yra pasmerktas pražūčiai, taip ir žmogus be sąžinės, neturėdamas supratimo apie teisingą gyvenseną, sunkioje situacijoje yra pasmerktas nesėkmei. Jis jau negali, kaip anksčiau, skirti gerį nuo blogio, ir todėl neišvengiamai degraduoja.

Mūsų pokalbis jau beveik baigiasi, todėl norėčiau pažymėti vieną labai svarbų momentą. Tai būtina žinoti, norint ištaisyti bet kurią, kad ir sunkiausią situaciją.

Kiekvienas žmogus turi galimybę pakeisti savo gyvenimą, tik ją labai varžo kažkada padarytos klaidos. Todėl visų pirma reikia apsiginkluoti kantrybe, nes bet kokioms permainingoms reikalingas laikas. Atgailaujant reikia išlaukti, kada blogą karmą pakeis geresnė, o tai, anksčiau ar vėliau, vis tiek atsitiks.

Skaitytojas: O jeigu neatgailausime, ar ilgai reikės kentėti?

Autorius: Taip, jeigu mes nesuprasime, dėl kokių klaidų mūsų karma tokia bloga. Bet atgailauti niekada nevēlu, po to ateina palengvėjimas ir grįžta potraukis dvasiniam gyvenimui.

Skaitytojas: Sunku, kai reikia ilgai kentėti dėl savo nuodėmių. Ar galima kaip nors pelnyti mus baudžiančio laiko malonę?

Autorius: Mes apie tai jau kalbėjome – reikia atgailauti ir viską daryti laiku – tiek dvasinėje praktikoje, tiek materialiam gyvenime.

Skaitytojas: Ar gali, apart laiko, mus dar kas nors bausti?

Autorius: Yra ir daugiau faktorių, kurie neleidžia mums būti laimingais. Vietovė, kurioje gyvename, mus supančios aplinkybės... bet apie tai vėliau.

Skaitytojas: O man dar daug kas neaišku dėl įžeidimų.

Autorius: Nesijaudinkite, sugrįšime ir prie šitos temos.

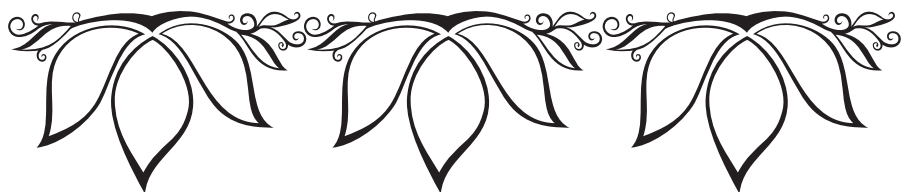
Išvada: *įžeidimai ir netikusi sąmonė – tai didžiulė kliūtis kelyje į laimę. Ypatingai pavojingas įžeidžiamas elgesys su Dievu, šventais žmonėmis, šventraščiais, garbinimo atributika bei šventose vietose. Taip elgdamasis, žmogus pradeda nepastebimai degraduoti. Norint to išvengti, reikia žinoti, kaip elgtis vienoje ar kitoje situacijoje, ir taip išvengti susidūrimo su minėtais laimingo gyvenimo priešais.*

Nuo įžeidimų iššauktos degradacijos mus gali išgelbėti tik atgaila, ir čia svarbiausia žinoti, kad įžeidus šventą žmogų, atleidimo reikia prašyti,

kreipiantis į jį asmeniškai.

Niekas nėra apdraustas nuo klaidų, todėl mes turime ugdytis savyje sugebėjimą atgailauti, ir koncentruotis į tai reikia mažiausia du kartus per dieną. Tai mums padės kovoti su polinkiu į užgaulų elgesį ir garantuos sėkmingą dvasinį gyvenimą.

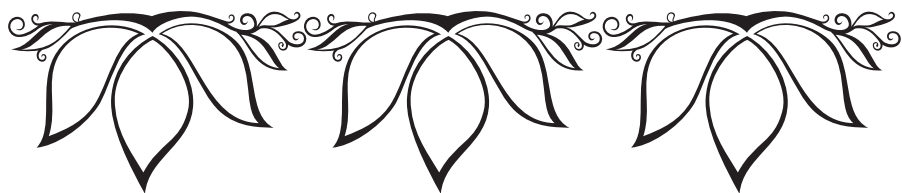
TURINYS

TRYS MATERIALAUS PASAULIO ENERGIJOS

Ižanga.....	3
Pirmoji pažintis su <i>gunomis</i>	13
Kur mes galime patekti.....	13
Ką pasėsi, tą ir pjausi.....	21
Keturi evoliucijos keliai – nuo beždžionės iki žmogaus ir atgal.....	24
Mes parišti viena virve.....	32
Keletas žodžių apie tradicinę virtuvę.....	35
Kas gi yra materialios gamtos <i>gunos</i> ?.....	42
Kur veda gerais norais grįstas kelias?.....	44
Kelias į dorybės <i>guną</i>	49
Švari sąžinė – tai nesibaigianti šventė.....	56
Mokykimės galvoti <i>gunų</i> kategorijomis.....	66
Kas iš tikrųjų koduoja žmones.....	70

APIE LAIMĘ BEI PAŽINIMĄ

Įvairūs laimės modeliai.....	76
Materialios laimės principas „daug norėsi – mažai gausi“ nereiškia, kad šis pasaulis neteisingas.....	76
Mylėk savo darbą, ir likimas tave taip pat pamils.....	80
Pasirinktas laimės modelis palaiapsniui keičia gyvenimą.....	84
Keturi laimės modeliai.....	91
Pirma – nektaras, paskui – nuodai.....	100
Skanūs gėrimai ne visada naudingi.....	108
Košmariška laimė neišmanymo <i>gunoje</i>	116
Žinojimas – galingiausia jėga.....	124
Žinojimo, nešančio laimę, kriterijai.....	124
Apie nuodėmingą veiklą.....	134
Ižeidimai.....	145

UŽRAŠAMS

